

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalbim Askıtan Yana

JENNIFER APODACA

nemesis
K I T A P

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kalbim Ask Tan Yana

Kalbim Aşktan Yana
Jennifer Apodaca

Kitabın Özgün Adı: The Baby Bargain

Nemesis Kitap / Roman

No: 336

Yazan: Jennifer Apodaca

Çeviren: Merve Altıparmak

Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Ezgi Akın

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-88-7

© Jennifer Apodaca

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Eylül 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd.

Şti. İkitelli Org.San. Bölğ. Deposite İş Merk.

A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Kalbim Aşktan Yana

JENNIFER APODACA

Çeviren: Merve Altıparmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. BÖLÜM

Dr. Megan Young ertesi günün programını incelemek için sandalyesine oturdu. Çalışanların günü bitirip oradan ayrılmasının ardından, eve gitmeden önce birkaç dakika o sessizliğin keyfini çıkardı.

Ayak ucundaki yatakta uyuklayan Max bile ses çıkarmıyordu. Veteriner olmanın iyi yanlarından biri de buydu; Megan, köpeğini işe getirebiliyordu.

Kapı açıldı.

“Burada kal, Max.” Megan masasının etrafından dolandı. “Kapalıyız ama acil bir durum varsa-” Gelenin kim olduğunu gördüğünde ağzını hemen kapattı. Hayvanlarla ilgili acil bir durum yoktu ama bir sorun olduğu kesindi. Onu endişelendiren şey adamın yüzündeki çirkin ifade değil, elindeki zarftı.

“Megan, akıllı ol ve parayı al.”

Selam bile vermemişti tabii. Bir açıklama bile yapmamıştı ama Megan’ın bir açıklamaya ihtiyacı da yoktu zaten. Adamın elindeki kalın, beyaz zarfa dik dik baktı. “Rüşveti demek istedin herhalde?” Tiksintinin sesini ele geçirmesine izin verdi.

Nathan McCray o mavi gözlerini kıstı. ”Şimdi mi geri

adım atıyorsun? Celtic Fire’ın veteriner ziyaretleri için benden onca parayı aldıktan sonra mı? Geri zekâlı eski karımdan alabileceğin her kuruşu aldıktan sonra mı?”

Megan köpüren öfkesini kontrol altında tutmak için çabalıyordu. “Çık dışarı.” Kimsenin onun veteriner ahlakı hakkında kötü laflar söylemesine izin vermeyecekti. Hayvanları çok, hatta bazen insanlardan daha çok seviyordu ve sahiplerini de asla kazıklamazdı.

“Sen daha okul çağındayken ben profesyonel bir golf oyuncusuydum.” Adam ona biraz daha yaklaştı ve, “Raven’s Cove kasabasını bugünkü haline getiren benim ve seni de veterinerliğini de birkaç telefon görüşmesiyle mahvedebilirim,” dedi. Zarfı ona fırlattı. “Sana teklif ettiğim parayı al. Karşılığında istediğim tek şey ise Celtic Fire’ın sağlığı konusundaki kararını gözden geçirdiğini ve onu sahiplenecek kişinin ben olmam gerektiğini belirten bir ifade vermen.”

Asla. Nathan ve eski karısı, köpekleri Celtic Fire’ın velayetini almak için bir savaş veriyorlardı ve Debbie McCray’ın avukatı, Megan’ı Debbie lehine ifade vermesi için tanık olarak mahkemeye çağırmıştı. Bu Nathan’ın Megan’ın fikrini değiştirmek için yaptığı ilk şey değildi ama rüşvet teklif etmek aralarında en aşağılayıcı olanıydı. McCray, Megan’ın her zaman şüphelendiği şeyi doğrulamış ve bir pislik olduğunu kanıtlamıştı. “Sen Celtic Fire’ı hak etmiyorsun. Debbie o köpeği seviyor.”

“Önce sen bizi köpeği o yarışmadan geri çekmeye zorladın. Şimdi de Debbie onu çiftleştirmemi engellemeye çalışıyor.” Adam tiksintiyle homurdandı.

Megan hastalarının gergin sahiplerini rahatlatmak için yeşil ve kahverengilerle bezenmiş olan odasına göz gez-

dirdi. Faydası olmadı. McCray'e dönerken sakın kalmaya çalıştı. "Sana bunu anlattım. Celtic Fire'in geçen sene geçirdiği enfeksiyon kalbine zarar verdi. Hamilelik tehlikeli olabilirdi. Hatta ölümcül-"

"O köpek bir şampiyon. Ona yatırdığım tüm para ve çektiğim sıkıntılardan sonra yatırımlarımın karşılığını almak istiyorum."

Megan, adamı yeteri kadar dinlemişti. Köpek bir *yatırım aracı* değildi. "Çık dışarı. Hemen."

McCray ona daha da yaklaştı. Mükemmel bir şekilde dikilmiş olan golf tişörtü adamın içindeki eşkiyayı gizleyemiyordu. "Kimse beni kovamaz. Ben-"

Masanın arkasından hafif bir hırıltı geldi.

McCray'in yüzündeki kendini beğenmiş ifade yerini korkuya bıraktı. "O neydi öyle?"

"Max, buraya gel." Megan elini indirdi ve kırk kiloluk Alman kurdu ona doğru gelerek elinin altına oturdu. Arından dişlerinin gösterdi ve hafifçe hırıldadı.

Megan, köpeğin ensesindeki tüylerin dikeldiğini hissetti. Max oldukça uysal bir köpekti ama sinirlendiği takdirde ürkütücü olabiliyordu. Bu da onu Megan için iyi bir ortak yapıyordu. "Senden burayı terk etmeni istiyorum, McCray."

Adamın soluk mavi gözleri önce köpeğe sonra Megan'a odaklandı. "Eğer köpeğin yanıma yaklaşacak olursa, onu saldırgan bir köpek olarak ihbar ederim. Sen de köpeğin de mahvolursunuz." Geri geri kapıya doğru gittikten sonra kapıyı hızla açarak oradan ayrıldı.

Adam arabasına koşarak ilerlerken Megan onu pencereden izledi. Dizlerinin üzerine çöküp Max'e sarıldı.

“Akıllı oğlan.” Beyaz ceketinin cebinden ödül maması çıkararak ona verdi. Köpek mamayı anında mideye indirdi ve daha fazlası olup olmadığını görmek için Megan’ın elini kokladı. “Ödül mamalarında bir sınır var.” Ama Megan’n hayvanlara duyduğu sevginin bir sınırı yoktu. McCray ile olan konuşmasının ardından hızlanan kalp atışları normal haline dönerken birkaç dakika orada durarak köpek ile sohbet edip oynadı.

“Eve gidip Cole’u görme vakti.”

Ama kapı yeniden açıldı. Megan, McCray’in geri gelmiş olmasından endişelenerek bir anda ayağa kalktı. Kendini yeni bir savaşa hazırlarken derin bir nefes aldı ve donup kaldı.

Gelen Nathan McCray değildi.

Daha kötüsüydü.

Kapıyı omzuyla açan adama bakarken zaman ağırlaştı. Işık adamın yüzünü aydınlattığında ise Megan’ın zihnindeki hatıralar dönmeye ve dans etmeye başladı. Adam Waters. Megan’ın beyninin bir kısmı adamın bir köpek taşımakta olduğunu fark etmişti ama Adam düşüncelerini ele geçirmişti. Yüksekokul zamanı tanışıp âşık olduğu adamın resimleri art arda zihninde belirliyordu. Ama hepsi o Megan’ın kalbini kırmadan öncesine aitti.

Hem de iki defa.

İkincisinde Megan’a bir daha asla geri dönmeyeceğini söylemişti.

“Selam Meg.”

Tok sesi tıpkı Megan’ın rüyalarındaki gibiydi. Ama bu daha çok bir kâbusa benziyordu. *Adam*.

“Burada ne işin var?” İnandırılmaz bir şeydi. Megan Ca-

lifornia'nın Carmel şehrine çok da uzak olmayan, sahil şeridine kıvrılmış küçük bir kasaba olan Raven Cove'u çok severken, Adam oradan her zaman nefret etmişti. Anne babasının da artık hayatta olmadığı düşünülürken, Megan onu buraya getiren şeyin ne olabileceğini tahmin edemiyordu.

Adam kapıyı daha fazla açarak bekleme alanına doğru ilerledi. Megan o anda adamın kollarındaki köpeğin kanaması olduğunu fark etti. Hayvan on sekiz kilo kaddı ve muhtemelen genç bir labradordu ama Adam onu kolaylıkla havada tutabiliyordu. "Sonra söylerim. Şu an köpeğin yardıma ihtiyacı var."

Köpek. Köpeğe odaklan, dedi Megan kendi kendine. "Ne oldu?"

Adam'ın bal rengi gözleri karardı. "Araba çarptı. Ahmak sürücü hiç durmadı bile. Kimse durmadı."

Adam'ın sesindeki tiksintiyle karışık öfke Megan'ı harekete geçirdi. "Onu arka odaya getir," dedi ve tedavi bölümüne ilerledi. Max de onu takip ediyordu. "Max. Yatağa dön."

Köpek itaat ederek arkasına döndü ve masanın arkasındaki yatağına ilerledi. Megan tedavi odasında eldivenlerini giydi. "Onu masaya yatır." Adam köpeği nazikçe bıraktı.

Megan Adam'ın kolları ve omuzları keten gömleğinin altında kıpırdanıp şişerken büyülenmişçesine izliyordu. O köpeği sakinleştirirken, Megan'ın aklında hızlı ve öfkeli sorular belirliyordu. Burada ne yapıyordu? Neden kasabadaydı? *Biliyor muydu?*

Köpek kaçmaya çalışmaya bir son verdiğinde Adam sırtını dikleştirerek 1.90 santimlik boyunu tekrar ortaya

çıkardı. Bir eli hâlâ köpeğin sırtındaydı. Megan, Adam'ın kahverengi gömleğinde köpeği taşıdığı için oluşan kan lekelerini gördü.

“Buradaki kesik çok kötü,” dedi Adam hayvanın sol tarafını işaret ederek. “Hayvan çok acı çekiyor, Meg.”

Meg. Yüksekokulda ilişki yaşadıkları iki yıl boyunca ona böyle seslenmişti. Ama Megan'ın hatıralara dalarak harcayacak vakti yoktu. Hemen köpeğin yanma geçerek on beş santimlik kesiği inceledi. Köpek tepinip kaçmaya çalıştı. Megan ciddi bir ses tonuyla konuşarak, “Çalışanlarım gitti. Yardımına ihtiyacım olacak,” dedi.

“Ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Onu tut ve yaraya baskı yap.” Megan yaranın üzerine steril bir bez koydu ve Adam avuç içini üstüne bastırdı. Boşta kalan eliyle de köpeğin başını seviyordu. Megan herhangi bir kırık ya da iç yara belirtisi olup olmadığını görmek için hayvanın kalçasını ve bacaklarını inceledi. “Tasması yok muydu?”

“Yoktu.” Adam, hayvanı sabit tutarken her nasılsa onu sakinleştirmeyi de başarıyordu. “Biraz dağınık görünüyor. Bir süredir tek başınaydı herhalde.” Köpeğin ense kısmındaki kirli ve sertleşmiş tüyleri sevdi. “Korkma, kızım. Seni iyileştireceğiz. Sana bir ev de bulacağız.”

“Bir mikroçipi olabilir.” Megan muayeneye devam ediyor ve hayvanın göğüs incinmesinden çok korku ve acı nedeniyle hızlandığından emin olduğu soluklarını hissediyordu. Herhangi bir hırıltı duymuyordu. Köpeğin dişetleri normal rengindeydi ve kulakları da iyi görünüyordu. Megan herhangi bir kırık ya da çıkık bulamamıştı. “En kötü darbeyi sol böğrü ve kalçası almış. Bir röntgen çekmek istiyorum. Onu şu kapıdan geçirip masanın üze-

rine koyabilir misin?” Odanın karşı tarafında bulunan ve röntgen odasına çıkan kapıyı işaret etti.

“Tabii.” Megan yaraya baskı uygularken Adam köpeği kaldırdı. Adam’ın tüm direktiflere uymasıyla sorunsuz bir şekilde çalıştılar ve Megan kısa süre sonra ışıklı panodaki röntgenleri incelemeye koyuldu. Tatmin olmuş bir şekilde kilitli olan ecza dolabına doğru ilerledi ve “Kırık ya da çıkık yok. Ona bir iğne yapacağım ve uyuduğu zaman da kesiğe dikiş atacağım,” dedi.

Adam köpeği muayene masasına geri götürdü ve Megan şiringanın içindeki sıvıyı havyanın kalçasına enjekte etti. Başını kaldırıp Adam ile göz göze geldi. Bir anlığına her şey kaybolup gitmiş ve orada yalnızca ikisi kalmıştı; ne yaralı bir köpek vardı, ne kalp kırıklıkları ne de karışıklıklar...

“İyi ki bu gece hâlâ buradaymışsın,” dedi Adam yavaşça.

Adam’ın sesi Megan’ı gerçek hayata döndürdü. Adam’ın tehlikeli yanı buydu: çekim gücü Megan’ı tamamen etkisi altına alarak Adam’m onu gerçekten önemseydiğini ve onunla yataktan daha fazlasını paylaşmak istediğini düşüncesine neden oluyordu. Fakat bu yanıltıcı cazibe yüzünden iki defa canı yanan Megan artık işin aslını biliyordu.

“Birkaç işim çıktı. Tam çıkıyordum ki sen geldin.” Annesini arayıp birkaç saat daha Cole ile ilgilenip ilgilemeyeceğini sorması gerekiyordu. “Bir telefon etmem lazım. Köpeğe iki dakika göz kulak ol.” Eldivenlerini çıkarıp çöpe attıktan sonra cep telefonunu bulmak için hızlıca ofisine gitti.

Telefon ikinci kez çalıyordu ki annesi cevap verdi. “Merhaba, tatlım. Geç mi kalacaksın?”

Megan koridorda yürürken ebeveynlere özgü o suçluluk duygusunu iliklerine kadar hissetti. “Acil bir durum çıktı. Cole biraz daha seninle kalabilir mi?”

“Tabii ki. Eve geldiğin zaman görüşürüz.”

Megan minnettar bir edayla olduğu yerde durakladı. “Cole’a onu sevdiğimi söyle. Hoşça kal.” Telefonunu laboratuvar önlüğünün cebine koyduktan sonra muayene odasına yöneldi. Kapı eşiğine geldiğinde ise bir anda irkildi.

Adam gömleğini çıkarmıştı ve saf erkek gücü ile parıldayan teniyle ışıkların altında duruyordu. Kasları oldukça belirgindi ama spor salonlarında şişirilmiş cinsten değildi. Hayır, onun vücudu seneler süren çalışmaların sonucuydu. Yüksekokul zamanlarında çekici, genç bir oğlandı. Fakat Deniz Kuvvetleri’nde geçirdiği on sene, ki o senelerin çoğu Özel Kuvvetler birliğinde geçmişti, o oğlanı işleyerek ortaya tehlikeli bir adam çıkarmıştı.

Adam, Deniz Kuvvetleri’ne aitti ve bunu sağ pazusunda bulunan, pençelerinde dünya ile birlikte bir çapa taşıyan kartal dövmesiyle kanıtlamıştı. Resmin üzerinde *Semper Fi*¹, altında ise USMC² yazıyordu. Asla Megan’a ait olmayacağının gerçek bir sembolüydü bu. Megan bu düşüncelerin ortaya çıkardığı eski duygulara yoğunlaşmak istemedi ve bakışlarını Adam’ın dövmesinden uzaklaştırdı. Kahverengi saçları onu son gördüğünden beri uzamıştı ve koyu renk gözleri acıları işaret eden soluk çizgilerle çevrelenmişti. Bir zamanlar dış görünüşü sayesinde tam bir çapkındı. Şimdi ise onu yıkıcı derece çekici yapan ölümcül çizgileri vardı.

1 *Daima Sadık*.—çn.

2 Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyade Kolordusu’nun İngilizce kısaltması. —çn.

Megan'ı görür görmez gözleri parladı. Bakışları onun dudaklarına kayarak paylaştıkları öpücüklerin anılarını canlandırdı. Megan orada beklerken ortam samimileşiyor, teni alevleniyordu.

Adam bakışlarını onun gözlerine odakladı. "İptal etmen gereken bir randevun mu vardı?"

Bakışlarını kaçıran Megan kendini toparlayarak dikiş malzemelerine yöneldi. "Gömleğini çıkarmışsın."

"Kurumuş kan kaşındırıyor. Kurumuş kanın yarattığı o histen nefret ediyorum."

Sözleri bir an havada asılı kalırken, Megan ona dönüp baktığında Adam'ın dişlerini sıktığını ve göğsünün iç gerilim nedeniyle hafifçe dalgalandığını gördü. Kötü anıları mı aklına gelmişti? Savaşlarla parçalanmış ülkelerde geçen on yıl onda bir şekilde iz bırakmış olmalıydı.

"Arabada başka bir gömleğim var."

Bir şefkat dalgası Adam'ı kendinden uzak tutma karrama bir çelme taktı. Üç yıl önce yaşadığını yıkımın nedeni de aynı şefkatti. Adam anne babasının cenazesi için eve gelmişti ve Megan, o hem annesini hem de babasını bir trafik kazasında kaybettiği için derinden üzülmüştü. Adam'a yardımcı olmak için onunla zaman geçirmeye başlamıştı... ve en sonunda kendilerini yatakta bulmuşlardı.

Megan o zamanlar böylesine bir kayıpla karşılaşmanın Adam'ın onu gerçekten önemsedğini fark etmesine neden olduğunu düşünmüştü. Fakat anne babasının cenazesinin ertesi sabahında ona göreve geri döndüğünü ve bir daha asla Raven's Cove'a gelmeyeceğini söylemişti. Orada işi bitmişti. Ama gelmişti işte. Megan onun için birkaç saatlik bir zevkten fazla bir anlam taşımadığını

hatırlamak zorundaydı. Başka neye inanabilirdi ki? Eğer onu önemsiyor olsaydı, onunla iletişimde kalırdı.

Adam'a karşı olan hislerini ve kasabada ne işi olduğuna dair merakını bir kenara bırakan Megan ona gerçekten ihtiyacı olan kişiyle, köpekle ilgilenmeye koyuldu. Başını okşarken ona, "Gerçekten cesur bir kızsın," dedi. Köpeğin titremesi durmuştu ve kasları gevşiyordu. İğne Megan'ın dikiş atması gereken bölgeyi uyuşturuyordu.

"Cole kim?" dedi Adam gergin bir ses tonuyla. "Erkek arkadaşın mı?"

Onu telefonla konuşurken duymuş olmalıydı. Geniş tecrübesi dikiş atarken ellerini sabit tutmasına olanak sağlıyordu ama o ismi Adam'ın ağzından duymak tüm vücuduna bir panik dalgası yayılmasına neden olmuştu. Cevap beklerken ona baktığını hissedebiliyordu.

"Kulak misafiri olmak Özel Kuvvetler'de edindiğin bir yetenek mi?"

Adam sessizdi. Megan da dikişe ara verip başını kaldırdı.

Adam'ın gözleri alevlenmişti. "Yetenek falan değil, sadece merak ettim. Seni özledim, Meg."

Adam'ın aciz sesi derinden geliyordu. Ses tonu Megan'ın teninden süzülüp midesinin derinliklerine çökmüştü. Dokunuşlarının anısı zihnini ve vücudunu yakıyordu. Megan ona kendini, Adam'ın hissettirdiği gibi, dünyanın merkezi gibi hissettirebilen kimseyi bulamamıştı. Her iki defasında da bunun Adam'ın ciddi bir ilişki istediği anlamına geldiğini düşünmüştü ve her iki defasında da Adam onu bırakıp gitmişti. Kendi iyiliği için hatırlaması gereken buydu, Cole'un iyiliğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“İlgilenmiyorum.”

Tüm dikkatini ona ihtiyacı olan köpeğe yöneltti. “Cole da seni ilgilendirmez.”

Ama bu bir yalandı.

Adam’a ondan bir çocuğu olduğunu söylemeyerek doğru şeyi mi yapmıştı?

2. BÖLÜM

Yaralı köpek yerdeki battaniyenin üzerinde uzanırken Megan ellerini yıkıyor ve Adam gözlerini ondan alamıyordu. Yüksekokuldayken biraz utangaç ve çekimserdi Megan. Ama artık kendine güvenli, sosyal ve çekici bir kadındı. Uzun boylu ve inceydi. Gümüşümsü bir tonu olan mavi gözleri vardı ve saçları da... Adam onun saçlarını her zaman çok beğenmişti. İpeksi ve derin bir kızıllığı olan saçlarının bukleleri çok sık ve kadınsıydı. Adam'ın eline sarabileceği ve başını geriye çekip onu her ikisi de nefessiz kalıncaya kadar öpmesine olanak sağlayacak kadar uzundu.

Aralarında hâlâ bir kıvılcım vardı ve bu, o sırada Adam'ın pantolonunun kasık kısmının dar gelmesine neden oluyordu. Bu konuda kendine yalan söylemesinin bir anlamı yoktu.

Megan bir havluyla ellerini kuruladı ve, "Kasabada ne işin var, Adam?" dedi.

"İş için geldim." Adam masaya yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. Megan'ın onun her hareketini izlemesi Adam'ın kanını kaynatıyordu. "Ordudan ayrılıp Los Angeles'ta bir güvenlik şirketi açtım."

"Los Angeles buraya beş saat uzaklıkta. Alanından biraz uzaklaşmışsın sanki."

“Hayır. İş neredeyse oraya gidiyoruz. Nathan McCray Once A Marine Güvenlik Şirketi’ni Celebrity Golf Turnuvası’nın korunması ve güvenliğini sağlamak amacıyla kiraladı.”

Şoklar üst üste geliyordu. Burada olması yetmiyormuş gibi, Adam bir de Megan’a rüşvet vermeye kalkan adam için çalışıyordu. “Peki ne zaman gidiyorsun?”

Megan’ın soğuk ses tonu Adam’ı ürpertti. “Benden bu kadar çok mu kurtulmak istiyorsun, Meg?”

Megan ona dik dik baktı. “Seni en son gördüğümde bir an önce gitmek isteyen sendin.”

“Göreve gitmem gerekiyordu.” Tamam, peki, durumu daha iyi idare edebilirdi. Anne babasının cenazesinin ertesi sabahı kolları Megan’a sarılı halde uyanmıştı ve onun saçlarının kokusunu alabiliyordu. Adam çok... fazla şey hissetmişti ve bu ödünü koparmıştı. Yataktan fırlamış, bir taksi çağırmış ve hazırlanmıştı. Megan uyanmış ve ona uykuyla bir ses tonuyla ne yaptığını sormuştu.

Göreve dönüyordu.

Megan ona ne zaman geri döneceğini sormuştu.

Pişmanlık bir bıçak gibi saplandı. Meg ile yatması onu zayıf kılmıştı. Ona sunabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı. Tek isteği geçmişi ardında bırakmaktı. Anne babasının affına nail olamamıştı ve onlar da artık ölmüştü.

Elindeki tek şey işiydi. Diğer her şey ailesi ve ideallerinden geri kalanlarla birlikte paramparça olmuştu. O da hızlı ve temiz bir ayrılığın en iyisi olacağına karar vermişti. Kendini hazırlamış ve Megan’a gerçeği söylemişti. Bir daha geri dönmeyecekti.

Megan'ın Adam'ın ondan ayrılışı konusunda öfkeli olduğu oldukça açıktı ve Adam artık ona iyilik falan yapmadığını, aksine tam bir pislik gibi davranmış olduğunu görebiliyordu.

Kollarını iki yanına düşürerek ona doğru yürüdü. “Çok üzgünüm, Megan. Birdenbire çekip gittim. Ailemin cenzası konusunda bana yardımcı olmak adına yaptıkların için sana teşekkür bile edemedim.”

“Senin teşekkürünü istemiyorum.”

“Tutamayacağım sözler vermemi istiyordun.”

Konu tartışmak olunca, Adam elinden geleni ardına koymuyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Fakat duygularını hayatta kalabilmek adına uzun zaman önce devre dışı bırakmıştı. Megan'ın yüksekokuldayken buna katlanmış olması onu şaşırtmıştı. Ta ki Megan Adam acemi birliğine katılmadan önce, evlilik ve bir aile kurmanın dahil olduğu bir gelecek anlamına gelen ciddi bir bağ kurmak isteyen kadar. Adam bunu reddetmişti. Bu tüm planları bozuyordu. Megan bir aile isterken, Adam ülkesi için savaşmak istiyordu.

“Sana istediklerini sunamazdım. Bağlılık bana göre değil.”

“Bunu anladım zaten. Çok uzun zaman oldu.” Megan bakışlarını ondan kaçırdı. “Yardımanın için teşekkürler ama artık işimiz bitti. Gidebilirsin.”

“Gitmek istemiyorum, Meg.” Adam onu bırakmak istemiyordu. Bırakamazdı. Henüz değil. Ondaki ir şey kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Sadece meyve aromalı parfümünü koklamak bile odanın içindeki daha ağır kokuları bastırıyor ve Adam'ın zihninde yaşayan karanlığı kovalıyordu.

Adam durumun içine ediyordu. “Arkadaş olmak istiyorum. Affım kazanmak için bir şans istiyorum.” Megan’a uzanıp saçının bir tutamına dokundu. “Hatırladığımdan daha da güzelsin.”

Megan çenesini kaldırdı. “Arkadaşlıktan ne anladığın konusuyla ilgilenmiyorum.”

Adam parmağını onun boynundan aşağı indirdi. “Hiç öylesine takıldığım biri olmadın,” dedi yavaşça. “Sana sevişelim demiyorum, tabii istediğin bu değilse. Birkaç haftalığına buradayım. Çalışmanın yanı sıra ailemin işlerini halledip evi satışa hazır hale getireceğim.” Elini Megan’ın omzuna koydu ve baş parmağını köprücük kemiğinde gezdirmeye başladı. “Seni dışarı çıkarayım. Bir birimizi yeniden tanıyabiliriz.”

Megan onun elinden kurtularak eline bir tasma ve kayış aldı. “Hayır.”

“Neden ama? Bir şeyleri berbat ettiğimi biliyorum ama bir şans daha istiyorum. En azından arkadaş olalım. Yoksa başka biri mi var? Cole mu?”

“İnanılmazsın,” dedi Megan başını iki yana sallayarak.

“Sanırım bu bir iltifat değildi.”

“Bingo,” dedi Megan dümdüz bir ses tonuyla. “Bir anda ortaya çıktığında kollarına atlayacağımı mı sandın gerçekten? Beni hayatım hakkında sorguya çekme hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Sen çekip gittin, Adam. Ne bir telefon numarası ne de bir e-posta adresi bıraktın... Öylece gittin. Bazı cevapları hak etmiyorsun.”

Adam onun öfkesi ve acısı karşısında geri adım atmayı reddetti. Bunu hak etmişti. “Evet, hak etmiyorum. Hatta birkaç gündür buradayım ama kendi kendime seni yeterince incittiğimi, artık seni rahat bırakmam gerektiği-

ni söyleyip durdum. Tıpkı ne zaman sana bir mektup ya da e-posta yazmaya başlasam yaptığım gibi.” Onu asla unutmamıştı ve öyle zamanlar olmuştu ki hayatına devam etmesini ve aklını kaçırmamasını sağlayan tek şey Megan ile ilgili anıları olmuştu. Megan onun için iliklerindeki bir sızı gibiydi. “Temiz bir ayrılığın ikimiz için e en iyisi olacağını düşündüm. Ama sonra köpeğe araba çarptığını gördüm ve onu sana getirmek zorunda kaldım.”

Megan dik dik ona bakıyordu. “Bunu yapamam, Adam. Haklıydın, en iyisi ve en temizi hiç iletişim kurmamak.”

Sözleri can yakıcıydı. Ona asla geri dönmeyeceğini söylediğinde böyle mi hissetmişti? Adam gerçekten de ahmaklık yapmıştı. Megan bundan daha iyisini hak etmişti. Adam artık bunu görebiliyordu.

Ama bunu nasıl düzeltebilirdi ki? Artık Megan’ı gördüğüne, ona dokunduğuna göre onun affına ihtiyacı vardı. Ona bir gelecek sunamamıştı ama...

Tasmaı takılmış olan köpeğe baktıktan sonra Megan’a döndü. “Bu bir sorun oluşturacak.” Ona doğru yürüyüp tasma kayışını elinden nazikçe aldı.

Megan kaşlarını çatı. “Sen ne yapıyorsun?”

Adam, Megan’ın başka biriyle görüşmediğinden, aksi takdirde ona söyleyeceğinden emindi. Öyle bir durumda geri adım atardı; sonuçta buraya onun hayatıyla oynamak için gelmemişti. Ona baktı ve, “O iyileşirken birinin ona göz kulak olması lazım. Ben ailemin evinde kalıyorum, yani o da benimle kalabilir. Birkaç gün sonra kontrole getiririm.”

Megan başını iki yana salladı. “Bunun çok da-”

Adam lafını kesti. “Köpeği alıyorum. Tedavi masraflarını karşılayacak ve buradan ayrılmadan önce ona bir

yuva da bulacağım. O iyi olacak.” Köpek için üzölmüşü. O evde de tek başına kalıyordu. Labradorla takılmanın bir sakıncası olmayacaktı.

Ayrıca köpeğin oldukça sakin olduğu belliydi. Tedavisine bir asker gibi katlanmıştı. Adam, Meg’in ona karşı direncini yumuşatacak ve ardından onu kendisiyle zaman geçirmeye ikna edecekti. Yalan söyleyecek hali yoktu; sevişmeleri her zaman mükemmel olmuştu ve Megan da isterse, Adam ikisine de zevk dolu saatler yaşatmak için elinden geleni yapmaya hazırdu. Ama daha da önemlisi, aralarını düzeltmek istiyordu. Megan’ın yardıma ihtiyacı olduğu takdirde onu arayacağını bilerek oradan ayrılmak istiyordu.

İkisini de iyi hatıralarla bırakmak istiyordu.

Megan, Cole ile birlikte yatakta oturuyor, çocuğun seçmesi için elinde iki kitap tutuyordu: biri kamyonetler, diğeri dinozorlar hakkındaydı. Cole, duş aldığı için sıcacıktı, en sevdiği pijamalarını giymişti ve bir kolunun altında oyuncak köpeğini tutuyordu.

“Kamyonetler,” dedi Cole. “Kamyonetleri istiyorum.”

Megan oğluna gülümsedi. Cole kamyonetleri, köpekleri ve dinozorları; Megan da onu seviyordu. Önceden bir insanı bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünemezdi bile. Kitabı açtı ve okumaya başladı... bir süre sonra Cole’un gözleri kapandı.

Gözleri annesi gibi maviydi ama saçları babasınınmki gibi kahverengiydi.

Adam, Cole'u bilse ne düşünürdü acaba? İki gündür bundan başka bir şey düşünmüyordu Megan. Üzücü olan tarafı ise yüksekokulda neredeyse iki sene birlikte olmalarına rağmen Adam'ın ne düşüneceğini kestirememesi idi. Megan'a pek göstermediği bazı yanları vardı. O çekici ve seksi yanı oldukça açıktı ama Megan ne zaman içindeki o hüzünlü alana yaklaşmak istese, onu kendinden uzaklaştırırdı. Ondan öğrenebildiği tek şey Adam'ın kesinlikle bir aile kurmak istemediğiydi. Hem de hiç. Bu Adam'ın acemi birliğine katılmasından hemen önce ayrıldıklarında olmuştu.

Peki Cole'a nasıl tepki verirdi? Ona Megan'ın hissettiği gibi bir sevgiyle bakabilir miydi? Yoksa Megan'ın babası gibi olup çocuğu iğrendiği ve istenmeyen bir yük gibi mi görürdü?

Midesinde bir acı hissetti. Kendi anne babası Megan dört yaşındayken boşanmıştı. Ondan sonra babasını hiç görmemişti ve seneler içinde sadece birkaç acınası telefon görüşmesi yapmıştı. Ortaokuldaki baba-kız dans partisini ve oraya babasıyla birlikte gitmeyi ne kadar istediğini hatırladı. Annesi babasının iş seyahatinde olduğunu söylemişti ama Megan annesinin onu kışkandığını ve babasıyla zaman geçirmesini istemediğini düşünmüştü. Megan'm inanmak istediği buydu.

O da babasını aramıştı.

Bunu hatırlayınca utançtan yerin dibine girdi. Babası o okul danslarına gidebilsin diye çocuk nafakası ödeyebilmek için para kazanmakla fazla meşgul olduğunu söylemişti. Bu yeterli değil miydi? O hiç çocuk istememişti bile. Sonra da telefonu Megan'ınyüzüne kapatmıştı.

Megan banyoya koşup kusmuştu. Annesi onu orada

bulmuş ve olanları öğrenip ona sıkıca sarılmıştı. Catherine Megan'a onu sevdiğini, onu hamile olduğunu öğrendiği andan beri sevdiğini ve babasının bir adam değil, bencil bir çocuk olduğunu söylemişti. Babası onu hak etmiyordu.

Megan, gözlerini açarak Cole'a baktı. O hayatının neşesiydi. Ona kendi yaşadığı reddedilme acısını yaşatmayacaktı. Cole'a hamile olduğunu öğrendiğinde Adam'ı bu yüzden bulmaya çalışmamıştı. Ama bir oğlanın babasına da ihtiyacı vardı.

Adam'ın kasabaya hiç dönmeyeceğini düşünmek ayrı bir şeydi ama Adam şimdi kasabadaydı ve birkaç hafta burada olacağını söylemişti. Cole'u öğrenebilirdi. Megan bir plan yapmalı ve Adam ile biraz zaman geçirmeliydi. Oğlunu kabul edip etmeyeceğini öğrenmeliydi. Ona babalık yapak isteyecek miydi, yoksa Cole'u Megan'ın da bir zamanlar yaşadığı gibi geri mi çevirecekti?

3. BÖLÜM

Üç gün sonra, Adam bir kâbusla uyandı. Kan ve ölüm uyuduğu zaman ona eziyet eden acımasız anılarda ruhuna yapışıp kalıyordu. Rüyasında ölü arkadaşlarının kanıyla kaplanmıştı ve kanı üzerinden çıkaramıyordu. Yaptığı hiçbir şey kanı temizlemiyordu. Ardından yukarı bakarak ona öfkeyle bakan ve arkadaşları ile ailesinin ölümüne izin vermeye ne zaman bir son vereceğini bilmek isteyen kardeşini gördü.

Adam ona tıpkı Brady'nin yapmak istediği gibi, bir vatanseverin yapması gerekeni yaptığını anlatmaya çalıştı. Fakat teni kuruyan kan ile yanmaya ve kaşınmaya başlarken boğazı düğümlenip kaldı. Ardından gözlerini açtı.

Karanlıkta yatarken hızlanan nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Ardından kötü bir burkulma sesi ve hemen ardından bir inilti duydu ve onu neyin uyandırdığını fark etti. Baş ucu lambasını açtı. Ellie adını erdiği köpek yataktan biraz uzağa yerleştirdiği büyük yorganın üstünde uyuyordu.

“Kahretsin.” Ayağa kalktı ve köpeğin yanına çömeldi. Göğüs kafesi inip kalkan Ellie sağ tarafına yatmıştı. Kusmuştu. Tekrar inlerken kocaman açtığı panik dolu gözleriyle ona baktı. Adam köpeğin başını okşadı. “Sorun yok,

kızım,” dedi dikişleri yavaşça incelerken. Kızarmış ve iltihaplanmışlardı. Adam’ın bunun ciddi bir enfeksiyon olduğunu anlamaya yetecek kadar yara görmüşlüğü vardı.

Onun hasta olduğunu nasıl gözden kaçırmıştı? Canının yandığını nasıl fark etmemişti? Şimdi bunları düşünmeye zamanı yoktu. Köpeği kaldırıp kendi yatağına yatırdı. Telefonunu şarjdan çıkardı ve Megan’ın ofisini aradı. Gerçekten acil bir durum için arıyorsa sıfırı tuşlamasını söyleyen bir sesli mesajla karşılaştı. O da sıfıra bastı ve bir klik sesinin ardından telefon çalmaya başladı.

“Ben Dr. Young.”

“Megan, benim, Adam. Bir sorunum var.”

“Saat gecenin biri.”

Megan’ın sesi uyuklu olduğundan kalın çıkıyordu. Adam onun nasıl görüldüğünü biliyordu, sıcacıktı ve-

Köpek ciyaklamaya başladı.

Adam konuya odaklandı. “Sorun Ellie. Geçen gün dikiş attığın labrador. Köpek hasta. Enfeksiyon olduğunu düşünüyorum. Kustu. Dikişler de hem iltihaplı hem dökülüyor. Çok acı çekiyor.”

“Kliniğe gel.” Megan telefonu kapattı.

Adam giyindi ve Ellie kahverengi gözleriyle onu izledi. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ellie yeniden kusarsa diye arabanın koltuğuna sermek için bir battaniye de dahil ihtiyacı olan her şeyi topladı ve hızla kliniğe ilerledi.

Hız sınırını aşmak Megan gelene kadar on beş dakika dışarıda beklemesini gerektirdi. O da Ellie ile ilgilendi ve bir köpeğin ne kadar sıcak olması gerektiğini bilmese de ateşi var mı diye bakarak zaman geçirdi. Meg’in arabasını

park ettiğini gördüğünde titreyen köpeği battaniyeye sardı ve Megan ile birlikte kapıya ilerledi.

Megan siyah bir eşofman altı giymiş ve arkasındaki kıvrımları hiç gizlemeye çalışmamıştı. Fermuarlı eşofman üstü geri kalanını örtmüştü ve uzun kırmızı saçları da atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Megan kapıyı açık tutarken Adam, Ellie'yi içeri taşıdı. Meg'in ışıkları açmasını bekledi ve ardından hızlıca muayene odasına geçtiler. Megan ellerini yıkarken Adam da Ellie'yi paslanmaz çelik masanın üzerine yerleştirdi. "Hasta olduğunu ne zaman fark ettin?"

Suçluluk Adam'ın boğazını sıkıyor gibiydi. Başını eğip köpeğe baktı. "Bu gece kustuğunu duyana kadar fark etmedim."

Megan eldivenlerini takıp masaya ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Ateşini ölçtü ve Ellie'yi muayene etmeye başladı.

Köpek ona hiç karşı çıkmadı. Enerjisi ya da karşı gelme isteği yokmuşçasına öylece yattı. Adam köpeğin acısı yüzünden bir üzüntü dalgası daha hissetti. Bu Megan'ın onun hakkında kötü şeyler düşünmesi için başka bir neden oluşturunuyordu. "Onu elimden geldiğince yanıma alıyorum ve göz kulak oluyorum. Bu gece bir şey yemedi ama yorgun olduğunu sanıp duruma çok kafa yormadım."

Köpeğin dilinin ıslak ve sert sürtünüşünü hissetti.

Ellie onu rahatlatmak için burnunu onun eline dayamıştı. Acı çekiyordu ama yine de onu yalamıştı. "Doğruyu söylemek gerekirse gerektiği kadar dikkat etmedim." Ellie'nin gözyaşlarını sildi.

"Oldukça kötü bir enfeksiyon kapmış ama bu senin suçun değil, Adam. Ellie çok zayıf, bakımsız ve muhte-

melen uzun süre sokaklarda kalmış. Vücudu bir enfeksiyonla savaştıkça yeterliliğe sahip değil. Ayrıca köpekler genellikle acı ve sıkıntıları saklarlar. Ellie muhtemelen biraz kibarlık gördüğü, yiyeceği ve uyuyacak iyi bir yeri olduğu için minnettardı.” Megan konuştuğu esnada damar yoluyla enjekte edeceği sıvıyı hazırlıyordu. Ardından köpeğin omuz tarafındaki deri tabakasını nazıkçe tuttu ve iğneyi batırdı.

“Ne yapacağız?” dedi Adam. “Ona nasıl yardım edeceğiz?”

Megan’ın gözleri kararlılıkla parıldadı. İğnedeki sıvıyı enjekte etti. “Ben onu kurtarmaya çalışacağım. Yarayı temizlemek ve onu antibiyotiğe bağlamak zorundayım. Ardından da bekleyeceğiz ve yaşamak için savaştıkça göreceğiz. Ben her şeyi kontrol altına aldım. Sen kalmak zorunda değilsin.”

İnsanlar bu köpeği incitmişti ama o Adam’ı ısırarak yerine onun elini yalamıştı. İnsanların birbirine yapabileceği korkunç şeyleri, zulmü o kadar çok görmüştü ki bu köpeğin nezaketi içinde bir şeyleri kısırdatmıştı. Dahası, Megan’ın yüzündeki kararlılık ona dokunmuştu.

“Gecenin bir yarısı sizi burada yalnız bırakmayacağım. Ellie ve seninle kalıyorum.”

Megan başıyla onayladı ve eşofman üstünün fermuarını açıp onu çıkartarak uzun kollarını ve göğüslerinin dış hatlarını ortaya çıkaran yeşil, kolsuz tişörtüyle kaldı.

Sutyeni yoktu.

Oda birden sıcaklaşmıştı. Göğüsleri Adam’ın hatırladığından biraz daha dolgundu. Ve Adam onları oldukça sık hatırlıyordu. Afganistan gibi cehenneme benzeyen yerlerde aklını başında tutabilmek için sık sık Megan’ı

düşünürdü. Saçlarının verdiği hissi, teninin kokusunu ve göğüslerinin yumuşaklığını hatırladı... Anne babası öldüğünde onun yanında olmuştu. Ayarlamalar için ona yardım etmişti ve her şey sona erdiğinde Adam çok... yaralı olduğu zamanda, ona vücudunu vermişti. Adam onun sıcaklığının içine kayarken yüzüne baktığında hissettiği o huzur hissini asla unutmuyacaktı. Ama o his ödünü patlatmıştı çünkü Adam kalıcı olmadığını biliyordu.

“Onu uyuşturacağım,” dedi Meg. “Acıyı kaldıramayacak kadar zayıf. Başını tut ve onunla konuş.”

Adam Ellie’nin gözlerine bakmak için eğildi. “İyi kız. Uyu hadi, Ellie. Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin.” Megan’ın oda içinde hareket ettiğini duyarken Ellie ile konuşmaya devam etti. Birkaç dakika sonra ise Ellie uykuya dalmıştı bile.

Bir saatten daha uzun bir süre boyunca, Megan’ın dişileri keserken, yarayı temizlerken ve köpeği kurtarmak için yorulmadan uğraşırken verdiği direktiflere uydu. Çok fazla iş vardı. Enfeksiyon kapan eti çıkarmak için yarayı genişletmesi gerekmişti. Adam unutmak için derin nefesler aldı ama tüm çabalarına rağmen, esir aldıkları Trace ve Cooper adlı iki adama işkence ettiklerinde ortaya çıkan korkunç, kanlı sahneleri hatırladı. Sadece birisi hayatta kalmıştı. O da neredeyse hayattaydı. Düşüncelerini o anılardan alıkoyarken, her sakın ve sistematik adımında Megan’a olan hayranlığı daha da arttı. Onun bu kadar güçlü olduğunu biliyor muydu ki?

Artık beklmeleri gerekiyordu. Adam bir mola odası buldu ve ateşe bir demlik kahve koydu. Beş dakika sonra dumanı tüten iki kupayla birlikte muayene odasına girdi. Meg Ellie’yi taşıdıkları köpek evinin yanında, yerde oturuyordu.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı. “Ateşi biraz düştü.”

Adam bardaklardan birini ona uzattıktan sonra yanına oturdu. “Bu iyiye işaret, öyle değil mi?”

“Muhtemelen vücudu su aldığı için olan bir şey ama evet, iyiye işaret.” Megan oturuşunu dikleştirdi ve sırtını esnetip başını çevirerek boyun ve omuzlarındaki kasları gevşetmeye çalıştı.

Adam onun bir iki saatten fazla uyumamış olduğunu fark ederek kaşlarını çatı. Saat gecenin üçüydü. Bardağını yere koyarak Megan’ın arkasına geçti ve ellerini onun omuzlarına yerleştirdi.

Megan irkildi. “Ne yapıyorsun?”

“Omuzlarını ovuyorum. Rahatla, Megan. Köpeğimi kurtardığın için sana teşekkür ediyorum.” Adam ovmaya başladı ve sertleşmiş kasların üzerindeki kadife yumuşaklığına sahip derisini hissetti. Önce omuzlarına çalıştıktan sonra boynuna, oradan da kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa geçti. Baş parmaklarını aşağı yukarı hareket ettirerek masaj yaptı.

Megan başını öne atıp inledi.

“İyi hissediyor musun?”

“Hm-mmm.”

Bu seksi bir mırıldanma gibiydi ve doğruca Adam’ın kasıklarına etki etti. Tatlı şeftali kokusu Adam’ın ciğerlerini doldururken onun tadına bakmak istemesine neden oluyordu. Megan’ın soluk renkli omuzları ve kolları hafifçe bronzlaşmıştı ve üstünde hafif çiller vardı. Adam dudaklarını onun ensesine götürmemek için kendini zor tuttu. Bunu yapmak yerine, “Teşekkür ederim, Meg,”

dedi. “Seni yataktan çıkarıp getirdiğimi ve bu gece pek uyumadığımı biliyorum.”

“Bunu tüm hastalarım için yapardım, Adam.”

Adam Megan için daha özel olmak istediğini fark ettiğinde bu cümle canını yaktı. Adam duruşunu değiştirdi ve bacaklarını onun iki yanına uzattı. Ardından masaya yaslandı ve onu geri çekerek göğsüne yatırdı. Megan’ın karşı gelme şansı olmadan, “Uyuyabilecek misin bir bak,” dedi. “Ben Ellie’ye göz kulak olup yardıma ihtiyacı olursa seni uyandırırım.”

Megan omzunun üstünden ona baktı. “Bu iyi bir fikir değil.”

Adam Meg’in yüzüne düşen saç tutamını kenara itti. “Daha önce kollarımda uyumuştun.”

“Bu çok uzun zaman önceydi, Adam. Başka bir hayat-taydı.”

Adam ona baktı. Gözlerini alamıyordu. Bir an bir şeylerin farklı olmasını ve birlikte bir hayat kurmuş olmayı diledi ama Adam neyi yapmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden bu isteği kilit altında tutuyordu. İşlevi buydu. Kendine özel cehennemi kimseyle paylaşmayacaktı. Annesi gibi Megan’ın da ona nefret ve tiksintiyle bakmasının altından kalkamazdı.

Adam duygularını nezaketle dile getirmek için kendini zorladı. “Sadece uyuyabilmen için seni tutmak istiyorum.”

Megan gözleri onun yüzünü iyice tarayabilsin diye arkasına döndü. Sanki ruhunun derinliklerini görmeye çalışıyor gibiydi. “Peki sana ne olacak? Sen yorgun değil misin? Sen eve git ve o tehlikeyi atlattığında ben sana haber vereyim.”

“Ben pek uyumam.” Kâbuslarından ve uyku sorunundan kimseye bahsetmiyordu. Ardından bir neden daha ekledi. “Ayrıca seni burada hiçbir şekilde yalnız bırakmam.”

Megan kaşlarını çattı. “Ben acil vakalarla uğraşmak için ayda en az bir kez burada yalnız kalıyorum. Aslında genellikle Max de burada oluyor. Kendisi oldukça iyi bir koruma olabiliyor.”

“Akıllıca.” Adam kollarını ona sararak o hissin tadını çıkardı. “Ama bu gece onu getirmedi. Benimleyken güvende olacağını biliyordun.” Bu Adam’ın çok hoşuna gitmişti. Çok.

Megan elini onun koluna koydu. “Neden uyumuyorsun, Adam?”

Adam’ın koca bir çenesi vardı. Megan nasıl oluyordu da onun duvarlarını böyle kolayca aşabiliyordu? “Orduyken yaptığım seyahatler uyku düzenimi mahvetti.”

Megan parmağını onun bileğinde ileri geri gezdirirken sessizce durdu. “Seyahat etmek isteyen, kahraman olmak isteyen sendin. Her şey istediğin gibi oldu mu?”

Gafil avlanan Adam başını geri yasladı ve düşündü. “Daha fazla fark yaratmak istedim ama takımım ne yapsa yapsın yeterli değildi. Bir tehdidi ortadan kaldırsak, yerine altı yeni tehdit ekleniyordu.” *Ve iyi adamlar korkunç şekillerde ölüyordu.*

Adam yalnızlığın ve kasvetin onu kapladığını hissederken tavana baktı. Hayır, istediği gibi olmamıştı. Brady hâlâ ölüydü ve anne babası onu affetmeden vefat etmişti.

“Şimdi ne istiyorsun?”

Adam ona baktı. “Hayattan mı? Olabilecek en başarılı güvenlik şirketini oluşturmak. Adamlarımın işi halletmek

için gerekli tüm aletleri ve kaynakları olacak.” Parası da yeteneği de vardı. Sadece doğru bağlantılara ihtiyacı vardı.

“şu an ne istiyorsun?” Adam elini onun çenesinin altına yerleştirdi ve gerçeği söyledi. “Tadı hatırladığım kadar güzel mi diye bakmak istiyorum.”

Onu öpmek için eğildi.

4. BÖLÜM

Adam başını ona yaklaştırdığında Megan midesinin kasıldığını ve vücut ısısının arttığını hissetti. Adam'ın eli çenesini kavrarken ürperti tenine hâkim olmuştu. Dudakları onun dudaklarına değdiğinde, Megan o zengin misk ve sabun kokusunu aldı. Elini Megan'ın boynundan yavaşça yukarı götürüp yanağını avucuna aldı ve dudakları birbirine değerken baş parmağıyla tenini okşamaya devam etti.

Adam. Ona duyduğu aşkın külleri göğsünün derinliklerinde harekete geçti ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Adam inleyerek elini onun yüzünden çekti ve bacaklarını yerden kaldırarak onu kucağına aldı.

Başını kaldırdığında altın gözleri alev alev parlıyordu. “Daha fazla, Meg. Tadına bakmama izin ver.”

Megan Adam'ın kasıklarının sertliğini hissediyordu. O Megan'ı kollarıyla desteklerken ise Megan'a asıl dokunan şey gözlerindeki saf ihtiyaç olmuştu. Bunun şehvet olduğunu biliyordu ama yine de Adam'ın yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını kendi dudaklarına çekmekten kendini alamadı. Bu defa öpücükleri patladı. Adam onu saçından yakalayıp başını geriye çekerek ağzını keşfe

çıktı. Adam'ın tadı kahve ve saf erkek sıcaklığı gibiydi. Megan'ın göğüs uçları belirdi ve vücudu ihtiyaç içinde alevlendi.

Kendi dilini onunkiyle buluşturan Megan daha fazlasını istiyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve vücudu Adam'ın dokunuşunu arzuluyordu.

Adam ona nefes aldırmadan devam ediyor, onu tüketiyordu. Elini boynuna indirdi. Zevk arzuları alevlendirirken, Megan hafif bir iniltiyle vücudunu gerdi.

Adam öpücüklerini yarıda bıraktı ve ona baktı. “Bir daha yap. Benim için o sesi tekrar çıkar.” Megan'ın göğsünü avucuna almak için elini aşağı indirdi ve tişörtünün üstünden göğüs ucunu okşadı.

Megan en derinlerinde bir ateş hissetti. Onunlayken her zaman böyle oluyordu. Adam'ın dokunuşları teninde gezinirken paylaştıkları zevkli hatıralar Megan'ın hayal gücünü ateşledi. Adam'ı hissetmek istiyordu. Sadece onun yaratabildiği o mükemmel hissi yeniden tecrübe etmek istiyordu. Kontrolünü kaybetmek istiyordu. Sadece ikisi...

İkisi.

Gerçeklik soğuk bir şekilde araya girdi. *Ne yapıyordu böyle?* Sadece ikisi yoktu; Megan'ı düşünmesi gereken bir oğlu da vardı. Kendi hayatından daha fazla sevdiği bir oğlu. Cole Megan'ın her şeyiydi. Artık dikkatsiz ya da vahşi yaşama lüksü yoktu. O bir anneydi. Adam'ın varlığından bile haberinin olmadığı çocuğunun annesi.

Adam'ın bileğini yakalayıp kendinden uzaklaştırdıktan sonra onun kucağından zıplayıp ayağa kalktı.

“Meg, sorun nedir?” Onu bırakmıştı ama ayağa kalktığı esnada sesi yaşadığı şaşkınlığa ihanet etmişti.

Megan ona bakmadan eşofman üstünü giydi ve fermuarını çekti. Mümkün olan tüm zırhları üstüne geçirmeliydi. Arkasına döndü ve Adam'ın birkaç santim önünde durduğunu gördüğünde neredeyse ciyakladı. Adam resmen bir hayalet gibi hareket ediyordu. 1.75 santimlik Meg'e 20 santim kadar tepeden bakıyordu ve ondan en az 25 kg kadar daha fazla ağırdı. Meg'e kendini küçük hissettirse de kollarındayken korunduğunu hissettiriyordu. Adam'bu şekilde görmenin verdiği suçluluk duygusu bıçak gibi kesiyordu. Cole onun oğluydu. Çocuklarını bir sır olarak saklayarak yanlış mı yapmıştı?

Fakat Adam'a haksızlık edip etmediğini düşünürken, kendisine esas önemli olanın Cole olduğunu hatırlatması gerekti. Oğlunun kalbini onu çok değerli görmeyebilecek bir adam için riske atamazdı. Ayrıca Adam çekip gitme alışkanlığı olan bir adam olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

“Sek sarkadaşın olamayacak kadar yaşlıyım ve bir sürü sorumluluğum var, Adam.”

Adam yüzünü kararttı. “Sana asla öyle olduğunu söylemedim.”

Megan bunu tekrar yapamazdı. Adam'ın onu iki terk edişinde de ruhu en derinlerine kadar acımıştı. Ama artık liseli kızların romantik fantezilerine sahip değildi. Gerçekçi bir insandı ve belki de her şeyi ortaya sermek daha iyi olacaktı. “Benden ne istiyorsun?”

Adam elini sakallarına götürdü. “Seni hiç unutmadım. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, her zaman aklımdaydın.” Elini indirip onun gözlerine baktı. “Arkadaş olmamızı istiyorum.”

Megan kulaklarında kalp atışlarını hissediyordu. “Seks arkadaş mı?”

“Bunu istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.” Gözleri gerginlikle parıldıyordu. “Bu gece hissettin: hâlâ birbirimizi çekiyoruz. Seks olsa da olmasa da arkadaş olmak istiyorum.”

Başka bir deyişle Megan’ı baştan çıkarabileceğinden emindi. Neden olmayacaktı ki? Anne babasının cenazesinden sonra kolayca onun yatağına girmişti. Ama Megan artık farklıydı. Cole için öyle olması gerekiyordu.

Ellie yatağında kıpırdandı. Megan konu dağıldığı için memnun bir şekilde çömeldi ve onu incelemeye başladı. Yara şimdiden çok daha iyi görünüyordu. İyi olduğu iş buydu: hayvanları iyileştirmek. Veteriner ve Cole’un annesi olarak yerini bulmuştu ve bir bütün olduğunu hissediyordu.

Adam’ın gölgesi üzerine düşüyordu ama Megan Ellie’nin yaşamsal değerlerini kontrol ederken sessizce bekledi. Megan köpeğin durumundan memnundu ve, “En kötüsü geçti,” dedi. “Bir gün benimle kalacak, ona gerekli antibiyotikleri vereceğim ve ihtiyacı olursa biraz uyuşturacağım.” Labradorun başını sevdiğinde Ellie gözlerini açtı. Köpek Megan’ın elini yaladı ve ardından gözlerini kapatarak yeniden uykuya daldı.

Megan hayvana yardım edebilmenin mutluluğunu ve rahatlığını hissetti. Babasının sevgisi olmadan, kendini yalnız hissederek büyürken, evcil hayvanları onu her zaman koşulsuz bir sevgiyle sevmişti. Kendilerini düşünmeden ona adamları kalbindeki boşluğa yama olmuştu. Artık tutkusu ona ihtiyacı olan hayvanlara yardım etmekti.

Nihayet ayağa kalkıp Adam’a baktı. “Onu alma zamanın geldiğinde seni ararım.”

Adam bakışlarını köpekten Megan'a kaydırdı. "Yüksek okuldayken sana değer verdim. Çok fazla değer verdim. Sana karşı olan hislerim hedeflerimi tehdit ediyordu. Seni bir yuva ve aile isterken ben orduda bir kariyer istiyordum. Senden ayrılmak zorundaydım."

Megan duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. "Peki üç sene önce?"

"Kendimi Deniz Kuvvetleri'ne adamıştım. Kalamazdım. Olayı basite indirmek daha iyi olur diye düşünmüştüm."

Basit mi?

Megan'ın yüzündeki şüpheli ifadeyi görmüş olmalıydı. "Yaptığım işi yaparken, görev yerim orasıyken işleri karmaşıklatacacak hiçbir bağım olsun istemedim. Basit."

Megan gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Basit mi? Adam için öyle olmuş olabilirdi. Fakat üç yıl önce Megan'ın hayatı basit dışında her şeydi. Hamile olduğunu fark etmenin verdiği panik. Kararlar. Hiçbir iletişim bilgisi vermediği için Adam'ı nasıl bulacağını bilememek.

Basit.

Megan için basit olmamıştı. "Peki şimdi, Adam?"

"Sana karşı dürüst oluyorum," dedi hafifçe. Megan'ın koluna uzandı. "Sadece birkaç haftalığına buradayım ve ondan sonra Los Angeles'a geri döneceğim. Benimle birlikte zaman geçir, Meg."

Adam'ın teklifini ciddi ciddi düşündüğünü fark ettiğinde Megan'ın tüm vücudu ürperdi.

Beraber zaman geçirirlerse kendilerini yatakta bulacaklardı. Hiçbir bağ kurulmadan kısa bir kaçamak yapacaklardı. Megan birileriyle çok nadir birlikte olurdu ve

bu olduğunda ise kimse ona Adam'ın hissettirdiklerini hissettiremiyordu. Megan arzu ve istekle öylesine kavrulmuştu ki kalbi kanıyormuş gibi hissediyordu. İyileştiğini sanıyordu. Onu atlattığını. Kendini daha fazla acıdan korumak için hayır demek istedi.

Ama bunu yapması gerekiyordu. Onu görmesi, onunla konuşması ve kalbinde bir çocuk için yer olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Ve bunu hızlıca, o Cole'u kasabadan öğrenmeden önce yapmalıydı.

En iyi yol buydu. En azından bu defa durumun geçici olduğunu biliyordu. Ama şartları vardı. Onunla gerçek randevulara çıkıp Adam'a Megan'ın bir çocuğu olduğunu söyleyecek insanlarla karşılaşmayacaktı.

Bakışlarını güçlkle onun yüzüne odakladı. “Tamam. Hâlâ yapabiliyorken biraz beraber zaman geçirelim.”

Adam Megan'ın kabul etmesini öylesine istiyordu ki nefesini tutmuştu. Onun da gergin olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Dirseğinden tuttuğu kolundaki gerilimi hissedebiliyordu. “Harika. Bu akşam yemek yiyelim mi?”

Megan başını iki yana salladı. “Öyle şeyler yapmayacağız. Randevulaşmak ve dışarı çıkmak yok.”

Adam gözlerini kıstı. “O nedenmiş? Cole denen adam yüzünden mi? Bu sırrı öğrenmesini engellemeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır.”

Adam rahatladığını hissetti. Megan yalancı değildi. Bu

özellik her zaman Megan'a dair sevdiği şeylerden biri olmuştu. Eğer başka bir adam yoksa, ortalık birkaç hafta görüşmelerine müsait demektir.

Megan derin bir nefes aldı. "Ama bu bir ilişki değil. Tekrar o yola girmeyeceğim. Bunu kendimize özel tutacağız."

Adam bundan hoşlanmamıştı. Megan neredeyse durumdan utanıyor gibiydi. "Birbiriyle zaman geçiren eski arkadaşlarız biz. Bunun nesi yanlış? Seni akşam yemeğine götürmek istiyorum." Bunun burada olduğu son zamandan daha farklı olmasını istiyordu.

Megan aralarını açmak için bir adım geri çekildi. "Dışarıda akşam yemeği yemek yok. Bu gece zaten olmaz."

Adam ağzını açacak oldu ama Megan onu susturdu.

"Ben bir akşam yemeği alıp yarın akşam saat sekiz civarı annelerin evine getireceğim."

Bu kadarı yetmişti. Adam takımıyla beraber hayatta kalmasını ahmaklığına borçlu değildi. Megan bir şey gizliyordu. Bu bir adam değilse neydi? Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Neler oluyor, Meg?"

Megan muayene masasına çarpana kadar geriledi. "Sana söyledim, randevu olayına girmeyeceğim. Birkaç hafta sonra buradan gideceksin. Herkesin haberi olsun istemiyorum."

Adam iki elini de metal masaya koyup üzerine geldi. "Ve ben bu konuda oldukça dürüst davrandım. Peki sen ne saklıyorsun?"

Megan bakışlarını onun göğsüne indirdi. "Hiçbir şey."

Kesinlikle yalan söylüyordu ve Adam'ın deneyimlerine göre bu Meg için olağandışı bir şeydi. Ona söyleye-

meyeceği şeyler olduğunu düşünmesini fark etmek içinde bir şeyleri acıtmıştı... Neden onunla görölmek istemiyordu ki? Gözlerine bakıp başka bir adamla olduğunu inkâr etmişti ve Adam buna inanmıştı.

Peki sonra?

Megan sırtını dikleştirdi. “Beni analiz etmeyi kes. Beni görmek istediğini söylemiştin, o halde benim şartlarıma uyacaksın.”

Haklıydı. Şimdi onun sırasıydı. Adam sorunun ne olduğunu yarın akşam öğrenebilirdi. Ellerini masadan çekip onun kollarında gezdirdi. “Kazandın. Ama yemeği ben alacağım. Yemek yiyip şarap içeceğiz ve konuşacağız.”

“Peki,” dedi Megan yavaşça.

“Ve eğer istersen, dokunuruz da,” diye ekledi parmaklarını kollarından boynuna götürerek. Onu istiyordu. Yolunda olmayan bir şeyler vardı ve bunu Megan’dan öğrenecekti. O üç sene önce Adam’ın yanında olmuştu. Eğer şimdi onun hayatında sorunlar varsa, Adam da ona yardım edecekti. Ama ilk önce onun güvenini geri kazanmalıydı. Aklında bir strateji geliştiriyordu. Parmaklarını Megan’ın çenesine götürdü ve, “Seks yok,” dedi.

“Ne?” Megan kaşlarını çattı. “Yani ben hiç... Sandım ki...”

“Biliyorum, sadece bunu açıkça belirtiyorum. İnan bana seni istiyorum. Şu an sertleştim bile.” Kendisini Megan’a yaslayarak onu hissetmesini sağladı. “Ama bu kadar yıl boyunca sırf seni yeniden incitmemek için uzak durdum. Ama, istediğin hayatı sana verememiş olsam bile sadece seks ile ilgili olmayan bir arkadaşlık kurabileceğimizi hem sana hem kendime kanıtlamak istiyorum.”

Ama bu Megan'm canını sıkan şeyin ne olduğunu bulmayı da gerektiriyordu. Daha önce Megan'ın ondan sır sakladığını hiç hatırlamıyordu. Ve bundan bir gram bile hoşlanmamıştı.

5. BÖLÜM

Megan plastik dinozoru uyumakta olan oğlunun elinden aldı. Sevgili oyuncak köpeğini onun yanına bıraktı ve örtüyü yukarı çekti. Bebek yüzü gitgide bir çocuğa dönüşüyordu.

Adam'a benziyordu.

Megan'ın kalbinin ezildiğini hissedip iç geçirdi. Eğilip oğlunu bir kez daha öptükten sonra ışıkları söndürdü. Koridordaki ışık içeri girerek yerde yatan ve iri kahverengi gözleriyle onu izleyen Max'i ortaya çıkardı. Megan eğilerek köpeği sevdi ve sağ kulağın yanında bulunan, Max'in en sevdiği noktayı kaşdı. "Ben dışarı çıktığım anda yatağa zıplayacaksın, değil mi?"

Max esnedi.

Megan hafifçe güldü. Max iyi eğitimliydi, harika bir bekçi köpekti ve Cole'un en sevdiği oyun arkadaşıydı. Cole geçen ay beşiğinden büyük çocuk yatağına geçtiğinden beri Max onun ayak ucunda uyuyordu.

Odadan ayrılırken Max istediği zaman gelip gidebilsin diye kapıyı hafif aralık bıraktı. Bazen Megan notları temize geçerken, hastalıklarla ilgilenirken, rapor yazarken ya da laboratuar sonuçlarını incelerken onunla beraber

takılıyordu. Megan'ın yatağa girmesiyle beraber o da Cole'un odasına dönüyordu.

Ama Megan bu gece dışarı çıkıyordu.

Salona geçip koltuğa oturdu ve ayakkabılarına giydi. Annesi laptoptan başını kaldırıp ona baktı. "Birileriyle randevulaşmayalı uzun zaman olmuştu."

"Randevum yok, anne. Sadece eski bir arkadaşla buluşacağım."

"Dar kotlar ve topuklularla mı?"

Üstünü değiştirmeli miydi? Üç kere değiştirmişti zaten. Ayrıca bu bir randevu değildi. Daha çok bir... mülakat gibiydi. Adam'ı oğluna baba olup olamayacağını görmek için mülakata alacaktı. bir iç geçirdikten sonra dikkatini annesine verdi. "Konuşma nasıl gidiyor?"

Annesi omuz hizasındaki bakırımsı sarı saçlarını salık bırakmıştı ve üstünde tayt ile bir tişört vardı. Ellili yaşların ortasından çok kırklı yaşlarındaymış gibi duruyordu.

"Konuşma gayet iyi. Söylemek istediklerimden oluşuyor. Ama biliyorsun, ben emekli bir hemşireyim, politikacı değil."

Megan öne eğildi. Endişeleri gururunun gölgesinde eziliyordu. "Mükemmel bir belediye başkanı olacaksın, anne." Bunu içten söylüyordu. Catherine diplomasını ve hemşirelik işini Megan'ın babası onları terk ettikten sonra elde etmişti. Ayrıca onu çocuk nafakası ödemeye mahkum bırakmıştı. Annesi çok çalışmıştı ve her boş anında onun yanında olmuştu. Megan hamile, kalbi kırılmış ve korkmuş bir şekilde en büyük dayanağı annesi olmuştu. Annesi artık Hayden adında iyi bir adamla evliydi ve kendi hayalinin peşinden gitmek için erken emekli olmuştu. Hayali ise Raven's Cove'un belediye başkanı olmaktı.

“Sanırım iyi bir başka olacağım,” dedi Catherine. “Ama çok sade konuşuyorum. Bu herkesin hoşuna gidecek bir şey değil.” Parmaklarını laptopuna vuruyordu.

“Hastalarının hoşuna gidiyordu. Hepsi dürüstlüğünü takdir ediyordu.”

“O farklıydı. Bir hastane içinde hasta ve korkmuş haldeydiler. O durumdaki insanlar genellikle dürüstlük ve bolca dert dinleme ile daha iyi hale geliyordu. Ama bu insanlar golf kulübü üyeleri.”

“Hayden da öyle,” dedi Megan. “Ve seni seviyor.”

“Evet, seviyor. Pekâlâ, bu çok saçma. Elimden geleni yapacağım ama olur da seçilmezsem başka şeylere odaklanacağım. Oldukça yoğun bir hayatım var.”

Annesi iş bitirici ir kadındı. “Şahsen kazanacağını düşünüyorum.” Megan ayağa kalkıp çantasını aldı ve annesini öptü. “Cole’a göz kulak olduğun için teşekkürler.”

Catherine gülümsedi. “Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Hem onu sen uyuttuğunda işler kolaylaşıyor zaten.”

Geç saatlere kadar çalışmadığı takdirde Cole’u uyutan hep Megan oluyordu. Kapıya yöneldiğinde, “Saat on biri geçirmem,” dedi.

“Megan.”

Megan durup arkasına baktı.

“Ne yaptığını bildiğinden emin misin? Bir şeyleri gizlemek sana göre bir şey değil. Bu gece görüşeceğin kişinin kim olduğunu gizlemen gibi mesela.”

Megan bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Annesiyle şimdiye kadar kavga ettiği tek konu ona Cole ile ilgili bilgi vermek adına bir şekilde Adam’ı bulmaya çalışmama-

sıydı. Ama yalan da söylemeyecekti. “Ben işleri düzene koyduğum zaman sana anlatacağım.”

“Burada özel hayatına saygı gösteriyorum. Bunu Anneler Günü geldiğinde de hatırla.”

Megan güldü. “Ya da en azından ben bu gece eve gele-
ne kadar, değil mi?”

“İşte bu yüzden doktor oldun, tatlım. Çok zekisin.”

Megan arabasına doğru ilerlerken Adam Waters ile bir bağ kurmanın ne kadar zekice olduğundan emin değildi. Ama en azından bu defa yanlış beklentileri yoktu ve kalbi güvendediydi. Adam onu şaşırtamayacaktı.

Megan şaşkınlıkla arka bahçeye baktı. Fenerler verandanadan sarıyordu ve hava sıcak tepsilerden yükselen ağız sulandırıcı kokularla doluydu. Verandanın ortasındaki masada beyaz bir örtü, çiçekler ve iki kişilik servis örtüleri vardı.

Ardından Adam’a döndü ve... Adam yemeklerin kokusundan daha iyi görünüyordu. Kahverengi saçları yüzünün sert hatlarını yumuşatacak kadar dalgayla arkaya doğru taranmıştı. Üzerinde boyun bölgesi açık olan, kollarını yukarı sıyırdığı siyah bir kazağı vardı. kot pantolon giyyordu. Megan ayağında topuklu ayakkabılar olmasına rağmen onun gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırmak zorunda kalmıştı.

“Şarap?” Şişeyi aldı ve uzun saplı iki bardağa biraz kırmızı şarap doldurdu. “Gel, otur.”

Megan masaya ilerledi ve Adam’ın verdiği bardağı aldı. “Adam, tüm bunlar nedir? Şu... ikram tepsilerini di-
yorum.” Bu kadar yakınında olunca Adam’ın kokusunu almıştı. Baharatlı ve tamamen erkeksiydi.

“Seni yemeğe götürmeme izin vermedin, ben de yemeği bize getirttim.” Adam sandalyesini çekti. Megan oturduktan sonra, “Hemen geri döneceğim,” dedi.

Bir dakika olmamıştı ki elinde iki tabak körpe ıspanak salatasıyla geri döndü. “Ayrıca dana etimiz, biberiyeyle tatlandırılmış körpe havuç ve patateslerimiz var. Tatlı olarak ise çikolataya bandırılmış çilek yiyeceğiz.”

Salata hafif bir sosla bezenmişti. Çok lezzetliydi. “Çok aç olduğumu sanmıyordum ama bu şey harika.”

Adam gülümsedi. “Pekâlâ. Seni en son gördüğümde işe yeni başlamamış mıydın?”

“Bir sene kadar olmuştu ve hâlâ müşterilerimi belirliyordum. Ne zaman şampiyon bir köpeği tedavi ettim, o zaman işte ir patlama yaşadım.”

Adam Ellie için dışarıya koyduğu kalın yorgana baktı. Köpek patilerinin altında gri bir oyuncak fille beraber iyi olan tarafına dönmüş yatıyordu. Adam’ın ona baktığını gördüğünde kuyruğunu sallamaya başladı.

Megan, Adam’ın ona gülümseyerek baktığını gördü. Eve vardığında köpeğin Adam ona yere yatmasını söyleyene kadar onun her adımını takip ettiğini görmüştü.

“İyi olduğunu göstermek için bir gösteri köpeğine ihtiyacın yok,” dedi Adam. “Ellie konusunda harikaydın. Bak daha şimdiden oldukça iyi.”

Megan övgü karşısında kızardı. “Teşekkürler. Ama şampiyon bir köpeğe bakmış olmak beni insanların radarına soktu. Veterinerlik çok fazla harcama gerektiriyor. Tüm ekipmanlar için çekilen krediler...” Sesi kesildi. Bu kadar şey anlattığı için utanmıştı. Rahatsız bir şekilde gülümsedi. “İşimi seviyorum. Peki senden ne haber? Nasıl oldu da kendi şirketini kurdun, anlatsana.”

Adam bitirdikleri salataların tabaklarını aldı ve elinde dana eti, patatesler ve havuçlarla dolu tabaklarla geri döndü. Ayrıca Megan'ın bardağını yeniden doldurdu.

Nihayet oturdu ve cevap verdi. "Trace ile birlikte hayalimizdi. Ama ben eve geldim ve Trace... gelemedi."

Megan'ın ısırıldığı yemek Adam'm ne demek istediğini anladığında kuma döndü. Çatalını bırakarak Adam'ın koluna dokundu. Kaslarını hissetti. Çenesini sıkıldığını gördü ama gözleri karanlığa odaklanmıştı. "Üzgünüm."

Adam dönüp ona baktı.

Megan onun bakışlarındaki saf kederi görünce nefesi kesildi. Gözlerinde çığ bir acı belirliyordu. Ardından Adam gözlerini kapatıp açtı ve gözlerinde beliren her şey gitmişti. "Ben de bunu ikimiz için yaptım. Karısı Sienna da benim için çalışıyor. Kendisi yönetici asistanım ve genel baş belam."

"Onu önemsiyorsun." Megan sesinden bunu anlayabilmişti.

"O en yakın arkadaşımın karısı. Tabii ki önemsiyorum. Kardeşim gibi. Onu en başta yanıma aldım ve şirketi birlikte kurduk. Ordudan ayrılan ve birlikte çalışmışlığım olan birçok deniz piyadesini işe alıyoruz. Bu şirketi ülke çapında bir şirket haline getireceğim. Çoğunluğu bekâr ve herhangi bir durumda herhangi bir yere gitmekte özgürler."

Megan elini çekti ve çatalını aldı. Oraya neden gittiğini hatırlamalıydı. "Yani evlilik ve çocuklar hakkında fikrini değiştirebilecek bir kadın bulamadın mı?" Bir havuç alıp ısırıldı. Rahat görünmeye çalışıyordu. Yemekler çok lezzetliydi ve yemek yemek gerginliğini kontrol altında tutmasına yardımcı oluyordu.

“Hayır.”

Adam’ın eti kesişini izledi. Hareketleri de cevabı gibi duygusuzdu. Yani *hayır* doğru kadını bulamamış mıydı yoksa *hayır* ne olursa olsun bir çocuk istemeyecek miydi? Kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki neredeyse Adam’ın konuştuğunu fark etmeyecekti.

“Senden ne haber? Her zaman bir aile istemiştin. Yıllar önce evlenmemiş olmana şaşırdım.”

Bunu dikkatli bir şekilde dengelemeliydi. Veterinerlik diplomamı almak tüm zamanımı tüketti. Ondan sonra da işime başladım ve doğru adam hiç çıkıp gelmedi.” Muhtemelen de gelmeyecekti. Bir noktada bunu kabullenmesi gerekmişti. Şarap bardağını alıp arkasına yaslandı. “Hayatımı bu şekildeyken seviyorum.”

Adam’ın bakışları yoğundu. “Ama hikâye bundan ibaret değil, değil mi?”

Megan gerilerek bardağını bıraktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Benimle görülmek istememen. Bir sebep olması gerekiyor. Ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Sıcak parmakları Megan’ın parmaklarına dolandı ve baş parmağıyla tenini okşayarak hassas hisler oluşturmaya başladı. Yumuşak fener ışıklarının altında, Megan öylece ona baktı. Onun burada olduğuna inanmak imkânsızdı. Bu gerçektir. Midesi kasıldı. Sebebi siniri miydi? Arzuları mıydı? “Bu kötü bir şey mi? Bir şeyler sakladığımı mı düşünüyorsun?”

“Seni yeni baştan tanımak istememe neden oluyor, Meg. Her zaman hoş bir kadındın ama artık çok güzelsin. Büyüleyici birisin.” Adam’ın sesi kısıldı. “Seksisin.”

Tüm sırtına yayılan ürperti Megan'ın göğüs uçlarını sertleştirdi.

Adam sandalyesini geri itti. “Gel, sana bir şey göstermek istiyorum.”

Megan duraksadı. “Tabakları toparlamamız gerekmiyor mu?”

Adam ona doğru bir adım attı. O kadar yakındı ki Megan teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. “Beni mi oyalıyorsun, Meg?”

“Evet.”

Adam güldü. “Laptoptan ofislerimi göstereceğim. Seni yatak odama çekip seks için zorlamayı düşünmüyorum. Sana söylemiştim, bu gece sadece yeniden tanışacağız.”

“Ve dokunacağız.” Adam'm bunu söylediğini hatırlamıştı.

“Ve öpüşeceğiz,” dedi Adam. “Nerede istersen.”

Tüm teni ürperirken karnının ısındığını hissetti. Birisi ona arzuyla dokunmalı, ona kendini bir anne ve bir veterinerden daha fazlası olduğunu, kadın olduğunu hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Cezbedici bir teklif.” Nefesini tutuyordu.

Adam bakışlarını Megan'ın dudaklarına indirdi.

Megan kanı kaynamaya başlarken arzusun bacaklarının arasında biriktiğini hissetti. Adam'm onu öpmesini istiyordu ve buna ir sonraki nefesine ihtiyacı olduğu kadar çok ihtiyacı vardı.

Ardından Adam bir adım geri çekildi ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. “Tek yapmam gereken yemek firmasına mesaj atmak. Buraya gelip her şeyi toplayacaklar. Yemekler, tabaklar, örtüler, fenerler. Hepsi sundukları pakete dahildi.”

İşi bittikten sonra telefonu cebine koyup Megan'ın elini tuttu. "Hadi, Ellie," dedikten sonra köpeğin kalkmasını ekledi. Ellie de onlarla birlikte içeri girdi.

Megan Once A Marine Güvenlik Şirketi'nin fotoğraflarına tıklarken Adam onun omzunun üzerinden bakıyordu. Karşı koyamadan göğüslerinin hafif çıkıntısına baktı. Megan öne eğildiğinde bulanık yeşil bluzunun önü esneyerek dekoltesini ortaya çıkardı.

Ona dokunma ihtiyacı aldığı her nefeste artıyordu. Parmaklarını ve dudaklarını onun üzerinde gezdirmek, hafif iniltilerini duymak ve ağzındaki çilek ve çikolata tadını almak istiyordu.

Megan hızlı bir şekilde bir saplantı haline geliyordu. O kadar güçlü bir ihtiyaçtı ki güçlü kontrol yeteneğini bile test ediyordu. Adam kendini her zaman kontrol edebilmişti. Ona ofisteyken söylediği konuda ciddiymiş, bu gece seks olmayacaktı. Adam için olmayacaktı. Ama Megan'a zevk verebilmek? Evet... Bu konuda kendini aklayabiliyordu.

"Şu an senin için çalışan kaç kişi var?"

Düşüncelerini kontrol etmeye çalışan Adam uzanıp bir tane çikolatalı çilek kaptı. "Sienna tam zamanlı çalışıyor. Düzenli bir şekilde beş eski deniz piyadesine iş veriyoruz, lazım oldukça başkalarını da çağırıyoruz. Hedefimiz beş kişiyi tam zamanlı alabilecek kadar fazla işe sahip olmak." Meyveden bir ısırık aldı. Tadı güzeldi ama canının çektiği bu değildi.

“Peki bu hedefe yakın mısınız?”

Adam onu tutup masaya yerleştirmeye çok yakındı. Soruya odaklanmak için kendini zorlayarak, “Evin satışı bunu yapmam için gerekli maddiyatı sağlam bir yedek fon imkânını sağlayacak.” Parasının yarısını işe yatırmıştı ve diğer yarısını da her ihtimale karşı güvende tutuyordu. Çalışanlarından birine ya da Sienna’ya bir şey olacak olursa sevdikleri güvende olacaktı.

Megan resimlere döndü. “Etkileyici bir mekan ve profesyonel bir yönetim gibi görünüyor.” Adam’a baktı. “Neden Los Angeles peki?”

“Trace ile bunu çok tartıştık. Birçok güvenlik ve koruma ihtiyacı olduğu için orada başlamak daha kolay olacaktı. Görüntüye takılmak önemli ve ben de birkaç yüksek profilli müşteri edindim.”

Megan onu inceledi. “Bunu seviyorsun, değil mi?”

“Orduda öğrendiğim şeyleri müşterileri korumak ya da onların sorunlarını çözmek için kullanmayı seviyorum.” Bir eli Megan’ın oturduğu sandalyenin arkasında bir eli de yemek masasının üstündeydi. “Yapılması gerekeni yapabilme özgürlüğünü seviyorum. Aşacak engeller, yönlendirecek ve ellerimi bağlayacak şeyler yok.”

Megan yemek odası ve salona göz gezdirip Adam’ın ebeveynlerinin eşyalarıyla dolu olan kutulara baktı. “Bu ev gibi şeyler.”

“Evet.” Adam ayağa kalktı. Evin ruhuna işlemiş olan suçluluk duygusu ve acı üstüne üstüne gelirken boynunun gerildiğini hissetti. Raven’s Cove’daki her şey kazadan sonraki senelerini etkileyen o karanlık gizemin bir parçasıydı. “Bu ev de bu kasabada unutmak istediğim geçmişimle bağlantılı.” Sürekli hissettiği suçluluk duygusu başarısızlığı yüzünden ona yük oluyordu.

“Öylece unutabilecek misin ki? Gerçekten o kadar kolay mı?”

Adam bakışlarını onun yüzüne indirdi. Boynundan bluzuna, oradan da pantolonuna kaydı. “Seni unutamam. Ama gerisini, evet. Ama sen...” Bilgisayarını kapattı. Ardından uzanıp Megan’ı kucağına aldı ve masanın üzerine oturttu. “Bu kasabada yeniden tadına bakmam gereken tek şey sensin.” Sandalyeyi yolundan çekmek için tekmeleyerek kendisini Megan’ın bacaklarının arasına yerleştirdi ve ellerini onun çıplak kollarında gezdirdi.

Tüylerin ürperdiğini hissederken yüzünde ve göğsündeki pembeleşmeyi gördü. Megan onu ne kadar etkiliyorsa, Adam da onu etkileyebiliyordu. Ardından Megan’ın alt dudağını yakaladı ve nazıkçe emdi. Tadı çilek, çikolata ve saf Meg gibiydi.

Kontrol altında tutmaya çalıştı gitgide artan şehveti kontrolden çıktı. Kolunu onun beline dolayarak Megan’ı ereksiyonuna doğru çekti. Diğer elini onun saçlarına dolayıp başını geri çekerken dudaklarını işgal etti. Onun her parçasını istiyordu, alabildiğini alacaktı.

Megan da parmaklarını onun kollarına bastırarak öpücüğüne karşılık verdi. O bir zamanlar tanıdığı ürkek, tatlı kız yok olmuştu. Bu kadın onu aynı keskin tutkuyla işgal ediyordu. Elleri Adam’ı sarılıyor, sırtına dokunabilmek için kazağın altına giriyordu.

Daha fazlasını istiyordu. Bu yeterli değildi.

Adam kendini geri çekti. Tüm vücudu ihtiyaç ile sancıyor, onu istiyordu. Megan hiç bir zaman bu kadar ateşli, her harekete karşılık veren biri olmamıştı. Komşu kızı edasıyla bir çekiciliği vardı ama bu?

En erotik rüyalarının kadını. Ona sanki bir türlü do-

yamıyormuş gibi dokunuyordu. Bluzunun düğmelerini açmaya başladığında kumaş yavaşça ikiye ayrılmaya başladı. Her an daha fazlası ortaya çıkıyordu ki Adam en sonunda bluzu Megan'ın omuzlarından aşağı attı. Megan küçük, hafif ve yeşil bir sutyenle kalmıştı.

Kulaklarındaki basıncı ve pantolonuna sıkışan ereksiyonunu hissedebiliyordu. Ama bu Adam ile ilgili değildi. Bu gece her şey Megan ile ilgili olacaktı. Hatırladığından daha dolgundu, sutyenden tam Adam'ı çıldırtmaya yetecek kadar taşıyordu. Adam ellerini onun teninde gezdirirken sıcak teninin üstündeki sutyenin ipeksi serinliğini hissetti. Kumaşın üstünden parmaklarını onun göğüs uçlarında gezdirdi.

Megan cevap olarak bacaklarını sıktı.

Adam'ın aşırı ısınan beyni Megan'ın onun üstünü çıkarmaya çalışarak kazağını çekiştirdiğini fark etti.

Adam arkasına uzanıp kumaşı tutarak üstündekini çıkardı ve onu bir yere attı. Bilmiyordu ve umurunda da değil. Tüm dikkati Megan'daydı.

“Meg.”

“Adam.”

Adam onu ta ki Megan dirseklerinin üstüne yatana kadar ittirdi. Saçları koyu ren masaya kırmızı nehirler gibi dağıldı. Dudakları hafifçe aralık olan Megan hızlı nefesler alarak ona bakıyordu.

O kadar güzeldi ki Adam'ın canı yanıyordu. Meg'in onun aslında ne olduğunu bilmesini istemiyordu. Ailesinin nefret ettiği ve o nefret yüzünden yaptığı şeyleri bilmesini istemiyordu.

Megan onun dünyayı kurtarmaya çalışan bir vatansever olduğunu düşünüyordu.

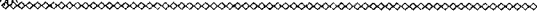
Gittiği yerlerde neler olduğunu, insan denen canavarların birbirlerine yaptıkları ağza alınmayacak şeyleri bilmesine asla izin vermeyecekti. Meg tam olarak burada olmalıydı. Bu küçük kasabada olmalı, hayvanları kurtarmalı ve... Meg olmalıydı.

Ona sonsuza dek sahip olamazdı. Hayatında bir kadın ya da bir aile olmayacak kadar barbat haldeydi. Ama bu kısa zaman dilimi? Bu bir armağandı ve Adam ona iyi davrandığını düşünerek ayrılacaktı. Ona içinde kalan tek iyi şeyi verecekti: ona zevk verebilme yeteneği.

“Bırak sana bunu vereyim” Onu iyice geri ittirdi ve kollarını kafes gibi iki yanına yerleştirdikten sonra onu öptü.

6. BÖLÜM

Megan'ın duyuları aşırı yüklüydü. Adam onu çevrelemişti ve sert göğsü ile karnı ona baskı yaparak gücünü gösteriyordu.

Bitter çikolata ve erotik başka bir aroma gibi ir tadı olan ağzı onu çılgına çeviriyordu. Üzülerek 'seks yok' sözünü hatırladı. Ellerini onun sırtında, o ılık teninde gezdirip kaslarını ve eski yaraları hissederken, Adam'ın bunu unutmasından memnundu. Elini kemerinden aşağı indirip pantolonunun içindeki sıkı kalçasını hissetmek istediğinde gerçeği kabullendi.

Buna ihtiyacı vardı. Onu istiyordu. Ve sadece bu kısa zaman zarfı içinde kendisine buna teslim etmişti.

Ereksiyonunu pantolonuna bastırıyordu. Aşağı kaydığı anda sertliği Megan'ın ateşli noktasını terk etti. Ağzı Megan'ın çenesinden boyun kıvrıma doğru kaydı. Dili sıcak ve ıslaktı. Megan'ın tüyleri ürperiyordu. Ardından kalktı ve Megan'dan birkaç santim yukarıda durdu. Serin havayı hisseden Megan gözlerini sınımsıkı kapattı ve parmaklarını onun beline batırarak onu geri getirmeye çalıştı.

Bunun bitmesine hazır değildi. Henüz değildi. "Adam." Kendini gözlerini açmaya zorlayıp ona baktı.

Bakışlarının yoğunluğu ve keskin arzu yüzünde gergin bir ifade oluşturmıştı. “İzin ver. Tadına bakmam gerek. Bu...” Bir kolunun üzerine dayandı ve diğerini Megan’ın çıplak omzuna götürerek sutyeninin ön kopçasını tuttu. Kopçayı açtıktan sonra kumaşı ikiye ayırdı. Bir göğsünü avucunun içine alarak baş parmağıyla göğüs ucuna dokundu. Megan keskin duyular hissederken vücudu gerildi.

Adam boğazının derinliklerinde bir ses çıkardıktan sonra onun üzerine iyice eğildi ve bir göğüs ucunu ağzının ıslak sıcaklığıyla buluşturdu. Birini çekip ovarken diğerini emiyordu. İki taraflı haz yükselerek keskinleşti ve Megan’ın inlemesine neden oldu. Karnı ihtiyaç ile kaskatı kesildi. Bacaklarının arasındaki sancı iyice belirginleşti. Daha fazla katlanamıyordu.

“Sana bunu verebilirim,” dedi Adam. “Sana zevk verebilirim, Meg.”

Sesi kalın, sert ve seksiydi. Elmacık kemiklerinin üzerindeki sıkı deri renklenmişti. Ellerini Megan’ın karnında gezdirdi, bakışları tenine odaklanmıştı.

Megan’ın karnı bir endişe dalgasıyla kasıldı. Karnındaki çatlakları görmüş müydü? İzler çok ince, gümüş renkli ve soluk teninde zor görülecek cinstendi. Ama ya-

Adam’ın elleri Megan’ın pantolonundaydı. Düğmesini ve fermuarını açtı. Ardından pantolonu bacaklarına indirdi. Hızlı bir hareketle ayakkabıları da pantolonu da çıkardı. Ardından geri dönmüştü. Kalçalarını onun bacaklarının arasına bastırıyordu. Derin bir nefes alırken göğsü genişledi. “Kahretsin, Meg. Çok güzelsin.” Bir parmağını yeşil külotun üst kısmında gezdirirken bir kalça kemiğinden diğerine ilerledi ve ardından ona değmek için kumaşa dokunmaya başladı.

Onu görsel olarak içine çeken Adam yutkunurken çenesi gevşedi.

Megan arzu ve gücün tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Bu dert, güçlü, ülkesi için tekrar tekrar tehlikeye atılmış ve bu ülke için acılar çekmiş olan bu adamın ona bu şekilde baktığını görmek Megan'ın gözlerinin ardını yakıyordu. Sıcaklık ve ihtiyaç Megan'ın Adam dışında bir şey düşünme yeteneğini paramparça ediyordu.

Adam elini daha derin kaydırđı ve onu külotunun üzerinden avuçlayarak dokunmaya, okşamaya devam ederken Megan da kabarak tepki veriyordu. Adam onun üzerine eğilerek dilini karnından göğüs ucuna doğru götürürken, bir parmağını külotunun ve Megan'ın derinliklerine soktu. Megan kollarını ona sararken haykırdı. Adam ona dokunup okşadıkça onu kendine doğru çekiyordu. Ardından Adam karnının alt kısmını öptü ve devam etti.

Megan'ın nefesi kesildi. Göğüs uçları o kadar hassastı ki hava bile ürpermesine neden oluyordu. Karnının derinliklerindeki gerilim gitgide arttı. Adam ona hiç mola verdirmiyordu.

Adam yavaşça kalçasını ısırdı ve ardından izi diliyle yatıştırdı. Megan bacaklarını ona sardı. Adam Megan'ın bacaklarını tutup kenarlara doğru açarak dizlerinin üzerine çöktü ve onun çamaşırına baktı. Onunla göz göze gelmek için başını kaldırırken yüzü daha da kızardı. "Bu görülebilecek en hoş manzara. Çamaşırın ıslak ve sana yapışıyor."

Megan kanın kulaklarına hücum ettiğini duydu. Bu... daha fazlasıydı. Bir şeyler oluyordu.

Adam onu külotunun üzerinden öptü ve dilini üzerinde gezdirirken ıslak kumaşı onun içine bastırdı. Megan ba-

şını geri atarken tüm bedeni kasılıyordu. Yeterli değildi. Ona asla doyamıyordu.

Adam bir eliyle onun kalçasını yakaladı ve kendine yaklaştırdı. Diğer eli çamaşırını kenara itti ve Adam artık oradaydı. Onu içermiş gibi öpüyordu. Megan parçalanıyor, zevk dalgalarıyla patlamalar yaşıyordu. Adam'ın ona yaşattıkları hariç her şey yok olmuştu. Onu daha yükseltiliyor, ardından yumuşak öpücüklerle geri getiriyor ve sonrasında yeniden uçuşa geçirirken onunla birlikte kalıyordu fakat Megan en nihayetinde sakinleşti ve Adam'ın onun çamaşırını yerine yerleştirdiğini fark etti. Adam onu yeniden kafesin içine alarak öptü.

Megan ellerini onun sırtında gezdirdi. Ereksiyonunu hâlâ hissedebiliyordu. Adam Megan'ın ellerini yukarı kaldırıp gövdelerinin arasında birleştirdi. Megan daha ağzını açıp karşı gelemeden Adam, "Çamaşırını neden çıkarmadığımı biliyor musun?" dedi.

Megan Adam'ın böyle konuşarak nereye varmak istediğini anlamadan başını iki yana salladı. Onu istediğini biliyordu. Sonsuza kadar değil, hayat boyu değil ama seks için istiyordu.

"Eğer çıkarsaydım, kesin..." Birkaç saniye boyunca çenesini sıktı. "Bu gece senin içindi, Megan. Sana bağlılık sözü veremem, öyle bir adam değilim." Gözlerindeki keder ortadaydı. "Öyle bir adam olmayacağım. Hem de hiç. Ama sana zevk verebilirim. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Megan o anda, bariyerleri yerle bir olmuşken, Adam'ı gördü. Ve gördüğü şey kalbini acıttı.

“Büyük randevu nasıl geçti?” Sienna Lorey’in yüzü büyük laptop ekranından ona bakıyordu.

Adam seyahat halindeyken sık sık Sykpe aracılığıyla çalışırlardı. O anda asistanının meraklı gözlerinden sakınıp golf kulübü projesinin elektronik kopyasına odaklandı. Tüm golf alanını incelemişti: binalar, dış binalar. Her detayı hatırlıyordu. “Otelin projesi nerede?”

“Yakında elime geçecek. İlk kopyası güncellenmemişti ve ben de onları aradım. En son kopyasını gönderiyorlar. Artık sorumu atlatmaya bir son ver.”

Adam bakışlarını iPad ekranından laptopuna kaydırdı. Sienna sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve üzerinde spor kıyafetleri vardı. Bugün Los Angeles’daki ofiste değil de evinde çalışıyordu. Gözlükleri gözünün etrafındaki halkaları gizliyordu ama Adam aptal değildi. Onun yorgun olmasından nefret ediyordu.

“Zor bir gece miydi?” Sienna için endişeleniyordu. Hepsi Trace’in arkadaşı olan erkeklerle çalışmak iyileşmesine mani mi oluyordu? Hüzne mi hapsediyordu?

“O ifadeyi yüzünden sil, patron. Ben iyiyim. Geçmişle boğuşan kişi sensin.”

Adam sandalyesine yaslandı ve elini yüzüne götürerek o sırada çalışma masası olarak kullandığı yemek masasına baktı.

Dün gecenin anısı bile içinde volkanik patlamalar yaratıyordu. Meg’in ona verdiği tepkiler, ona bakışları... Kendini bir tanrı gibi hissetmesini sağlıyordu.

Megan gittikten sonra duş almış ve ereksiyonu ile uğraşmıştı. Ardından gecenin çoğunluğunu kutuların içindeki ebeveyn zırvallıklarıyla geçirmişti.

Resimler.

Bunca yıldan sonra bile onlara bakamıyordu. Korkak pisliğin tekiydi. Bir kahraman olduğunu işaret eden maddiyaları vardı. Hepsini küçük kardeşine vermişti. Hepsini onun mezarına bırakmıştı. Brady'nin gömülü olduğu San Diego'ya bir tek o zaman gitmişti.

Sağ ayağında hafif bir sıcaklık hissetti. Aşağı baktığında Ellie'yi gördü. Onu yanına oturmuş, başını Adam'ın bacağına dayamıştı. Adam resimlerle ne yapacağına karar vermeye çalışırken Ellie de onunla kalmıştı. Onları yakmalı mıydı? Ya da bir yerlerde depo mu etmeliydi?

“Bu kadar. Ben de oraya geliyorum.”

Sienna'nın sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Aklındakiyle savaşıırken bilgisayarı inceledi. “Hayır, ben iyiyim.” Bir nefes aldıktan sonra, “Dün gece Megan'ı gördüm,” dedi. “Birlikte akşam yemeği yedik. Konuştuk. Ne zaman çalışabiliriz?” Megan'ı bu akşam da davet etmişti ama Megan meşgul olduğunu söylemişti. Onu pazar günü de göremeyecekti ama bir sonraki hafta için onu arayacağına söz vermişti. Adam sabırlı olmaya çalışıyordu.

“Annesinin belediye başkanı adayı olduğundan bahsetti mi?”

Adam gözlerini kırptırdı. “Catherine Young mı?” Meg ile birlikteyken onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Geriye baktığında Megan'ın onun çoğu aile etkinliğine katılmamasına nasıl izin verdiğini merak etti.

“O artık Catherine Sullivan.”

Adam öne doğru atılıp Ellie'yi korkuttu. Elini köpeğin boynuna yerleştirdi ve çenesinin altındaki o sevdiği yeri kaşıdı. “Demek o yüzden kulübün programına baktığımda o yüzden adını çıkartamadım. Bu gece kulüpte kaynak geliştirme adına bir toplantı düzenliyor.”

“Evet. Biletini aldım bile. İş için, tabii ki. Çalışanların nasıl çalıştığını, güvenliğin yerinde olup olmadığını kontrol etmen gerek. Ne de olsa turnuvadan sonra kulüpte bazı kişiler olacak.”

Adam iç geçirdi. “Neden benimle böyle uğraşıyorsun?”

“Bana iyi davran yoksa yerel maymun kıyafeti dükkânından smokinini göndermemelerini isterim.”

“Evet,” dedi Adam, “ben de çok üzülürdüm zaten.”

“İğneleme dikkate alındı. Ayrıca senin için golf kulübündeki misafir kulübelerinden birini de kiraladım. Onu da incelemen gerekiyor.”

Adam Sienna’nın ne yaptığını biliyordu. Ona Megan’dan bahsetmiş ve unutamadığı tek kadın olduğunu söylemişti. Sienna’ya söylemediği şey ise asla Megan’ın istediği adam olamayacağıydı. Adam’ın içinde kilitlenmiş ve orada tutsak kalmış şeyler vardı. Kimseye bahsedemeyeceği şeyler. Kelimeleri gerçekten söyleyemiyordu bile. Denediği takdirde gırtlığı kapanıyor, onu boğmaya başlıyordu. O kadar batmış durumdaydı. Sadece kâbuslarında ortaya çıkıyordu.

Ama Sienna bunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Ve etrafına baktığında fark etti ki Megan ile seviştiği zaman, onu burada yapmak istememişti. Burası hayaletlerin ve suçluluk duygusunun onu sürekli avladığı yerd.

Megan golf kulübünün verandaya açılan fransız kapılarından geçip en yakın arkadaşı ve annesi olmadığı zaman

çocuk bakıcısı olan Bridget'i aradı. Derin bir nefes aldı ve iyi aydınlatmalı sulu alandan gelen ıslak klor kokusunu hissetti. İnsanlar boş boş dolanıyor, ellerindeki içkilerle birlikte sohbet ediyorlardı.

Hızlı bir şekilde kaldırım taşlarını geçmiş ve dağınık bir düzeni olan ferforje parmaklıkların yanına gelmişti. Telefonunu çıkarıp aramasını yaptı. Birkaç dakika sonra Cole ile konuşmuş ve onu sevdiğini söylemişti. Bridget en sevdiği kitabı okuyordu. Durumları iyiydi. Bridget geceyi orada geçirecekti ve bu yüzden Megan'ın eve kaçta gideceğini hesaplamasına gerek yoktu.

Megan telefonunu ortadan kaldırdı. Bir an orada durdu. Hafif rüzgâr uzun elbisesinin eteğini bacaklarına dolarken, ellerini bel yüksekliğindeki parmaklıklara yerleştirdi. Ay golf alanının yeşil çimlerini aydınlatıyordu. Megan Adam'ı düşündü. Onu öpüşünü, ona dokunuşunu... nezaketi Megan'ın eski öfkesini delip geçmişti. İlk kez Adam'ın ona vermesi gerekeni verdiğini anladı: onu ruhunun derinliklerine kadar sarsan tatlı bir gerilim.

Derin bir nefes aldı. Adam gerçekten tekin değildi ve bu kasaba ile Megan onu anlayamadığı bir şekilde incitmişti. Savaştan farklı bir havayla gelmişti. Daha sert ve daha hassastı. Megan'ın yapması gereken neydi? Ona söylemeden gitmesine izin mi vermeliydi? İstedığı özgürlüğü mü vermeliydi? Adam'ın Raven's Cove'dan her zaman nefret ettiğini ve buradan kaçmak istediğini biliyordu. Ve artık burasıyla olan son bağını, evi de satıyordu. Cole'u hiç bilmediği takdirde nihayet bu kasabadan kurtulacaktı. Ama bu hem Adam'a hem de Cole'a haksızlık olacaktı. Megan bunu biliyordu. Ama Adam'a söylerse, sonra ne olacaktı?

Adam'ın Raven's Cove'da kalmayacağını biliyordu.

Cole ikisi arasındaki uzun araba yolculukları ya da uçak yolculuklarına mecbur kalacaktı. İki farklı evde büyümesi gerekecekti.

Megan'ın boğazı düğümlendi. Bebeğini o kadar seviyordu ki onu her türlü muhtemel acıdan korumak istiyordu. Ama bu pek gerçekçi değildi, öyle değil mi?

“Dr. Young.”

Arkasından gelen ses onu korkutmuş, karnının kasılmasına neden olmuştu. Nathan McCray. Üzerinde bir smokin ve çok kendini beğenmiş bir hava vardı. Golf kulübünün de onun adı verilen golf alanının da yarı sahibi oydu. “Bay McCray. Bu gece gelmeniz ne hoş.”

“Annenizin kasaba hakkındaki fikirlerinden hoşlanıyorum. Kendisini destekliyorum.”

Megan bu konuşmanın nereye gittiğini bilmiyordum. Desteğini daha fazla şantaj için kullanabileceğini mi düşünüyordu? “Teşekkür ederim. Annemin de bundan mutluluk duyacağından eminim.”

McCray etrafına bakındı ve ardından tekrar ona döndü. “Bakın, Dr. Young. Geçen hafta ofisinize geldiğimde öfkeliydim. Söylememem gereken şeyler söyledim ve bunun için özür dilerim.”

“Rüşvet için mi yoksa tehditler için mi?” Megan daha düşünmeden kelimeler ağzından çıkmıştı.

“O rüşvet değildi.” Adam Megan bir çocukmuş gibi suratını buruşturdu. “Uzman şahitliğinizin ücretiydi. Beni yanlış anladınız.”

“Tamam.” Adama güvenmese de onun bir düşmanı olmak istemiyordu.

“Celtic Fire konusunda hâlâ aynı fikirde değiliz ama

o şekilde davranmamam gerekiyordu. Umarım özrümü kabul edersiniz.”

“Tabii ki.” Adam samimi miydi yoksa bu yeni bir taklit miydi bilmiyordu. “Yemin altındayken yalan söylemeyeceğimi bildiğiniz takdirde sorun yok.”

Adam bir an dudağını ısırdı. “Güzel, çünkü yemin edip yalan söylemek yalancı tanıklık oluyor. Gecenizin tadını çıkarın.” Arkasını dönüp uzaklaştı.

Megan arkasından bakakaldı. Bu da neydi böyle? Önce ofisine gelip ona rüşvet teklif etmişti sonra da özür mü diliyordu? Bunlarında hangisi Nathan McCray’di?

Balo salonundan gelen kahkaha sesi ona nerede olduğunu hatırlattı: kaynak geliştirme toplantısı. Bu annesinin gecesiydi. Parıldayan büyük salona doğru yürüdü. Odanın bir tarafında akşam yemeği için kurulan yuvarlak masalar vardı ve onun ötesindeki sahne duvarında ise annesinin fotoğrafı ile birlikte seçim sloganı vardı.

Sol tarafında müzisyen grup ve dans pisti vardı. Odanın uzak tarafında kalan kısımda bulunan barda ise etrafının çevreleyen insanlarla birlikte annesi duruyordu. Megan işlerin bu kadar yolunda gittiğini görünce gülümsedi. Tam annesine doğru yönelmişti ki akıl hocası Lawrence Hamilton’u gördü.

“Lawrence!” derken kolların havaya kaldırdı. Onu burada görmekten gerçekten memnuniyet duymuştu. Kendi ofisini açmaya karar vermeden önce Raven’s Cove Hayvan Hastanesi’nde Dr. Hamilton ile birlikte çalışmıştı.

Lawrence onun ellerini tutarken mükemmel dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Megan, harika görünüyorsun.” Onu yanağından öpmek için eğildi. “Benimle dans eder misin?”

“Tabii ki.” Lawrence’ın onu dans pistine götürmesine izin verdi. Elini onun omzuna yerleştirdikten sonra müziğe göre hareket etmeye başladılar. “Bu gece buraya gelmen benim için çok şey ifade ediyor.”

“Kaçıracak halim yoktu ya!” Lawrence bakışlarını ona iyice odakladı. “Gerçekten harika görünüyorsun. Tepeden topladığın saçlarını omuzlarına dökerek gerçekten hoş bir görüntü elde etmişsin.”

“Her zamanki atkuyruğumdan daha iyi, değil mi?”

Lawrence golf kulübü hayatı için doğmuş gibi görünüyordu. Fit birisiydi. Bronz bir teni, açık kahverengi saçları ve seksi gözleri vardı. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen daha genç görünüyordu. Golf ve tenisi çok seviyordu. Megan da tenis severdi ama golf canını sıkıyordu.

“Çok çalışıyorsun. Her zaman öyle yaptın ama en azından benimle çalışırken sana göz kulak olabiliyor ve eve düzgün bir saatte gittiğinden emin olabiliyordum.”

“Bu günlerde eve gitmek için bir nedenim var,” dedi Megan oğlunu düşünerek.

“Cole nasıl?”

“Meşgul,” diyen Megan güldü. “Tıpkı taşkın bir yavru köpek gibi. Dişi köpekler o adar yavruyu nasıl idare ediyorlar hiç bilmiyorum.”

“Ben de,” dedi Lawrence Megan’ı bir çiftin yanından geçirirken. “Çocukluğumda kardeşlerimle oynayarak çok enerji yakmışlığım var.”

“Öyledir,” dedi Megan.

Lawrence ona dikkatle baktı. “Görüştüğün biri var mı?”

“Görüşmek mi? Öyle şeyler için vaktim yok.” Megan

sohbeti hafif tutmaya çalışarak güldü. Tabii ki Adam hakkında konuşmak istemiyordu. “Nathan McCray ile golf oynamışlığın var değil mi?”

Lawrence bir an duraksadıktan sonra, “Tabii ki,” dedi. “Neden sordun? Onunla ilgilenmiyorsun, değil mi?”

Megan b absürd soru karşısında başını iki yana salladı. “Ama bir konuda fikrine ihtiyacım var.” Nathan ile ofiste yaşadıklarını ve ardından özür dilemesini hızlıca özet geçti.

Lawrence gözlerini devirdi. “Nathan bir anda parlatabiliyor. Profesyonel golf ile uğraştığı zamanlarda dillere destan bir öfkesi vardı.”

“Endişelenmeli miyim?”

Lawrence iç geçirdi. “Tek başına ofis açmanın bazı sorunları beraberinde getirdiğini söylemiştim. Bu türden bir şey seninki gibi yeni bir ofise büyük zarar verebilir,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Ben Nathan ile konuşurum.”

“Ah, hayır. Bunu yapmanı beklemiyorum. Sadece fikrini istemiştım.”

“Her zamanki gibi bağımsız takılıyorsun, değil mi, Megan? Ama bu pek de büyük bir olay değil. Celtic Fire’ı birkaç sene ben tedavi ettim. Nathan ile konuşmak bir sorun yaratmayacaktır.”

Megan samimiyeti iliklerinde hissetti. Lawrence onun için bazı açılardan bir baba figürü gibiydi. “Teşekkür ederim. Nathan ile konuşacağın için tabii. Ama aynı zamanda Debbie’nin Celtic Fire’ı bana getirme kararını böyle bir nezaketle ele aldığın için de.”

“Hey, seni ben eğittim, hatırlıyorsun, değil mi? Bu benim iyi olduğum gösterir.”

Megan sırtıttı ve ekledi, “Bir de alçakgönüllü olduğumu.”

Müzik sona erdi. Elini Megan’ın sırtına yerleştiren Lawrence onu dans pistinden uzaklaştırdı. “Az önce odadaki en güzel kadınla olan dansımı bitirdim, öyle değil mi?”

Megan cevap vermek için ağzını açacak oldu ama baka bir ses tarafından durduruldu.

“Megan.”

Megan başını sola çevirdi ve Adam’ı gördü. Smokin giymişti. Ve smokin onun geniş omuzlarını sarmak konusunda zorlanıyordu. Rahat bir tavrı vardı ama bal rengi gözleri ona bakarken tehlikeli bir şekilde parılıyordu. “Adam, burada ne işin var?” Megan buna bir anlam verememişti.

“Bu adam kim, Megan?” dedi Lawrence keskin bir ses tonuyla.

Megan’ın içinde gerçek bir panik dalgası belirdi. Lawrence’ın Cole’dan bahsetmesini istemiyordu. İki adamı hızlıca tanıştırdı ama düşünceleri karmakarışıkta. Birisi Cole’dan bahsetmiş miydi? Midesinin düğümlendiğini hissetti. Bu bir felaket olabilirdi. İlk olarak Lawrence’dan kurtulması gerekiyordu. “Dans için tekrar teşekkür ederim.”

Lawrence Adam’a baktıktan sonra Megan’ı yanağın-
dan öptü ve, “Daha sonra görüşürüz,” diyerek yanları-
ndan ayrıldı.

“O adam kimdi?”

Adam’ın kokusu Megan’ın duyularını köreltiyordu. “Lawrence benim akıl hocam olur. Bu işe ilk başladığımda hayvan hastanesinde onunla çalışıyordum.”

Adam Lawrence'm Nathan ve birkaç adamla beraber durduğu bara doğru baktı. "Akıl hocandan daha fazlası olmak istiyor."

"Kıskandın mı?"

"Görünüşe göre," dedi Adam hafifçe gülerek. "Ve bundan hoşlanmadım." Megan'a bakarken bakışları yumuşadı. Uzanıp elini Megan'ın omzundan başlayıp aşağıya doğru gezdirdi. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun, Meg." Elini tuttu. "Seninle dans mı etmeliyim yoksa seni kollarıma alıp bulduğum ilk kapısı kilitlenen odaya mı götürmeliyim bilemiyorum."

Sesi derinden geliyordu ve parmakları Megan'ın tenninle sıcak bir iz bırakmıştı. "Adam, ben- Sen burada ne yapıyorsun?"

"Güvenlik detayları. Golf kulübünün programına sahibim ve bu akşam toplantı olduğunu gördüm. Senin de burada olacağını biliyordum."

Adam'ın onu araştırmış olmasının yarattığı heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. "Bu şekilde görüşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Adam onu kendine yaklaştırdı. "Kendimi kontrol edebileceğimi düşünmüştüm ama geçen gece... yeterli değildi. Tadın hâlâ damağımda, Meg. Ve teknik olarak iş için burada bulunuyorum."

Megan göğsünü ateş bastığını hissetti. Tüm vücudu anılara tepki veriyordu. Etrafındaki her şey üzerindeki kontrolünü hızlı bir şekilde kaybediyordu. Felaket okyanus tarafından gelen siyah bulutlar gibi yaklaşıyordu. Yine de göğüsleri şişmiş ve çamaşırı nemlenmişti.

"Adam? Sen misin?" Megan'ın annesi gelmişti. "Gerçekten sensin."

Adam Megan'ın elini bıraktı ve yüzüne rahat bir gülücük oturttu. "Merhaba, Catherine." Onu yanağından öptü. "Çok hoş görünüyorsun."

"Megan bana kasabada olduğundan bahsetmemiştii."

İkisi de ona bakmak için döndü. Megan yüz tane spot ışığının altında kalmış gibi hissediyordu. Yanaklarının kızardığından da emindi. "Ben... Hiç lafı açılmadı."

Catherine Adam'ın koluna dokundu. "Tek parça halinde ve güvende olmana sevindim. Akşam yemeğinin ardından tekrar konuşuruz." Megan'ın bakışını yakaladı. "Sahne zamanı." Ardından oradan uzaklaştı.

Megan olduğu yerde donup kalmıştı. Barın yanındaki Nathan'ın onu izlediğini gördü. Bakışlarını Adam'a yöneltip bir anda, "Gitmem gerek," dedi. Endişe midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. En azından kendisi Adam'a bir oğulları olduğunu söylemeye hazır hissedene kadar Catherine'i Cole'u sır olarak saklamak konusunda ikna etmek zorundaydı.

7. BÖLÜM

Adam'ın ona ihtiyacı vardı. Bu göğsünde adeta ereksiyonuyla eşleşen bir yangın gibiydi. Ama bundan fazlasıydı. Megan'ın ondan bir şey sakladığını hissediyordu. Bir zamanlar açık bir kitap gibiydi. Ama şimdi? Tam bir gizemdi. Adam'ı gördüğünde gözlerinde oluşan paniğin nedeni neydi?

Megan Young ona aklını kaçtıracaktı. Megan'ı yatağına atmak istiyordu ama onun güvenine bundan daha fazla ihtiyaç duyduğunu fark etmişti. Ona ihtiyacı vardı, onun... her şeyine. Ama kendini ona tam olarak vermediği düşünüldüğünde bu oldukça ironik bir durumdu.

İki saat boyunca Megan'ı o elbisenin içinde izlemişti. Elbisenin rengi ona güneşin okyanusa batarken oluşturduğu renkleri anımsatıyordu. Ya elbisenin oturuşu? Bir adamın elinin onun kıvrımlarında dolaşması gibiydi.

Kahretsın.

Megan sahnede annesini tanıttı. Catherine akşam yemeği süresince konuşmasını yaptı ve ardından tatlı servisi yapıldı. Adam konuşmanın tek kelimesini ya da yediği yemeğin tadını hatırlamıyordu. İnsanların arasında dolaşarak gülümseyerek ya da kahkaha atarak duraklayan Meg'i izliyordu. O buraya aitti. Bu kasabaya. Ebeveynlerinin

sırf Adam kardeşini unutmasın diye özellikle seçtikleri bu kasabaya.

Burası Megan'ın eviydi.

Adam'ın ise cehennemi.

Lawrence'ın Megan'm sohbet ettiği gruba yaklaştığını görünce gözlerini kıstı. Kıçımın akıl hocası, diye düşündü. O adam Megan'ı istiyordu.

Ama bu Adam hâlâ oradayken olmayacaktı. Zihninin derinliklerinden bir ses ona Megan üstünde hiçbir hakkı olmadığını hatırlattı. Fakat Adam'ın geri kalanı o sesi ezip geçti ve harekete koyuldu. Buzlu suyunu kenara bırakıp Megan'm arkasından yaklaştı. O bir kadınla konuşurken sessizce bekledi.

“Pazartesi günü tanıklık edeceğim, o yüzden yarın gelir bir bakarım.”

Orta yaşlı kadın uzanıp Megan'ın elini tuttu. “Teşekkürler, Dr. Young. Zavallı köpek öylece kapı eşiğine bırakılmış, yavrularından da hiçbir haber yok. Onu bu sabah Emily buldu.”

“Sorun değil. Biz ona bakarız.”

Lawrence söze girip, “Neden Dr. Young'u biraz rahat bırakmıyoruz?” diyerek Megan'a gülümsedi. “Megan, bir dansa daha ne dersin?”

“Bu dansı çoktan bana lütfetti,” dedi Adam bakışlarını Lawrence'dan ayırmadan. Bir elini de Megan'ın omzuna yerleştirdi.

Megan kendini öyle hızlı bir şekilde dikleştirdi ki sırtı Adam'ın göğsüne çarptı. “Adam.”

Ona değdiğinde verdiği his ve elinin altındaki teni Adam'ın sahiplenici bir ateşle yanmasına neden oluyordu.

Diğer kolunu da Megan'ın beline sardı. Başını eğerek yanağını Megan'ın sırtına dökülen kırmızı buklelere değdirdi. "Gel benimle dans et," dedi kulağına. "Seni özledim."

Adam Megan'ın sırtının ürperdiğini hissetti.

Megan başını yukarı kaldırdı. Kafa karışıklığı. Şaşkınlık. Yorgunluk. Ve arzu. Bakışlarında hepsi vardı. "Hayır dersem ne olur?"

Adam parmaklarını onun göğüs kafesinin altında gezdirdi. "Demeyeceksin." Eğer öyle bir şey diyecek olsaydı Adam bunu kaldıramazdı. Megan onu geri çevirecek olsa çekip giderdi ama bu Adam'a düşüncesi bile çok acı olan bir şeye mâl olurdu. Megan ile bunu yürütmeliydi. Bir yerden sonra çekip gitmesi gerekiyordu. Adam bunu biliyor ve bundan nefret ediyordu.

Öylece durdular. Saniyeler geçerken çıkardıkları ses grubun müziğinden daha yüksek sesliydi. Adam diğerlerinin ona baktığını hissetti. Ama umurunda değildi. Umurunda olan tek şey Meg'di. O anda kollarında olan, göğsünde o tatlı ağırlığını hissettiği, kalçasının güzel kıvrımı kasıklarını dolduran ve saçının kokusu onu büyüleyen kadındı.

Lawrence ona yaklaştı. "Kimseyle beraber olmadığını sanıyordum. Hiç vaktin olmadığını, oğ-

"Üzgünüm!" dedi Megan sözünü keserek. "Adam'a bu dans için söz vermiştim. Kendisi okuldan eski bir arkadaşım," dedi ve dönerek Adam'ı dans pistine doğru çekti.

Adam birden gelen değişiklik karşısında gözlerini kırptırdı ama Meg'in kararlı adımlarına hızlıca yetişti. O an çalan şarkı bittiği anda dans pistine vardılar. Etrafındaki çiftler alkış tutuyordu.

Ardından yeni bir şarkı başladı. *Wicked Games*.

Onu diğer veterinerden uzaklaştırdığı için keyfi yerine gelen Adam ona uzandı ama Megan ona arkasını dönüp kollarını havaya kaldırarak o karanlık ve seksi müzik eşliğinde kıvrılarak dans etmeye başladı. Adam Megan'ın sırtından dökülüp belinin hemen üstünde sona eren canlı buklelerine baktı.

Boğazı düğümlendi, göğsüne ateş bastı ve onu dans ederken, o elbisenin kalçalarını sarışını izlerken hemen sertleşti. Daha ne yaptığını bile anlayamadan ona uzandı ve ellerini onun kalçalarına yerleştirerek ona kendisine doğru çekti.

Megan dans ederken hafifçe dizlerini kırdı ve ardından yeniden kalktı. Kolları görkemli bir havayla kıvrılırken arkası Adam'ın önüne sürüyordu. Parmakları Adam'ın yüzüne dokunduktan sonra kelebek gibi dokunuşlarla saçlarının arasında gezindi.

Adam daha fazlasını istiyordu. Bir parçası Megan'ın onu açıkça baştan çıkardığını fark etmişti. İlişkilerini gizli tutmak istediği düşünülürse bu oldukça büyük bir değişimdi ama Adam'ın beyninde o an bu konuda endişelenecek kadar kan kalmamıştı.

Kalçalarındaki parmaklarını sıkılaştırarak Megan'ın ritmini yakaladı ve onunla birlikte dans ederken müziğin her ikisinin içine işlemesine izin vererek o an gerçek mutluluğa çok yakın bir şey hissetti.

Dudaklarını Megan'ın kulağına indirerek, "Bana ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Adam Megan'ın dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Bana dün gece yaptığın şeyler gibi mi?"

"Evet." Adam derin bir nefes aldı. "Onu tekrar yapa-

cağım. Ama bu sefer... külot olmayacak.” Beyni imgeler sayesinde alev almıştı.

Megan kollarının arasında dönerek ona baktı. Yanakları kızarmıştı ve inanılmaz güzeldi.

“Bunu nasıl başarıyorsun?”

Adam bir elini onun omzuna yerleştirdi. “Senin için yandığım gibi seni de kendim için yakmayı mı?”

“Evet,” dedi Megan nefes nefese. “Sana olan ihtiyacım neredeyse canımı yakıyor.”

Adam ona yaklaştı. “Canının yanmasını durdurabilirim. Sana zevk verebilirim.” Adam etraflarındaki insanların farkındaydım. Her zaman bir şeylerin farkında olmak onun için hayatta kalma güdüsü gibiydi. Megan’ı tüm ilgisinin yalnızca onun üzerinde olabileceği özel bir yere götürmek istiyordu. Sadece Meg’in olacağı bir yere. “Benimle odama gel.”

“Senin odan mı var? Hem de burada?”

“Evet.” Grup yeni bir şarkı çalmaya başlıyordu. Adam elini onun kolundan indirip elini tuttu ve onu kucağına alarak Fransız kapılardan geçirip verandaya çıktı. Bel yüksekliğindeki çitlerin oraya geldiklerinde ise Megan’ı öptü.

Adam’ın dudakları onun dudaklarını kapladığında Megan’ı nefesi kesildi. Düşünceleri tuzla buz oldu. Adam bir eliyle onu saçlarından tutmuştu ve tam dozunda olacak şekilde çekiyordu.

Megan ağzını açtı.

Adam onu işgal ediyor, dolduruyordu. Bu delilik-ti! Etrafta insanlar vardı ama yine de tek düşünebildiği Adam'dı. Adam vücudunu ona yaslıyordu. Megan'ın kar-nının yumuşaklığına bastırıldığı ereksiyonu sertti.

Dudaklarını ondan ayıran Adam öylece yüzüne baktı. Vücudundan sıcaklık yayılıyordu. "Ben asla kontrol-ümü kaybetmem. Bana bunu yapan sensin. Benimle gel. Hemen." Adam kendini onun derinliklerine gömme dü-r-tüsüyle savaşıyordu. "Sekse hayır diyebilirsin ama seni sarmama izin ver. Bir süreliğine seni tamamen kendime saklamama izin ver."

Megan onunlayken kendini toparlayamıyordu. Nere-ye gittiklerini sormalı ve bunu birine söylemeliydi ama onun gözlerine baktığında gördüğü tek şey şehvet ve sonu gelmez bir ihtiyaçtı. Adam'ı reddedebilecek hiçbir yanı yoktu.

Bu yüzden yalnızca, "Evet," diyebildi.

Adam ellerini onun beline sardı ve onu hiç çaba sarf etmeden kaldırdı. "Bacaklarını çitin diğer tarafına uzat."

Megan söyleneni yaptı ve içinde yeni bir heyecan his-setti.

Onu bırakan Adam çitten atladı ve Megan'ın elini tuta-rak çimlerin üzerinde koştu.

"Bekle!" Megan gülerek onun koluna tutundu ve to-puklularını çıkardı. Kulübün ışıkları altında koşmaya devam ettiler. Gece kadife bir kucaklama gibi üzerlerine çöktü. Ayaklarının altındaki çimler nemli ve soğukken, elini saran Adam'ın eli oldukça sıcaktı. Bir süs havuzunu geçerken suyun nazik hareketlerini duydular ve ardından ağaçların arasına gizlenmiş misafir kabinlerine yöneldi-ler. Kalbi daha hızlı atan Megan nefes nefese kalmıştı.

Ama yıllar sonra ilk kez genç, seksi ve biraz çılgın olabilecek kadar özgür hissediyordu.

Çimlerin sonuna yaklaştıklarında Adam durup onu kucağına aldı. “Taşlara basmanı ya da başparmağını çatlaklara sıkıştırmanı istemiyorum.” Döşeme taşlarını geçip iki selvi ağacı arasındaki kabine ulaşmak için kıvrımlı yolu takip etti. Hâlâ Megan’ı tutarken cebindeki anahtarı aldı ve kapıyı açarak içeri girdi.

Megan ahşap tavanı, ceviz rengi duvarları ve kilimlerle örtülmüş zemini güçlükle fark etti. Megan’ı hâlâ kollarında tutan Adam soldaki küçük mutfak ve sağdaki oturma odasının arasında durdu. “Burada mı kalmak istersin yatak odasına gitmek mi?”

“Yatak odası.” Megan bunu fısıldayarak söylemişti. Ona olan ihtiyacı katlanılamaz ancak tatlı bir acı gibiydi.

Adam’ın gözleri alevlendi ve onu arka taraftaki yatak odasına götürdü. Lamba kırkyama bir yorganla örtülü dört direkli yatağı yumuşak bir ışıqla aydınlatıyordu. Adam Megan’ın bacaklarını indirip onu yavaşça bıraktı. Ellerini onun saçlarına götürüp tokaları bularak saçlarını saldı. Tokaların saçlarını tuttuğu yerlere masaj yaparken saçların sırtına dökülmesine izin verdi.

Adam’ın uzun parmaklarının o hassas yerlerde gezinirken yarattığı his Megan’ın inlemesine neden oldu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Adam. Elleriyle onun yüzünü tutarak öptü. Sertçe. Derin. Acımasızca.

Ta ki Megan onun öpücüklerine karşılık verene dek. Onun tadına akıyor, dilinin ıslak sıcaklığını hissediyordu. Adam’ın alt dudağını emip dişlerinin arasına aldı. Daha fazla. Megan daha fazlasını istiyordu. Elbisesi çok dar, göğüsleri çok ağırı.

Adam bir uyluğunu onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve tam da olması gerektiği kadar bir sürtünmeyle Megan'ın bacak arasına sürtündü.

Megan ellerini onun kollarından beline indirdi ve sıkı sırtına tutundu. Daha fazlasını almaya çalışıyordu. Adam'm ağzındayken inledi.

Adam Megan'ın başını geri çekerek onun gözlerine baktı. "Beni istiyor musun, güzel Meg?" Ereksiyonunu onun karnına bastırdı ve, "Tıpkı benim seni istediğim gibi," dedi.

Gözleri büyümüş, yüzü kızarmıştı. "Evet. Daha fazla bekleyemiyorum."

"Tamamen seninim." Megan'ı bıraktı ve ceketıyla kravatını çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açıp pantolonunun içinden çıkardı.

O soyundukça Megan'ın vücudu gerildi. Ona hiç o anda olduğu kadar ihtiyacı olmamıştı. Adam kemerini çıkarıp pantolonunu açtığında, Megan karnından aşağı inen tüyleri gördü ve ağzı kururken ellerini yumruk yaptı.

Adam pantolonunu ve çamaşırını indirirken bakışlarını Megan'dan ayırmadı. Kalın ve uzun ereksiyonu niha yet serbest kalmıştı.

Megan uzanıp elini boydan boya gezdirdi. Bir eli yeterli değildi. O da Adam'ın leziz uzunluğunu iki eli arasına aldı.

Adam pantolonundan onu tekmeleyerek kurtulurken Megan'ın kalçalarından tuttu. "Arkanı dön," derken sesi emir verircesine sertti.

Megan onu bırakıp saçlarını kaldırdı. Adam'ın parmakları fermuarı bularak onu yavaş ve dikkatli bir şekilde

aşağı indirdi. Elbise yere düşerken Megan'ın tenini serin havaya ve Adam'ın bakışlarının delici sıcaklığına teslim etmişti.

“Tanga dışında hiçbir şey yok. Bu çok seksi.” Megan'ı döndürüp yatağa sırt üstü yatırdıktan sonra tangasını tutup çıkardı. Komodinin çekmecesinden bir prezervatif aldı.

“Doğum kontrol hapları kullanıyorum. Hamilelik tehlikesi yok.”

Adam prezervatifi taktı ve yatağa girdi. “Ben hep dikkat ederim.” Eğilip Megan'ı öptü. Dudaklarından başlayarak vücudunun alt kısımlarına doğru ilerledi.

Bir defasında dikkatsiz olduğu düşüncesi daha Megan derince düşünmeden belirip yok oldu. Adam'ı hissetmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Adam göğüs ucunu ağzına aldığı anda eli de Megan'ın bacaklarının arasında geziniyordu. Megan kaybolmuş gibiydi.

Megan elini onun karnına götürdü ve gergin kaslarının üzerindeki o ince tüy dizisini takip ederek penisine ulaştı. Elini etrafına yerleştirerek baş parmağını hassas uç bölgesine sürttü. Adam inleyerek kendini onun eline bastırdı. Ardından aşağı uzanıp Megan'ın elini çekti ve vücudunu sardı. Bacaklarının arasına yerleşerek pozisyon aldı ve ardından onun içine kayd.

Adam onun vücudunu doldururken Megan nefesini tuttu ve o esnada onca yıldır boş olan kısmının farkına vardı. Hislerinin ve fiziksel duyularının yoğunluğu onu yalnızca Adam'ın götürebileceği yerlere götürmüştü. Megan onun altında daha fazlasını edinebilmek için debeleniyordu.

“Evet. Bana istediğini göster.” Adam onun yüzünü tuttu ve onu öperken daha hızlı ve daha derinlere girmeye

başladı. Nefes nefese olan Megan tırnaklarını sırtına batırıyordu. Tüm varlığı Adam'ın içinden çıkışına ve ardından tüm hassas yerlerine dokunarak yeniden içine girişine odaklanmıştı.

Ona doyamıyordu. “Ben yap...” Hiç o kadar etki yaşamamış olan Megan kaskatı kesildi.

Adam dirseğine dayandı. Diğer kolunu da Megan'ın kalçasının altına yerleştirip bacağına kaldırdıktan sonra darbelerinin gücünü arttırarak katlanılamaz bir gerginliğe yol açan hislerden oluşan ateşli bir ivme kazandı.

“Bana bak,” dedi.

Megan gözlerini açtı ve o gerçek maskülen güzelliğini gördü. Yüzü gergin, gözleri alev alevdi.

“Şimdi, Meg. Boşal.” Onun içine girdi ve onu her şeyle doldurdu.

Zevk kıvılcımları yayılırken Megan kendini kaybetti ve Adam ona tatlı bir ızdırapla bütünleşmiş bir zevk yaşatırken darbelerine açısını ayarlayarak devam etti. Tam Megan sakinleşecekken ise kendini bıraktı.

Yüzünü onun saçlarına gömen Megan Adam'ın orgazmının onu ele geçirdiğini hissetti. Ona sıkıca sarılarak tıpkı Adam'ın kendisi için yaptığı gibi zevk almasını sağladı.

Saatler sonra üzerinde sıcak tenli bir erkek dışında hiçbir şey yokken uyandı. Adam arkasında, kolları Megan'ın bedeninde ve bir bacağı kalçalarının üzerindeydi. Adam'm yumuşak soluk alıp verişleri dışında her şey karanlık ve sessizdi. Önünde ise parlak ekranında 2:00 yatan bir saat duruyordu.

Adam onunla tekrar tekrar sevişirken hem sert hem de nazik olmuştu.

Her defasında da bir prezervatifi vardı.

Doğum kontrol hapı kullanıyor olmasına rağmen Adam'ın prezervatif kullanmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Her zaman dikkatliydi.

Ebeveynlerinin cenazesinden sonraki sefer hariçti.

Bu ikisinin suçuydu.

Ama Adam ile sevişmek ve ona Cole'dan bahsetmek?

Bu suç tamamen Megan'ındı.

8. BÖLÜM

Meg ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ki Adam uyandı ve kollarını ona iyice sardı. “Üşüdün mü?”

“Gitmem gerekiyor.”

“Biraz daha kal.” Dirseğinin üstünde yükselerek saate baktı. “Saat gecenin ikisi.”

Megan sırt üstü uzandı. “Eve gitmem gerek.”

Adam saatin hafif ışığında ona baktı. “Yarın Pazar.” Bir elini Megan’ın karnına yerleştirdi. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Artık Megan’ın ondan duygusal olarak uzaklaştığını hissettiği için buna ihtiyaç duyuyordu. “Bana bu gece orada olmamı neden istemediğini anlat.”

“Anlaşmamız-”

“Saçmalıkları bir kenara bırak, Meg. Beni gördüğünde yüzünde suratına far ışığı tutulmuş ceylan gibi bir ifade vardı. Ardından sana dans teklif ettiğimde, Lawrence’ın sana söylemekte olduğu bir şey yüzünden neredeyse panik yaptın.” Bunu gözden kaçırmamıştı; sadece o anda buna kafa yoramayacak kadar Meg’e odaklanmıştı. “Benden ne saklıyorsun?” O adamın Meg’in akıl hocası olduğunu düşünmüyordu. Evet, o adam Megan’ı istiyordu ama Adam ona öyle şeyler düşünmediğini söylediğinde Megan’a inanmıştı.

Megan dudaklarını sıktı. “Bana Raven’s Cove’dan neden nefret ettiğini söyle.”

Bu... Ne? Adam elini onun üzerinden çekti. “Konuyu değiştirme.”

“Her zaman böyleydi işte. Sinemaya gitmek, dans etmek, tenis oynamak ve seks için yeterince iyiydim. Ama benimle hiç *konuşmadın*. Sanırım o zaman bunu göremeyecek kadar romantiktim.”

“Seninle konuştum. Sana bir Deniz Piyadesi olmak istediğimi söyledim.”

Megan onun sağ koluna baktı. “Ama nedenini söylemedin. Koluna dövmesini bile yaptırdın ve tek dövmen de bu. Bu çok ciddi bir bağlılık işareti.”

“Babam Deniz Piyadesi’ydi. Sana bunu söylemiştim.” Bu herkes için yeterliydi, Megan için de öyle olmalıydı.

“Onların anısından kurtulmak için evlerini satmak istediğin ebeveynlerden mi bahsediyorsun? Piyade olmak isteme nedenin bu olamaz.”

Adam midesinin kasıldığını hissetti. Megan onun fark ettiğinden çok daha fazlasını görmüştü. Dövme konusundaki gözlemleri de buna dahildi. Bu Adam’ın rahatsız olup oradan uzaklaşmak istemesine neden oldu. “Bu konuda konuşmayacağım.” Sesi biraz fazla sertti. Savaş alanında verilmiş emirler gibiydi.

Megan ondan uzaklaşıp yatağın ucunda oturdu. Elle-riyle çarşafı tutarken, “Evinizin ya da ailenin etrafında olmamı hiç istemedin zaten. Birkaç kez yanlarında bulunduğumda da oldukça gergindin,” dedi.

“Konuyu kapat.” Adam onun sırtına bakıyor, konuyu uzatmamasını istiyordu.

Bir an omuzları düştükten sonra tangasını bulup giydi ve ardından elbisesini giyerek fermuarı çekti. Nihayet Adam'a döndü. "Kapatmıyorum. Kapatamam. Bu şey," diyerek yatağı işaret etti, "artık bitti. Haklısın, seks harika. Ama sahip olduğumuz tek şey seks. Senin için her zaman böyle oldu."

Adam yataktan fırladı. "Lanet olsun." Pantolonunu bulup üzerine geçirdi. "Bunu yapma, bunu çirkinleştirme. Bunun başka bir çirkin hatıraya dönüşmesine izin verme." Onu rahatsız eden yeterince şey vardı zaten.

Megan sanki birisi onu tokatlamış gibi donup kaldı. Hemen ardından ise tek kelime bile etmeden çıkıp gitti.

Kahretsin. Adam onu kapıda yakaladı ve gözlerindeki yaşları gördü. Düşmemişlerdi ama bu can yakıcıydı. Adam onun canını yakmıştı. Yine. O anda kendinden daha önce hiç olmadığı kadar nefret etti. Ondan uzak kalmalıydı. Ama onun acısına katlanamıyordu.

Adam onu kendine çekip durumu bir şekilde düzeltmek için umutsuzca kollarını ona sardı. "Tanrım. Bebeğim, çok özür dilerim. Bilmiyorsun, bilemezsin..." Sesi kısılırken yüzünü Megan'm saçlarına gömdü. Megan'm tatlı armutsu kokusu sevişmelerinin kokusuyla birleşmişti ve onu yakıyordu. Bu cinsel bir yangın değil, saf acıydı.

"Neyi bilemem?" dedi Megan.

Adam yıllardır Brady hakkında bir kez bile konuşmamıştı. Sadece bunu düşünmek bile boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Yapamazdı. Bunun yerine başını kaldırdı ve ona verebileceği tek gerçeği dundu. "Ben senin benim olmamı istediğin adam olabilecek yapıya sahip değilim."

Megan'm üzüntüsü belli oluyordu ama yüzünde yal-

nızca tek gözyaşı damlası belirdi. “Peki senin olmak istediğim adam kim, Adam? Belki de açıklığa kavuşturman gereken budur.”

Adam’ın buna verecek cevabı yoktu. Brady ölmeden önce ne olmak istediğini bile hatırlamıyordu.

“Gitmem gerek.” Megan onun kollarının arasından çekildi.

Adam başıyla onayladı. Bu her ikisi için de daha iyiydi ve Adam bunu biliyordu. “Seni arabana götüreyim.” Megan’ın kolunu tuttu. “Karşı çıkma. Birçok açıdan hasarlı olabilirim ama arabana binip kapıları kilitletiğinden emin olacağım.”

Ardından yalnız kalacaktı. Olması gerektiği gibi. Ne kadar denerse denesin, Meg’i incitip duruyordu. Ona kardeşini nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlatsa bile... sonrasında Meg onu ne kadar önemseyecekti ki?

Kendi ebeveynleri bile onu sevememiş ve affedememişti.

Megan’ın başı ağrıyordu. Çok az uyumuştı, çok ağlamıştı ve kalbi çok kırıkty.

“Adam’a Cole’dan bahsetmelisin,” dedi annesi.

Megan kahvesini yudumlarken halsizliğin duygularına baskın gelmesinden memnundu. Sürgülü cam kapıdan dışarı baktı. Cole Hayden ile oynuyordu. Adam annesiyle evleneli henüz birkaç sene olmuştu ama Cole’a gerçek dedesiymiş gibi davranıyordu.

“Bundan çok kolaymış gibi söz ediyorsun.” Annesiyle

göz göze gelerek, “Eğer geri dönüp babamı hayatımıza hiç sokmamış, o acıları çekmemizi engellemiş olabilecek olsan, bunu yapar mıydın?” diye sordu.

Catherine uzanıp elini Meg’in bacağına yerleştirdi. “Ah, tatlım. Gerçekten tüm hayatını bir yalanla geçirmek ister miydin?”

“Belki.” Bir çocuk gibi davranıyordu ve bunun farkındaydı. Fakat buna son vermek elinde değil gibiydi.

“Sen daha küçükken sana kalkan olmaya çalıştım ama o zaman bile bunu kabul etmezdin. Babanın nasıl biri olduğunu kendin bulman gerekti.”

Megan şimdi bile sinirleniyordu. Babasının notlarıyla beraber çeklerini bulduğu o zamanlar... Düşüncelerini böldü. Bu onun hakkında değil, oğlu hakkındaydı. “Cole için en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Catherine nazıkçe bacağına sıktı. “Öyle mi, Megan?”

Megan kahve bardağını indirdi. “Evet. Başka ne yapıyor olabilirim?”

“Kendini koruyor olabilirsin. Geçen gece Adam ile birlikte oldun.”

Megan ağzını açtı.

“Boşuna nefes tüketme. Ben ve diğer yüz elli davetli sizi dans pistinde gördük. Birçoğu siz çimlere atlayıp kaybolmadan önce verandada öpüştüğünüzü de gördü. Neredeyse üç senedir kimseyle birlikte olmadığın düşünüldüğünde, oldukça merak uyandırdın.”

“Benim birlikteliklerim oldu.” Söyleyebileceği onca şey arasında ağzından çıkan bu muydu yani?

Annesi gözlerini devirdi. “Farklı erkeklerle iki öğlen yemeği. Bu pek sayılmıyor. Söylemek istediğim şey

Adam'ı önemsedğin. Sen bağ kurmadan seks yapabilecek tipten biri değilsin.”

Megan başını geri yasladı. “Önemi yok. Bana bir aile erkeği olamayacağını söyledi. Asla.” Pencereden dışarı bakarak Max'e top atmaya çalışan Cole'u izledi. Top yaklaşık bir metre kadar ilerledi. Hayden Cole'un yanma eğilmiş, topu tekrar atmasına yardımcı oluyordu.

Megan orada Adam'ı hayal edebiliyordu. Oğullarına nasıl top atılacağını öğretirken koyu saçlı kafaları birbirlerine değiyordu.

Tekrar annesine döndü. “Ama ona tüm gerçeği anlatmadım.”

“Tabii ki anlatmadın.”

Ayağa kalkıp cep telefonunu çıkardı. “Onu arayacağım.” Kalbi küt küt atarken Adam'a onu geri aramasını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı. Korkuyordu ama gerçekten sakınmayı da bırakmalıydı. Artık itiraf zamanıydı. Megan bunun hepsinde bir yara bırakmaması için dua etti.

Megan'ın yapması gerekenler Adam'ın onu aramasını beklerken aynen devam etti. İşe gitti, ardından öğle yemeği arasını Celtic Fire'ın velayet savaşı için ifade vererek harcadı. İş bittikten sonra ise Debbie McCray ile birlikte otoparka yürüdü. “Bunu halletmiş olmana çok sevindim,” dedi Megan.

“Bunu yaptığınız için çok teşekkürler, Dr. Young.”

Megan diğer kadına gülümsedi. “Gerçekler bunlardı, Debbie. Senin Celtic Fire'ı sevdiğini biliyorum.” Mahkemeden sonra otoparkta arabasının yanında dururken düşünceleri Adam'a kaydı. Ona mesajı dün bırakmış ol-

masına rağmen hâlâ geri dönüş yapmamıştı. Gerçekten bu kadar çocukça mı davranıyordu? Ya da meşgul müydü? Mahkeme salonundan çıkmış olduğu için cep telefonunu çıkardı.

Bir mesaj vardı. Adam mıydı?

“Hâlâ endişeliyim. Nathan kindar biridir.”

Megan dikkatini yeniden Debbie’ye verdi. Otuzlu yaşlarında, çocuğu olmayan, endişe kaynaklı çizgilerin dudaklarını çevrelediği bir kadındı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Halka sergilediği imaj onun her şeyi. Önce onu terk ettim ve Celtic Fire’ı istemesinin tek nedeni benden intikam almak. Ardından onu mahkemede kötü gösterdik...” Başını iki yana salladı. “Bilemiyorum.”

“Sana zarar veremez, öyle değil mi?”

Debbie kaşlarını çatı. “Sanmıyorum. Ama Celtic Fire onda. Ayrıldığımda onu da almak istedim.” Debbie dudaklarını birbirine bastırdı. “Onu benden çekerek aldı, canının yanıp yanmadığını önemsemedi bile. Celtic Fire çok korkmuştu.” Başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı. “Eğer hâkim benim lehime karar verirse, Nathan Celtic Fire’ı bana vermek zorunda bırakılmaktan hoşlanmayacaktır.”

“Bana rüşvet vermeye çalıştı. Bu işe yaramadı,” dedi Megan. “Hâkimin kararını kabul etmek zorunda kalacak.”

“Biliyorum. Ben sadece köpeğimi geri istiyorum.”

Meg onun kolunu hafifçe sıktı. “Hâkim yakında kararını verecektir. Ben öğleden sonraki randevularım için işe geri dönmeliyim.”

“Tekrar teşekkürler,” diyen Debbie aracına doğru ilerledi.

Megan kendi arabasına atlayıp sesli mesajına baktı. Adam'ın sesi konuştu. "Megan, mesajını aldım. Ben iş için Salı ya da Çarşamba gününe kadar kasaba dışında olacağım. Evde Ellie ile birlikte kalan bir arkadaşım olacak. Merak ediyorsun diye söylemek istedim."

Megan'ın Adam'a oğullarından nasıl bahsedeceğini planlamak için bir ya da iki günü vardı.

Ön camından gelen ses ödünü koparttı. Megan başını kaldırıp baktığında bunun akıl hocası olduğunu gördü ve güldü. Penceresini açtı. "Lawrence, burada ne işin var?"

Adam dirseğini aracın kapısına yaslayarak içeri eğildi. "Bilmiyor musun? Nathan için ifade veriyorum."

"Ne? Ama neden? Yani..." Onun yüzünü incelerken sesi kısılıp gitti. Lawrence kaşlarını çatmış ve dudaklarını sıkıyordu. Öfkeliydi. "Seni buna Nathan mı zorladı?"

Lawrence iç geçirdi. "Bildiğini sanıyordum. McCrayler ayrıldıktan ve sen Celtic Fire'in artık gösterileri katılmaması ya da çiftleşmemesi gerektiğini belirttikten sonra, Nathan başka bir fikir almak için köpeği bana getirdi."

Megan'ın içinde alev alev yanan bir ihanete uğramışlık hissi uyandı. Sesini sakın tutmaya çalıştı. "Peki senin fikrin ne?"

Lawrence hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Megan, başın dertte falan mı? Bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer para sorunun varsa-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Megan'ın profesyonelliği kafa karışıklığına dönüşmüştü.

"Nathan'a rüşvet olayını sordum. Öyle bir şeyin olmadığını söyledi. Onun adına şahitlik yapmak için ondan iki bin dolar istediğini söyledi. Seni geri çevirmiş ama Debbie'nin sana ödeme yaptığını düşünüyor."

Megan öfke dalgalarının yayıldığını hissetti. Hızla kapıyı açtı.

Lawrence geri sıçradı.

Megan ayağa kalktı. “Ona inanmıyorsun. İnanamazsın.” Bu adam onun akıl hocasıydı. Okuldayken onun yanında staj yapmış, mezun olduğunda da onunla çalışmıştı.

Lawrence acı bir şekilde gülümsedi. “Bir süredir etikler konusunda zor bir yol izliyorsun. Kendi başına iş yapmaya henüz hazır olmadığını konusunda seni uyarmıştım. Ama sen ısrar ettin. Tamam, bunu anlayabilirim. Ama benden müşteri çalmak?”

“Beni etik olmayan işler yapmakla mı suçluyorsun?” Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Lawrence’in gözleri üzüntüyle gölgelenmişti. “Hareketlerin kendi adına konuşuyor. Nathan bana senin Debbie’yi yemeğe çıkardığını ve onu Celtic Fire’ı artık sana getirmeye ikna ettiğini anlattı. Bunu görmezden geldim çünkü garip de olsa seni önemsiyorum. Ve hâlâ gençsin, evet, ama Celtic Fire’ı gösteriler konusunda aklamayı reddetmek nedir, Megan?”

“Kalbi enfeksiyon yüzünden zarar gördü!” Burada ne olurdu böyle? On yıldır tanıdığı adama baktı. Güvendiği adama. Boğazı düğümlendi. Hayır, duygulanmayacaktı. Kendini sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes aldı. “Celtic Fire’ı senden çalmadım. Bunu biliyorsun. Böyle bir şey yapmam. Ve müşterilerimi para için satmam. Yaptığım iş için mantıklı fiyatlar istiyorum.” Etikler daha önce asla sorgulanmamıştı. Bunların hiçbirini yapmamıştı. Yapamazdı da. Veteriner olmasının nedeni hayvanları sevmesiydi.

“Megan, boyunu aşacak işler yapıyorsun. Bırak sana

yardım edeyim.” Uzanıp Megan’ın koluna dokundu. “Celtic Fire’in teşhisi konusunda bir hata yaptığını söyleyebilirim ama bu deneyimsizliğin göz önüne alınırsa anlaşılabilir bir hata. Ve Celtic Fire’ı kendi muayenene almak için Debbie’ye ulaşman konusunda hiçbir bilgim olmadığını da söyleyeceğim.”

Mide bulandırıcı bir baş dönmesi bir yatağa girip orada kalmak istemesine neden olmuştu. Bu tanıklık veterinerliğinin sonu olabilirdi. Kendisini çok bilinen bir veteriner olan Lawrence’a karşı nasıl koruyabilirdi ki? “Buna nasıl inanabiliyorsun?”

Lawrence elini indirdi. “Kendine bir bak, Megan. Değiştin. Herkes annenin toplantısında nasıl davrandığını gördü. Sana ne oldu böyle?”

Sesinde hayal kırıklığı ve tiksinti vardı. Kendini toparlayan Megan arabasına bindi ve kapısını kapattı.

“Megan.” Lawrence pencereye eğildi. “Sana yardım edeceğim. Her zaman senin yanında oldum. Bunu biliyorsun. Bunu düzeltebiliriz.”

Megan direkt olarak onun soğuk gözlerine baktı. “Ben yanlış bir şey yapmadım. Eğer benim yerime Nathan McCray’e inanıyorsan, o halde gerçekten söylenecek bir şey kalmadı.” Arabasını çalıştırdı, vitesi ayarladı ve oradan uzaklaştı.

İki gün sonra, Megan Cole’a kahvaltı ettirirken kapı yüksek sesle tıklatıldı.

Max olduğu yerden sıçrayıp havlamaya başladı.

Kim bu kadar erken bir saatte gelirdi ki? Saat daha sabahın sekizi bile olmamıştı.

Adam mıydı?

Hızlıca Cole'un ellerini silip çocuğu sandalyesinden çıkarırken kalbi heyecanla atıyordu. Hayır, gelen Adam olamazdı. Ona bu şekilde söylemek istemiyordu. Ne yapacaktı ki? Cole'u eline verip, "Tebrikler, baba oldun," mu diyecekti?

Kapıya bir kez daha sertçe vurulması Max'in çıldırmasına neden oldu. Kapının orada burnunu kaldırmış şekilde bekliyordu ve sesin agresifliğine tüylerini titreterek karşılık veriyordu. Cesaretini toplayan Megan kapıya gidip delikten dışarı baktı.

Gelen Adam değil, polisti.

"Otur, Max." Köpek onu dinleyerek oturdu. Bir kalçasında Cole'u taşıyan Megan kapıyı açtı. Sert ve resmi görünümlü iki adam karşısında duruyordu. Memurlardan birinin müşterisi olduğunu fark etti. "John, neler oluyor?"

"Çalıntı köpek ihbarımız var."

"Anlamadım." Cole başını annesinin boynuna gömdü ve küçük elini onun yoğun buklelerine doladı. Max de yanında tetikte bekliyordu.

John iç geçirdi. "Megan. Celtic Fire kayıp. McCray onu ya senin ya da eski karısının aldığını söylüyor. Köpek sende mi?"

Megan öfkenin damarlarına yayıldığını hissetse de sakince cevap verdi. "Tabii ki hayır. Bu çok saçma. Onu neden çalmak isteyeyim ki?"

"Bak, ortada bir yanlış anlaşılma varsa bunu düzeltmemiz gerekiyor. O köpek çok değerli. Onu çalmak ya da saklamak bir suç."

Ona ciddi ciddi bir köpeği çalıp çalmadığını soruyorlardı. İki polis memuru evine gelmiş ve onu suçluyorlar-

dı. Memurlardan biri de kendi müşterisiydi. “Köpek çalındıysa da bununla bir ilgim yok.”

“Emin misin?”

“Buradaki tek köpek Max. Gördüğünüz üzere kendisi Celtic Fire değil.”

“İletişimde kalacağız.” Adamlar polis arabasına döndü.

Megan yavaşça kapıyı kapatıp kollarında Cole ile içeri geçti. Neler oluyordu böyle?

Önce Lawrence ona ters düşmüştü, ki bu oldukça garipti. Fakat Megan kendisinin profesyonel ve saygı duyulan biri olduğuna karar vererek Lawrence’ın iftiralarından bir şey çıkmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi Celtic Fire kayıptı...

Aklına Nathan McCray’in söyledikleri geldi. *Raven’s Cove kasabasını bugünkü haline getiren benim ve seni de veterinerliğini de birkaç telefon görüşmesiyle mahvedebilirim.*

Cole’u Max ile oynaması için yere bırakırken düşünceleri karmaşıklaştı. Nathan ona rüşvet vermeye çalışmıştı ama Megan bunu kabul etmemişti. Sonra Lawrence’a Debbie’nin Megan ona şahitlik etsin diye para verdiğini söylemişti. Ama sonuçta olay Megan’ın sözüne karşı Nathan’ın sözünden ibaretti. Bu Megan’ı mahvetmek için yeterliydi. Ya da Megan paranoyaklaşıyordu.

Megan kendisini derin enfes almaya zorladı ve-

Telefonu çaldı. Uzanıp masanın sonundaki kablosuz telefonu aldı.

“Dr. Megan Young mu?”

“Evet, benim.”

“Ben *Raven’s Cove Press*’ten Derek Hahn. Bir köpeğin velayeti davasında şahitlik etmek için rüşvet aldığınız yönünde verilen anonim ihbarı araştırıyorum. Bunu kabul ediyor musunuz yoksa ret mi ediyorsunuz?”

Megan duyduklarını sindirmeye çalışıp otururken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kim bunu... *Nathan*. Anonim olarak ihbar eden kişi o olmalıydı. Onu mahvetmekle tehdit etmişti ve Celtic Fire’ı kaçırmak konusunda onu suçlu göstermek bunu yapabiliirdi. Megan’ın düşünebildiği tek açıklama buydu.

Cole ve Max’in oyununu izlerken nasıl cevap vereceğini düşündü.

“Dr. Young? Bu oldukça açık bir soru, bunu kabul edi-”

“Yorum yapmıyorum.” Telefonu kapatıp ayağa kalktı ve ileri geri yürüyerek düşünmeye çalıştı. Nathan başka ne yapıyordu? Kendini nasıl koruyacaktı? Midesinin endişeyle ezildiğini hissetti. Tutuklanması için yeterli kanıt toplanmasına ne kadar süre kalmıştı?

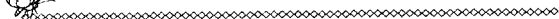
Cole’un kıkırdamaları onu çılgın düşüncelerinden uzaklaştırdı. Dönüp oğlunun topla oynayan Max’e güldüğünü gördü. Endişe bir darbe daha yaptı. Cole! Eğer Megan tutuklanırsa... Midesi bulanıyordu. Yetkililerin bildiği tek ebeveyn kendisiydi. Onu koruyucu gözetime alabilirlerdi. Cole daha iki yaşındaydı. Panik vücudunu ele geçirdi ve Megan nefes nefese kaldı.

Bir zamanlar olduğu o ürkek, umutsuz kız değildi. Aşk bulmak konusunda o kadar umutsuzdu ki Adam’ın onu seveceğine inanmıştı. Artık büyümüştü. Oğlu için güçlü bir kadın olmaya kararlıydı ve hayatını kontrol altına almıştı.

Ve Şimdi ilk 6nceliği oğlunu korumaktı. Bunun için hoŐlansa da hoŐlanmasa da Adam'a, oğlunun babasına ihtiyacı vardı.

9. BÖLÜM

“Florida’daki iş nasıl gidiyor?” diye sordu Logan Knight.

Ellie’nin başı Adam’ın bacağındaydı. Adam fakrında olmadan onu seviyordu. Bir saat önce eve girdiğinden beri hayvan ona yapışmış haldeydi. Logan otele giriş yapmadan önce arka bahçede oturmuş gerekli dozda kafein alıyorlardı.

“Oldukça iyi,” dedi Adam. “Cooper tekrar satabilmek için şirket sırlarını çalan şantajcılar buldu. Ben de müşteriye o noktada polisi de dahil etmeye ikna ettim ve tamamen temiz bir şekilde halloldu.”

“Bana ilginç gelen şey sen konuyu halletmek için oraya giderken köpeğe bakmam için beni buraya çağırman.”

“Patron benim.” Müşteri yüksek profilli birisiydi ve Adam’ın küçük şirketi işleri batırmayı göze alamazdı. Adam’ın başarılı olduğu konu işti. Bir de seks. Ama bak o başına neler açmıştı. Meg ile yatmış ve duygusal olarak incitmişti. Lanet. Onu aramalı ve neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeliydi.

“Bu köpek sende mi kalacak? Hayvan çok ürkek.”

“Kalamaz. Ben çok seyahat ediyorum.”

Logan Ellie’yi sevmek için uzandı. “Dostum, köpeğin seninle bağ kurmasına izin veriyorsun. Bu hiç hoş değil.”

Adam ona güvenerek dizinde yatan köpeğe baktı. “Düzgün bir ev bulunana kadar yanında kalan herkesle böyle olurdu zaten. Sorun olmayacaktır.” *Tabii*. Köpeği almak için ilk ısrar ettiğinde Megan ile bağ kurmayı hedeflemişti, köpek ile değil. Ama işte yine başka bir masumu incitiyordu.

Kapı zili çalınca şaşırdı. Saat sabahın dokuzu bile değildi. O evin öbür tarafına yürüyüp ebeveynlerine ait son kutuyu da geçtiğinde Ellie de onunla birlikte yürüyordu. Adam onun kulağını okşayarak, “Sorun yok, kızım. Kapının diğer tarafındaki her neyse bunu kendim halledebilirim,” dedi. Kapıyı açtı.

Belki de halledemezdi.

“Megan.” Megan arkasında sabah güneşiyle verandada durmuştu ve Adam’ın nefesini kesiyordu. Adam’ın onun için duyduğu arzu göğsünün derinliklerinde ağrıya neden oldu. Adam oraya bastırıp ağrının gitmesini sağlamak istiyordu. “Ben de seni arayacaktım. Daha bu sabah geldim.”

“Evde olma ihtimalini düşündüm. Seninle konuşmam gerek.”

Sesi gergindi. Topuksuz ayakkabılar ve pas rengi bir bluzla kombine ettiği sade bir etek giyiyordu. Saçları geride toplanmıştı ve yüzündeki endişeyi açığa vuruyordu. Adam’ın endişesi arzularının önüne geçti.

Adam ve Ellie geri çekildi. “Sorun nedir?”

Megan içeri birkaç adım attıktan sonra donup kaldı. “Ah, özür dilerim. Yalnız değilmişsin.”

Adam diğer adama bakıp yüzündeki fazla ilgili ifadeyi görünce, “Megan, bu Logan,” dedi. “Çalışanlarımdan

biri. Celebrity Golf Turnuvası tamamlanana kadar güvenlik işi için kasabada olacak.”

Logan yüzünde aptal bir gülümsemeyle yanlarına geldi. “Selam, Megan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Megan zoraki bir şekilde güldü. “Ben de, Logan. Böldüğüm için kusura bakmayın.” Adamın elini bırakıp Adam’a döndü. “Dışarıda konuşabilir miyiz?”

“Gerek yok, ben de şimdi çıkıyordum.” Logan seyahat çantasını alıp Ellie’yi bir kez daha sevdikten sonra kapıya yöneldi.

“Biraz kahve ister misin?”

“Hayır. Teşekkürler.” Megan bir şey arar gibi etrafına baktı ve ardından derin bir nefes aldı. “Bunu daha iyi bir şekilde yapmak istiyordum. Alıştırarak söylemek falan... Ama şimdi...”

Adam midesinin kasıldığını hissetti ve göğsündeki ağrı artık sinir bozucu bir hal almıştı. Kendisini toparlamak için bir an kazanmak için köpeğe baktı ve, “Git uzan,” dedi. Megan’ın bu kadar gergin ve endişeli bir ifadeyle çıkageleceğini bilmiyordu.

Ellie başını eğerek Adam’ın onun için çalıştığı masanın yanına koyduğu battaniyeye gitti.

Adam Ellie’nin yerine yerleşmesini izledikten sonra Megan’a döndü, yüzleşmeye hazırды. “Sorun her neyse, söyle gitsin.”

“Başım dertte.”

Adam ona dokunma isteğine karşı gelmeye çalışarak kollarını birleştirdi. O kulübede ona saatlerce dokunmuştu ama bu yine de yeterli olmamıştı. Ama o andaki his cinsel bir his değildi. Bu sahiplenici ve aşırı koruyucu bir

mağara adamının yaşayacağı cinsten bir histi. “Nasıl bir dert?”

Megan çantasının askısıyla oynadı. “Sanırım suçlu konumuna düşürülüyorum. Tutuklanabilirim.”

“Ne için? Seni suçlu konumuna düşüren kim?”

Megan başını iki yana salladı. “Yardıma ihtiyacım olan konu bu değil. Ayrıca buna bulaşmak istemezsin zaten.” Megan dönüp ön cama gitti ve dışarı baktı. Kollarını kendine dolarken çok yalnız görünüyordu. “İşin içinde Nathan McCray de var ve adam golf turnuvası güvenliği için senin şirketini işe aldığından, bu senin için bir sorun olur.”

Mantıklı konuşmuyordu. Adam ellerini onun fazlasıyla gergin omuzlarına yerleştirdi. “Nathan ne yaptı?” Adam ününü yitirmemeye çalışan yaşlanan bir ünlüydü. Ama bir suçlu değildi. “Seni nasıl suçlu konumuna düşürebilir?”

“Nathan ve eski karısı değerli gösteri köpekleri Celtic Fire için velayet savaşı içindeler.”

Megan tüm hikâyeyi anlatırken Adam dinledi. Nathan’ın rüşvet verme girişimini, garip bir şekilde özür dileyişini, sinir bozucu akıl hocasıyla karşılaşmasını ve bu sabah Nathan’ın kayıp olduğunu söylediği köpeği bulmak için kapısına gelen iki polisi anlattı.

Adam onu göğsüne yasladı. “Sakin ol. Çok gerginsin. Bunu çözebiliriz. Nathan kendini beğenmişin biri olabilir ama seni suçlu göstermek için köpeği saklama riskini almayacaktır.”

Megan onun kollarından ayrıldı. “Bu işe karışmanı istemiyorum. Nathan seni işe aldı, o yüzden tabii ki-”

“Tabii ki ne?” dedi Adam öfkesini gizleyemedi.

Megan onun gözlerine baktı. “Bu işe bulaşarak güvenlik şirketinin ününü riske atamazsın. Bunu anlıyorum.”

Dengeli ses tonu Adam’ın sinirini bozuyordu. “O halde neden buradasın? Benim hakkımda düşündüğün buyusa, sana yardım etmeyeceğimi düşünüyorsan buraya neden geldin?”

Megan başını çevirip koltuğa gitti ve yavaşça oturdu. “Başka bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

Adam bu kadar kafasının karıştığı başka bir zamanı hatırlamıyordu. “Konu ne, Meg?”

Megan ellerini kucağında birleştirdi. “Bir noktada tutuklanacağımı düşünüyorum.”

“Fazla tepki veriyorsun.”

“Ben de öyle düşündüm. Ama polis gittikten sonra bir gazeteciden telefon geldi. Köpek velayeti davasında şahitlik etmem için rüşvet aldığım yönünde anonim bir ihbar geldiğini söyledi.” Durakladı ve bir an dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu bir tesadüf değil. Gazeteci nasıl oluyor da tam polisler gittikten sonra arıyor?” Omuzlarını silktilti. “Suçlu konumuna düşürülüyorum ve tutuklanacağım.”

Adam dimdik durdu. Bu gerçekten de dikkatli bir şekilde koordine edilen bir şey gibiydi. “Evini izleyen kimseyi gördün mü?”

“Bakmadım ama bu tüyler ürpertici bir şey.”

“Kahretsin.” Tüm duyuları alevlendi. Sehpanın etrafından dolanıp onun yanına oturdu. “İlk önce güvende olduğundan emin olacağız. Evinde tek başına kalamazsın, ya buraya taşın ya da-”

“Bekle. Acele etme, Adam.” Megan bir an duraksadı. “Hâlâ hangi konuda yardımın gerektiğini söylemedim.”

Bu bir bombayı etkisiz hale getirmekten daha kötüydü. Hangi kabloyu çekse altından daha tehlikelisi çıkıyordu. “Bu daha ne kadar kötü bir hal alabilir?” Bir elini onun koluna koydu. “Meg, köpeği almadın, değil mi?”

Megan kaşlarını çatı. “Hayır. Sen de mi bana inanmıyorsun?” Gözlerini kapatıp açtı. “Neyse. Buraya kendim için gelmedim.”

“Tamam. Ne için geldin o halde?”

Megan derin bir nefes aldı. “Oğlumuzu korumak için yardımına ihtiyacım var.”

Adam elini onun kolundan çekip ayağa fırladı. Onu doğru duymamıştı. Duyduğunu sandığı şeyi söylemiş olmazdı. “Ne dedin sen?”

Megan çantasına uzanıp telefonunu aldı. Telefonu kurcalarken, “Sen üç sene önce buradayken hamile kaldım. O artık iki yaşında,” dedi. Ekranında bir fotoğraf olan telefonu ona uzattı. “Bu Cole.”

Adam döndü ve odanın içinde gezinmeye başladı. Resimler ve belgelerle dolu kutuları devirecek oldu. “Hamile mi kaldın? Ve bana söylemedin mi?” Yumruklarını sıkarken korku kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. “Bu hastalıklı bir şaka mı? Senin sorunun ne? Benim bir oğlum yok. Hiç çocuğum yok. Ben her zaman dikkatliyimdir.”

Megan ayağa kalkarken yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Seninle nasıl iletişime geçebilirdim, Adam? Bana asla geri dönmeyeceğini söylemiştin. Ne e-posta adresine ne de telefon numarana sahiptim. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Bilmiyorum, Megan, belki de bu evi benim için kiraya veren mülk işletim şirketiyle iletişime geçebilirdin. Ya da belki zor bir ihtimal olurdu ama belki de ABD Piyade Birlikleri benim nerede olduğumu bilebilirdi. Söylenene göre piyadelerini her zaman kontrol ediyorlarmış!” Adam bağırdığını fark etti.

Bu çok tanıdık bir sahneydi. Annesi de içtiğinde böyle bağırdı. Suçluluk ve çirkinlik bir türlü kurtulamadığı eski arkadaşlar gibiydi. Adam bunu hiçbir çocuk için dilemezdi ama işte annesinin sarhoşken yaptığı gibi bağırp çağırıyordu. Ve kendisi oldukça ayıktı, yani o bahaneyi de kullanamıyordu.

“Evet, yapabilirdim. Peki sonra ne olacaktı? Ne yapacaktın? Ondan kurtulmamı mı isteyecektin?” Megan da ona bağıırıyordu.

Adam bunun düşüncesiyle bile kötü olup geri çekildi. “Bilemeyiz artık, değil mi? Çünkü bana söyleyecek cesaretin de saygın da yoktu.”

Adam bir köpeğe bile bakamıyordu. Başını çevirdi ve Ellie’nin kafasını battaniyenin altına soktuğunu gördü. Harikaydı. Ürkek ve yaralı köpeği de korkutmuştu. Ve bir de bir *baba* olması mı gerekiyordu?

Megan kendisini kontrol etmek için belirgin bir savaş veriyordu. “Sana şu an söylüyorum çünkü eğer tutuklanırsam Cole’un babasının korumasına ihtiyaç duyacak.”

Göğsündeki ağrı bir taşa dönüştü. Çok ağırdı. Onu hapsediyordu. Adam tüm hayatını aileyle alakalı her şeyden sakınarak geçirmişti. Tamam, evet, ordudayken beraber çalıştığı adamlarla arasındaki şey kardeşlikti. Takımına liderlik eder ve onların hayatlarından sorumlu olurdu. Ama onlar hayatlarını riske atmayı göze almış yetişkin insanlardı.

O farklıydı.

Bu öyle değildi. Kelimeleri, bakışları ve sadece sarhoş çılgınlıklarla bozulan uzun, suçlayıcı sessizliklerle mahvedebileceği bir çocuk aynı şey değildi.

Burnunun kemerini ovmak için elini kaldırdı. Kedingi toplaması gerekiyordu. Kolunu indirdi ve hakkında çok yanıldığı kadına baktı. “Bunu nasıl yapabildin, Meg? Sana bir aile istemediğimi söylemiştim.”

Megan ona sertçe baktı. “Kendi kendime hamile kalmadım.”

Adam karanlık korkularını kontrol altında tutabilmek için öfkesine sarıldı. “Ben her zaman dikkatliyimdir.”

“Birinde değilmişsin belli ki.” Telefonunu ona doğru kaldırdı.

Adam ona bakmadı. Ekrandaki şey her neyse görmek istemiyordu. “Hayır. Bir çocuğun baba diye bana sahip olması riskini asla almam.”

Megan ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Ardından telefonu tutan kolunu yavaşça indirdi. “Bunu seni uyandırdığım zaman düşünmeliydin. Ebeveynlerinin cenazesinden sonra bir kâbus görüyordun. Seni uyandırdım...” Yüzü yumuşadı. “Ve seviştik.”

Adam bunu reddetmek istedi. Ona yanıldığını söylemek istedi. Ama sorun şuydu ki; hatırlıyordu. Kâbusun onu ele geçirdiğini, parçalanan adamların kanlarıyla kaplı çölün sıcaklığını hatırlıyordu. Yüzü şişmiş ve morarmış olan Brady başını sallamış ve Adam’a başarısız olduğunu söylemişti. Yeniden.

Ardından Megan’ın soğuk eli onun üzerindeydi, yumuşak sesi onu cehennemden çıkarıyordu. Ona ihtiyacı

vardı. Onun üzerine yuvarlandığını, bacaklarını iki yana açtığını ve onun yumuşaklığının sıcak derinliklerine girdiğini hatırladı. Onu saran kollarını hissediyordu. Kendini Megan'ın içinde kaybederken aklındaki kâbuslar yok oluyordu. Ardından uyumuş ve dinlenebilmişti. Ve prezervatif aklına bile gelmemişti.

“Tanrım. Meg. Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Hatırlamadığım tek seferde biraz olsun sorumluluk alamadın mı?”

“Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren sorumluluk alıyorum. Hem de tek başıma. Çünkü beni de çocuğu da istemediğini biliyordum. Ve biliyor musun, Adam, bu sorun değildi. Cole hayatımdaki en iyi şey. Bir hata değil, en iyi şey.” Onunla burun buruna gelene kadar yaklaştı. “Ama şimdi babasına ihtiyacı var. Yoksa tutuklanmam halinde koruyucu gözetime konulma ihtimali var.”

Göğsündeki taş nefes almasını engelleyene kadar büyümeye devam etti. “Bu biraz abartılı. Annen ne olacak peki? Yetkililerin çocuğu büyük annesiyle bırakacağından eminim.”

Megan başını iki yana salladı. “Bu almak istediğim bir risk değil. Babası sensin, doğum sertifikasında ismin var. Evinden koparılıp yabancıların yanına yerleştirilmemesini sağlayabilirsin.”

Adam kaçacak bir yol arıyordu. “Ben yabancıнын bi-riyim. Çocuk beni tanımıyor.” Elini saçlarına götürdü. “Baba olmak istemiyorum.”

Megan gözlerini kısarken yüzü ciddiyetle gerildi. “Bunu sakın Cole’a söyleme. Duydun mu, Adam? Bana tüm gün bağırabilir, benden ölene kadar nefret edebilirsin

ama oğlumuzu hiçbir zaman bu gibi yorumlarla üzmeyeceksin.”

Adam sustu çünkü Megan haklıydı. Hem de çok. Kızgın olduğu kişi çocuk değil, Megan’dı.

“Senden tek istediğim tutuklanırsam bir adım atman ve çocuğu istemen. Ben kefaleti ödeyene kadar benim evimde onunla kal. Annem yardım edecektir ama senin fiziksel olarak orada olman ve Cole’u götürmelerini önlemen gerekiyor. Bunu yaparsan ne istersen yaparım. Çocuk desteği için peşinde koşmayacağıma ebeveyn haklarıyla uğraşmayacağıma dair her şeye imza atacağım. Ne istersen. Sadece bana oğlumuzu korumakta yardım et.”

Adam daha da öfkelenirken midesi asıldı. “Orada dur, Megan. Çocuğum bir pazarlık kozu değil. Burada anlaşma falan yapmıyorum. Özellikle de iki seneden daha fazla süredir çocuğumu benden gizleyen seninle yapmıyorum.” Adam bunu neden yapmış olabileceğini hâlâ anlamıyordu. Neden? Evet, çocuk istemiyordu ama en azından çocuk desteği parasını öderdi. İkisinin de ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduğundan emin olurdu. Ama Adam’ın ne yapabileceğini bilmiyorlardı. Megan ona bu şansı vermemişti. Ve şimdi de iki yaşında bir oğlu vardı.

Bunların hiçbirisi çocuğun suçu değildi. Adam çocuk için doğru olanı yapmalıydı. Bu karmaşıklık sırasında ona göz kulak olup ardından hayatından çıkıp gidecekti.

“İstediyini yapacağım.”

Megan tüm vücudu rahatlarırken gözlerini kapattı. Ona arkasını döndü. “Teşekkür ederim.”

“Bunu senin için yapmıyorum tabii.”

Megan başını salladı. “Biliyorum.”

Adam bundan nefret ediyordu... Aralarındaki her şey bozulmuştu. Mahvolmuştu. “Bir avukatla görüşeceğim.”

Megan omuzlarını dikleştirdi.

“Çocuk desteği ayarlayacağız.”

Megan yüzünü asarak ona döndü. “Benim istedi-”

“Senin ne istediğinle ilgilenmiyorum. Çocuğu bir sır olarak sakladığını öğrendiğim anda bunu umursamay b bıraktım. Destek senin için değıl.” Duygular detone olmasına neden olurken, hiç uyarmadan patlarken ve kontrolünü yok ederken Adam çabalıyordu. “Destek çocuk için. Vasiyetimi de yeniden yazacağım.” Megan’a o kadar öfkeliydi ki gerçekçi olmak için tüm gücüyle çabalıyordu. Çocuğu düşünüyordu. Megan’ı ve içindeki mide bulandırıcı hissi düşünmemeye çalışıyordu.

Kayıp hissini.

“Tüm bu yıllar boyunca, Meg, uzun gecelerde hep seni düşündüm. Uğruna savaştığım şey sendin. Seni seven ve seninle aile kurmak isteyen o adam olamayacağımı biliyordum. Ama senin için savaştım... çünkü buna değıdığını düşündüm. İyi, dürüst ve gerçektin. Bazen çok yorgun olduğumda ya da kaçmak yerine ateşin içine girmek istediğimde seni düşündüm.

“Ve savaşmaya devam ettim. Dünyayı senin için daha iyi bir yer haline getirmek istedim.”

Megan’ın gözleri doldu. “Adam...”

Adam onu tekrar içine çekmesini engellemek için başını iki yana salladı. “Sen o kadın değılsin. Sen olduğunu sandığım kişi değılsin.”

Megan başıyla onaylayarak çantasını aldı. Gidip kapıyı açtı. Bir an duraksadı.

Sabah güneşı üzerine vuruyordu. Çok güzeldi ama o saniyelerde yüzü ve gözleri çok kırılğan görünüyordu. Adam kendini tuttu. Soğuk durdu. Kendini öfkesine hapsetmişti.

“Cole ile tanışman iyi olabilir. Sana alışır. Sen de eve alışırsın. Güvenlik sistemini hallettikten sonra sana kodu da veririm.”

Güvenlik sistemi. Kahretsin. Öfkesinde o kadar kaybolmuştu ki Megan’ın gerçek bir tehditle karşı karşıya olduğunu unutmuştu. Megan’a karşı olan tehdit oğluna karşı olan tehdit demekti.

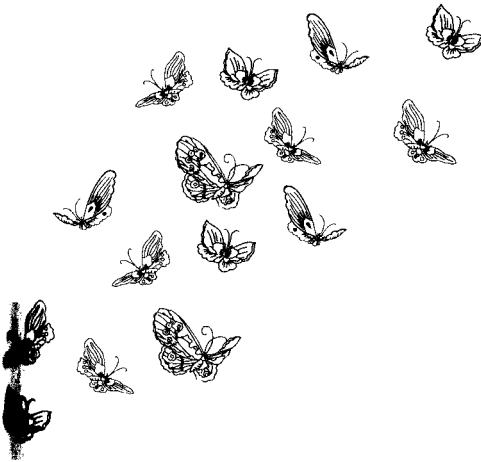
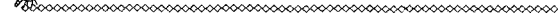
“Bugün taşınıyorum.” Evin güvenliğiyle de ilgilenirdi.

Megan ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

Adam kollarını göğsünde birleştirdi ve konuştu. “Yılın babası olacak materyale sahip olmayabilirim ama oğlumu ve annesini koruyabilirim.”

10. BÖLÜM

Megan birkaç saat çalıştıktan sonra eve geldiğinde duygusal olarak yıpranmış haldeydi. Arabasını park etti ve annesinin evinin bahçesini geçti. Annesi ve Cole dışarı çıktı.

Cole onu gördüğünde gözleri parladı. Kollarını kaldırarak ona doğru koştu.

Megan onu kucağına aldı ve bebeğine sarıldı. “Selam, küçük adam. Hikâye dinlemeye hazır mısın?” Kütüphanedeki hikâye saati için ayda iki Çarşamba gününü boşa çıkarıyordu. Cole orayı çok seviyordu ve Megan da onu götürmekten zevk alıyordu. Genellikle tüm günü beraber geçiriyorlardı.

Catherine bir elini Megan’ın omzuna koydu. “Sen iyi misin?”

Megan’ın boğazı düğümlenecek oldu ama Megan karşı koydu. “Öyle olmak zorundayım.”

“Megan, bırak Cole’u kütüphaneye ben götüreyim. Sen de bu zamanı Adam’ı evine almanın en iyi seçeneğinin olup olmadığını düşünerek geçirirsin. Cole ile birlikte bizde kalabileceğini biliyorsun.”

Megan zihninde Adam’ın yüzünü gördü. İlk önce Me-

gan'ın sorunlarını dinliyor ve yardım ediyordu. Onun yanında idi. Çok umursuyordu. Megan bunu görebiliyordu.

Ardından ona Cole'dan bahsetti. Ve Adam'ın Megan için hissettiği her şey bir anda öldü. Pişmanlık onu ele geçirmişti. Adam ona babasının tüm yaşamı boyunca baktığı gibi bakmıştı. Megan bu yüzden kendinden nefret etmişti. Eğer o zaman onu bulup hamile olduğunu söyleseydi bir şeyler farklı olabilirdi. Arkadaş olmak için bir yol bulabilir, Cole için en iyisini yapabilirlerdi. Zaman içinde Adam Cole'un hayatının bir parçası bile olmak isteyebilirdi. Megan ona kendini bu kadar tutmasının sebebi her neyse onu atlatması konusunda yardım edebilirdi. Şimdi ise Adam ona yardım etmesi konusunda asla güvenmeyecekti.

Cole yanağına ağzını açarak bir öpücük kondurduğunda Megan kendine geldi.

Oğlunun gözlerine baktı ve sevgi dolu tatlı suratını gördü. Adam ile olabilecek tüm ilişki ve arkadaşlık ihtimallerini mahvetmişti. Ama bu Cole'un babasıyla özel bir şeyler paylaşamayacağı anlamına gelmezdi. Megan denemeliydi. Onlara bir şans vermek zorundaydı.

Annesini dönerek, "Sorun yok," dedi. "Ben Nathan ne yapmaya çalışıyorsa onunla savaştık ir yol bulmaya çalışırken Adam bizi güvende tutacak. O esnada oğlunu da tanıyabilir."

Catherine omzunu hafifçe sıktı. "Sadece incinmeni istemiyorum. Bunun dışında ben de doğru olanı yaptığımı düşünüyorum."

"Bu artık benimle ilgili değil. Cole ile ilgili." Oğlunu döndürdü. "Hey, seni hikâye saatine büyük annenin götürmesini ister misin?"

Cole kollarını büyük annesine uzattı.

Megan güldü. “Sanırım bu ‘evet’ demek oluyor.”

Logan tüm kilitleri değiştirdiğinde ve hareket sensörlü ışıklarla birlikte güvenlik sistemini kurduğunda, Adam Megan’ın evini köşe bucak ezberlemişti. Küçük, sevimli bir yerdi. Üç yatak odası, açık bir salonu, yemek odası ve mutfığı vardı. Oyuncaklarla kalp güzel bir arka bahçesi de vardı. Ama henüz oğlunu görmemişti.

Cole büyük annesiyle birlikte hikâye saatine gitmişti ve şimdi de yan taraftaki evinde uyuyordu. Megan çocuğu almaya gitmişti. Adam ise peşinde Ellie ve Max ile ahşap zeminde geziniyordu.

Adam salonda dolandıktan sonra arka bahçeye çıkan sürgülü kapıya gitti. Odanın köşesinde kitaplar ve oyuncaklarla kaplı raflar vardı. Onun üstünde ise Cole’un resimleri vardı: yanında annesi, büyük annesi vardı, bir tayı üstündeydi ve birinde de Max ile oynuyordu.

Kasları geriliyordu ve başı hafifçe zonkluyordu. Nasıl davranması ya da hissetmesi gerektiği konusunda bir fikri yoktu.

Max birden kapıya koştu. Uzun kuyruğunu heyecanla yere çarpıyordu.

Adam kendini sakinleştirmek isteyerek döndü. Çocuk ile tanışıp durumu kontrol altına alacaktı. Ardından tüm bunların altından kalkmak için bir strateji geliştirecekti.

Kapı açıldı ve Megan oğullarını taşıyarak içeri girdi. Bakışları onlara odaklandı ve o anda savaş alanında bile kalmadığı gibi donup kaldı.

Cole'un koyu renk saçları o tanıdık dalgaları düzenlemek için yeterince kısa kesilmişti. Meg'in kolundan sarkıp, "Max!" diye bağırırken yüzünde kocaman bir gü-lücük oluştu.

Meg eğildi ve çocuğu bıraktı. Cole kollarını köpeğin boynuna doladı. Ellie meraklanarak onlara baktıktan sonra nihayet öne uzanarak koklamaya başladı.

Cole başını kaldırıp heyecanla bağırdı. "Köpekçik!" Ellie'ye doğru atıldı.

Köpek Adam'ın arkasına koşup tüm vücudunu onun bacaklarına yasladı. Küçük Cole köpeğin arkasından koşuşturdu ve sevinçle bağırdı. Adam'ın göğsünde güçlü bir özlem hissi belirirken boğazı da düğümlendi. Bugünden önce çocuğun varlığından bile habersizken nasıl oluyordu da bu kadar güçlü bir bağ hissedebiliyordu? Nasıl bu kadar güzel ama aynı zamanda çok da acı verici bir bağ olabiliyordu?

Megan Cole henüz Ellie'ye ulaşmadan onu kucakladı. "Tatlım, köpeğin adı Ellie ve kendisi şu an korkmuş durumda. Kibar davran." Kafasını kaldırıp baktı. "Adam?"

Adam acı dalgasını geri çekmeye çalışarak dişlerini sıktı. Tamamen Megan'a benzeyen gözleri dışında Cole kutulardaki resimlere çok benziyordu.

Tıpkı Brady gibi.

O bilindik suçluluk duygusu vücuduna yayıldı. Ailesi-ne yaptıklarının daimi hatırlatıcısı gibiydi. Ailenin kalbi olan Brady'nin ölmesine izin vererek her şeyi mahvetmişti. Bir çocuğa bakmak konusunda kendine nasıl güvenebilirdi ki? Sanki tüm ev üzerine geliyormuş, her tarafından onu sarmış ve onu nefessiz bırakıyormuş gibi hissediyordu.

Cole birden kıkırdamaya başladı.

Adam başını eğdiğinde Ellie'nin Cole'un şortu dışında kalan dizlerini yaladığını gördü.

Koşmak ve oradan kaçmak istiyordu ama Raven's Cove'daki işi bitene ve Cole ile annesinin güvende olduğunu bilene kadar bunu yapamazdı. Sonrasında Cole'un hayatına nasıl uyum sağlayacağını düşünmesi gerekti.

Cesaretini toplayarak konuştu. "Selam, Cole."

Çocuk bariz bir merakla ona bakıyordu.

Soluk mavi gözleri tıpkı Megan'ınkiler gibiydi. Tek fark Cole'un daha koyu renk kirpiklere sahip olmasıydı.

"Ellie'yi sevmek ister misin?"

Çocuk başıyla onayladı ve Meg'in kollarının arasında kıvrılıp kendini atmaya çalıştı.

Meg onu kolayca dengeledi. Böyle yapacağını bildiği çok belliydi. Koltuğa oturup Cole'u yere bıraktı ancak elinden tutmaya devam ediyordu.

Adam da eğildi ve ne olur ne olmaz diye bir kolunu Ellie'ye sardı. Köpek hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve tepkisinin ne olacağını bilmiyorlardı. Köpek Adam'a yaslandı. Adam köpeğin büyük kahverengi gözlerine baktı ve başını sevdi. "İyi kız, Ellie."

Ellie kuyruğuyla Adam'a vurdu.

"Cole, git hadi."

Cole ona baktığında Adam göğsünde yabancı bir şey hissetti.

Annesinin yardımıyla dikkatlice elini kaldırdı ve koklasın diye köpeğe yaklaştırdı. Ellie başını kaldırıp elini kokladığında ise kıkırdamaya başladı ve popo üstü yere oturdu.

Ellie karnının üzerine yattı ve başını çocuğun kucağına koydu.

Adam önündeki sahneye bakakalmıştı. Cole tüm vücuduyla Ellie'yi seviyordu ve köpek de gördüğü ilgiden çok memnundu. Max Cole'un yanında esneyip iç çekerken konuyla pek ilgilenmiyor gibi duruyor ve Meg onları yakından izliyordu.

Oğlu Adam'ı neredeyse fark etmemişti. Bu boğazının düğümlenmesine neden olarak Adam'ı şaşırttı. Bir şeyleri bölüyor gibi hissederken orada eğilerek öylece bekledi. Kalkarsa Ellie'nin onu takip edeceğinden korkuyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Ellie onu izledi ama Cole ve Max ile kalmak istiyor gibi görünüyordu.

Megan başını çocuğa yaklaştırdı ve öğlen güneşi saçlarındaki açık tonları ortaya çıkardı. Megan bir şeye gülüyor ve neşesi yüzünden okunuyordu. Göğsündeki yabancı his geri gelmişti.

Adam bundan hoşlanmamıştı. Bunu istemiyordu. Bir şeyler hissetmeye son vermeyi öğrenmesi çok uzun zamanını almıştı. Brady'den sonraki hayatına başka türlü katlanamazdı. Brady'nin tüm resimleri bir yerlere kaldırılmıştı. Ebeveynleri sarhoş olmadıkları sürece onun hakkında konuşmazlardı. Konuşulduğu zaman resimler ve anılar Adam'ı parçalara ayıran kelimeler olarak hayata dönerdi.

Sessizlik daha iyiydi. Hissetmemek daha iyiydi. Hayatta kalmayı başarabildiği tek yol buydu.

Megan onun yanına geldi. "Köpekleri çok seviyor."

"Belli oluyor."

"Sana alışacaktır."

Bu Adam'ın dikkatini çekmişti. Megan'a baktı ve gözlerindeki endişeyi gördü. "Bana söylemeyecektin, öyle değil mi? Eğer bu batağa düşmüş olmasaydın, bana asla söylemeyecektin." Kısık ve kontrollü bir ses tonuyla konuşuyordu.

Megan dudaklarını bastırırken bakışları köpeklerle oynayan Cole'a ardından tekrar Adam'a kaydı. "Söyleyecektim. Cumartesi gecesinden sonra..." Sesi gitgide kısıldı. Cole'a bakarken kollarını kendine sardı. "Seni aradım ama cevap vermedin. Sonra da kasaba dışında olduğunu söylediğin mesajını aldım."

"Önemli olduğunu söylememiştin."

Megan ona bakarken yüzü kızardı. "Bunu hep yapıyorsun. Cumartesi gecesi olduğu gibi bir anda kendini kapatıyorsun. Sonra da çekip gidiyorsun."

Adam anısını hatırlayınca midesi kasıldı çünkü o kabin kapısında dururlarken bir an Megan'a... bir şeyler anlatmak istedi. Ama kelimeler çok derinlerde kilit altındaydı. Hapsedilmişlerdi. Ve o şekilde olması daha iyiydi. "İş için gitmiştim, Megan."

Megan kaskatı kesildi. "Ve şuradaki çocuk da," dedi Cole'u işaret ederek, "Senin oğlun. Burada kahramanlık oynamak dışında gerçekten ne yaptığına karar vermen gerek." Gözleri kararırken derince bir nefes aldı. "Çocuğu kendine alıştırıp artık baş edemediğin zaman çekip gidemezsin."

Adam Megan'ın bu kadar eşelemesini ve sakıncalı noktalara dokunmasını sevmemişti. O da karşılık verdi. "Ben seni bırakıp gittim, onu değil. Onun varlığından habirim bile yoktu."

Megan'ın içinden bir şeyler çekildi ve Megan güçlkle

yutkundu. Tüm vücudunu diğer tarafa çevirdi. Ona karşı bu kadar sert olması gerekmiyordu. Annesi de bu şekilde davrandığı için Adam bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

“Gitmem gerek.”

Megan başıyla onaylayıp Cole’a yöneldi.

Adam kolundan yakalayıp çekti. “Yeni kilitlerin anahatlarını mutfak masasına bıraktım.”

“Kilitleri de mi değiştirdin?”

“Senin ve Cole’un güvenliği konusunda hiçbir risk alamam. Nathan ile de konuştum. Ona köpeğini bulmaya çalışacağımı söyledim. Adam üzgün. Celtic Fire’in çiftleşme döneminin geldiğini söylüyor.”

Megan dudaklarını sıktı. “Bir de onu çiftleştirmek mi istiyor?”

“Evet.”

Megan başını iki yana salladı. “Hamilelik onu öldürebilir.”

Adam gözlerini kıstı. “Megan...”

Onun elinden kurtulan Megan, “Onu ben almadım, Adam,” dedi. “Kimin aldığını da bilmiyorum.”

Adam iç geçirdi. “Söylemek istediğim şu ki: eğer onu bulursam senin adını temizleyebiliriz.”

“Sonra da Los Angeles’a geri dönersin.”

Adam gerildi. “Şirketim orada. Cumartesi günkü golf turnuvasının ardından eve dönmem gerekiyor.” Derin bir nefes aldı. “Baba olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl yapılır bilmiyorum. Ama bir yol bulup...” Ne yapacaktı? Bilemiyordu. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

“Ne?” dedi Megan onun düşüncelerini de seslendirerek.

Adam başını iki yana salladı. “Fikre alışabilmek için hamilelikte dokuz ayın oldu. Benim bir günüm bile olmadı. Bana biraz zaman tanı.”

“Cole, köpek mamasını rahat bırak.” Megan hiç dokunmadığı kahvesini bıraktı ve oğluna doğru gitti. Kuru maktan bir avuç kadar almış ve onu ağzına götürüyordu.

Megan mutfaktan hızla geçti. Mamayı onun ağzından çıkarması gerektiğini biliyordu. Yine.

“Cole,” diye onu uyarmaya başladığı sırada Adam odaya girdi. Bir koluyla Cole’u aldı ve diğeriyle mamayı tutan elini tuttu. “Hiç sanmıyorum C-Oğlan.”

Cole’un gözleri kocaman oldu. Şaşkınlıkla Adam’a bakıyordu.

Megan mutfağın sonunda durdu. Cole’u Adam’ın kollarında görmek... güzelliğiyle göğsünde bir acı oluşturdu. Adam düşük bel bir eşofman altı giymişti ve göğsüyle kolları çıplaktı. Sadece bu bile harika bir görüntüydü. Ama iki yaşındaki oğullarını tutuyor olması...

Adam yere çömeldi. “Köpek yemeğini bırak bakalım.”

Cole elini açtı ve mamanın Ellie’nin tabağına düşmesine izin verdi.

Adam gülümseyip ayağa kalktı. “Annen burada.” Bakışları onunkilere kilitlendi. “Köpek maması dışında bir şey yer mi?”

Megan bir cevap bulamadı. Adam çok... çekici görü-

nüyordu. Dağınık saçları, hafif sakallı çenesi ve kehribar rengi gözleriyle oğullarını mutfığa getiriyordu. Buzdolabını açtı ve burnunu abartılı bir şekilde kırıştırdı. “Kız yemekleri.”

“Kız yemekleri,” dedi Cole Adam’ın kollarında zıplayıp eğlenirken.

“Hiç erkek yemeği var mı?”

Cole başıyla onayladı. “Erkek yemeği.”

O karanlık ve öfkeli Adam’a ne olmuştu? Bu komik, çekici ve seksi Adam’ı biliyordu ama toplantıdan sonra onu hiç görmemişti. “Erkek yemeği erkeklerin arayıp bulduğu ve hazırladığı yemek oluyor.” Mutfığı işaret etti. “Buyrun.”

Adam Cole’a sıırttı. “Sanırım az önce bize meydan okundu. Ama senin yemek yapabildiğini sanmıyorum.”

Cole kıkırdadı.

Adam çocuğun saçlarını karıştırdıktan sonra buzdolabına geri döndü ve yumurtayla süt çıkardı.

Megan kahvesini aldı ve nihayet ilk yudumunu içti. Cennetteydi. Adam Cole’a tutması için ahşap bir kaşık verdi ve kendisi diğer araç gereçleri topladı.

“Şey, bu tehlikeli olabilir,” dedi Megan dolaba uzanıp bir bardak alırken. Biraz kahve döküp Adam’a uzattı.

Adam kaşlarını çattı. “Ahşap kaşıklar ne zamandan beri- ah.” Cole çenesine isabet ettirmişti.

“Dikkat et, dostum.” Megan aceleyle Cole’un yanına gitti. Elinin tersi Adam’ın çıplak tenine değdi ve o anda donup kaldı. Adam’ı gözleri kararıp almacık kemikleri kızardı.

Megan ona dokunduğu yerden yayılan gerilimi hemen

hissetti. Nefes almayı bile unuttu. Ardından Cole onun kollarına atıldı ve o an paramparça oldu. Megan birden kendisinden tiksindi. Adam o anda ondan nefret ediyor ve sadece Cole için sevimli davranıyordu. Ne de olsa oğulları nedeniyle hayatlarının sonlarına kadar bağılı olacaklardı. Tabii Adam gidip geri dönmemezlik etmezse.

Üstüne bir ağırlık çökerken Cole'a daha sıkı sarıldı. "Ben işe gitmek için hazırlanacağım. Cole'u annemlerde doyururum." Kaçması gerekiyordu.

Megan ve Cole on beş dakika sonra mutfağa geri döndüğünde, Adam iki kişilik kahvaltı hazırlamış ve Cole'un yüksek sandalyesini de yerleştirmişti.

"Güzel, hazırlanmışsınız. Gelip yiyin." Adam çırpılmış yumurta, tost ve meyvelerle dolu tabakları masaya getirdi. "Cole tost yer mi?"

Yemek kokusu Megan'ın karnını iyice acıktırmıştı. Cole'u sandalyesine yerleştirdi. "Dört üçgen şeklinde kesilmiş seviyor."

Adam Cole'un tabağına tostunu koymak için eğildi.

Megan onun yakınlığına tepki olarak başını kaldırdı. Kokusu ve sıcaklığı tüm savunmalarını delip geçiyordu. Onu istiyordu. Tamamını. Sadece çekici adamı değil, altındaki tüm katmanları da istiyordu. Megan ile paylaşmak istemediği katmanları da.

Megan sandalyesine yerleşirken Adam'ın bakışlarını hissedebiliyordu. "Kahvaltı için teşekkürler." Cole'un yumurtasını kaşıkla yemesine yardım etti ama en sonunda pes ederek eliyle yemesine izin verdi.

Adam çatalını bıraktı. "Dün gece Celtic Fire'ın izine rastlamadım. Nathan'ın bir güvenlik sistemi var. O da kapalıydı."

Megan'ın midesi kasıldı. Tüm gece her konuda endişelenip durmuştu ama o anda en baskın olan problem Celtic Fire'dı. Yediği birkaç parça yumurta midesinde alt üst oldu. "Adam, ya köpek çalınmadıysa? Nathan bunu beni kötü göstermek için yapıyor. Birisinin sözde almış olduğum rüşvet hakkında anonim bilgiler verdiğini unutma." Kahvesine uzandı. Kafeine gerçekten ihtiyacı vardı.

Adam başını iki yana salladı. "Nathan köpeği çiftleştirip para almaya bakıyor. Ayrıca golf turnuvasıyla çok meşgul. Sponsorlar o golf sahasında reklam yapmak için iyi miktarda para ödüyor. Birçok önemli insan orada olacak, buna bölgesel TV kanalları da dahil. Şu sıralar bir skandal çıkaracağını sanmıyorum."

Megan Cole'a meyve suyunu uzatırken kaşlarını çatı. "Bana rüşvet vermeye çalıştı. Ve ben bunu reddettiğimde beni tehdit etti." Adam ona inanıyor muydu ki? Nathan'ın onu suçladığı duyulunca insanlar konuşmaya başlayacaktı. Müşteri kaybedecekti. Ne kadar kötü olacağını kim bilebilirdi ki?

"Debbie ile de konuştum," dedi Adam. "Köpek ondaymış gibi gelmedi ama onun köpeği saklayabileceği herhangi bir yer biliyor musun?"

Megan alnını ovdu. "Hayır. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Yaşadığı yeri bile görmedim."

"Ama evli oldukları zaman Nathan'ın evine gittin."

Megan başını kaldırdı. Cole'un orada olduğunu hatırlayarak sesini alçak tuttu. "Köpeği ben çalmadım."

"Sana inanıyorum, Meg. Sadece bunu anlamaya çalışıyorum. Debbie Nathan'm evine girebilir ve köpek onu takip edebilirdi, sorun çıkmazdı. Ama sanırım köpek seni de takip ederdi."

Megan'ın boyun kasları sertleşti. "Ne yapayım?" Sistine baktı ve, "Gitmem gerek ama öğle yemeği zamanı birkaç arama yapabilirim. Ya da..." dedi. Bir sonraki adımına dair en ufak fikri yoktu.

"İşe git ama senin finansal kaynaklarına erişmem lazım. Sözde rüşvetle aynı rakamlara sahip bir ödeme olup olmadığını görmek için hesabına girerlerse polislerin göreceği şeyi görmek istiyorum."

Megan iki saniye kadar tereddüt etti fakat hemen ardından bunun bir önemi olmadığını fark etti. Saklayacak bir şeyi yoktu. "Tamam."

"Bundan hoşlanmayabilirsin ama Debbie'yi izletiyorum. Belki bizi köpeğe götürür."

Megan ayağa kalkıp Cole'u temizlemek için bir bez aldı. "Köpeği çalmışsa şaşıracağım. Tüm bunlardan önce Debbie'nin velayeti alacağından emindim. Kaybedecek çok şeyi var gibi duruyor."

"Haklı olabilirsin ama her açıyı kontrol etmeliyim. İşimde iyi olmamın nedeni de bu."

Megan bir rahatlama hissetti. Adam'ın işinde iyi olduğuna inanıyordu. Bu işin köküne inecek ve onun adını temizleyecekti. "Teşekkür ederim. Yardım ettiğin için, her şey için. Bana ne kadar kızgın olduğunu biliyorum ama Cole için sevimli yanını ortaya çıkardın ve bunu takdir ediyorum."

Adam dudaklarını sıktı. "Bu işi halletmeye çalışıyorum, Meg. Babalık hakkında en ufak fikrim yok ama birbirimize karşı nazik olmamızın onun için en iyisi olduğunu biliyorum."

Evet. Nazik. Tıpkı Megan'ın her zaman hayalini kurduğu gibi.

11. BÖLÜM

Megan arabasını ofisinin önüne çektiğinde Adam'ın tavırları hâlâ aklımdaydı. Ama bu iki polis arabası görme- siyle son buldu.

Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Tanrım. bu bir tesa- düf olamazdı. Dört polis ona bakmak için döndü. Yan- larında resepsiyon görevlisi olan Jillian, teknisyeni Dara ve asistanı Trina da vardı. Ofisi dört kadın yönetiyordu. Kendilerini aşan hastaları Lawrence'ın Raven's Cove Hayvan Hastanesi'ne gönderiyorlardı.

Polisler çalışanlarını mı sorgulamıştı? Ağzı o kadar kuruydu ki güçlkle yutkunuyordu. Ona ve çalışanlarına sorular sormak için iki polis arabası gönderirler miydi? Arabasını park etti, çantasını karıştırdı ve dışarı çıktı. Dört polis onu izlemeye devam ederken çalışanları endi- şeli ifadelerle hep beraber bekliyordu.

Megan'm otoparkı geçmekten başka şansı yoktu. Tek katlı binasına bakarak durumu anlamaya çalışıyordu. Ön camların hepsi normal görünüyor ve kapı da güvendedi. Nihayetinde polis memurlarına ulaştı. John'u ve partne- rini tanıdı. Yanlarında üçüncü bir polis memuru ve şerif Nadine Bolen de vardı. Megan ve Nadine beraber okula

gitmişlerdi. Şaşkınlığı artarken Megan kendini konuşmaya zorladı. “Günaydın. Bir şey mi oldu?”

“Dr. Young,” dedi Nadine, “ofisiniz için arama izniniz var.”

Dr. Young mu? Bu resmiyet onu hazırlıksız yakalamıştı. Ama Nadine’nin cümlesinin geri kalanı daha korkutucuydu. Arama izinleri filmlerde olurdu, Raven’s Cove gibi bir kasabada, onun gibi insanlara değil. “Ciddi misiniz?”

Nadine başıyla onayladı ve kâğıtları uzattı. “Hepsi burada yazıyor. Lütfen kapıyı açın.”

Megan doğru olanı bulana kadar anahtarlarını karıştırırken suyun altında hareket ediyormuş gibi hissediyordu. *Arama izni*. Kapıyı açarken kelimeler kafasında dönüp duruyordu.

İlk fark ettiği güçlü bir amonyak kokusu oldu.

Yanıştı. Burada bir yanlışlık vardı. Klinikte hiçbir hayvanın olmaması gerekiyordu.

“Kenara çekilin, Dr. Young.” Şerif polislerle beraber içeri girdi.

Megan Jillian, Trina ve Dara’ya baktı. “Burada hiçbir hayvan yoktu. Neler oluyor böyle?”

Hepsi en az kendisi kadar şaşkın görünerek ona baktılar. Trina’nın yüzü solmuştu ama başını iki yana sallayıp geçen gece orada hiçbir hayvanın olmadığını onaylayabildi. Ofiste kalacak bir hayvan olduğunda gece fazla mesaiye kalan çoğunlukla oydu çünkü Megan’ın bunu yapması için ödediği ekstra ücrete ihtiyacı vardı.

Megan bu isimsiz korku ve kararsızlıktan nefret etti. Ne yapacağını bilmiyordu. Sadece bir şey düşünebiliyordu -

Adam.

Telefonunu bulmak için çantasını açtı ve onu aradı.

“Meg, yolunda olmayan bir şeyler mi var?” diyerek telefonu açtı.

“Öyle sanıyorum.” Megan kahverengi sandalyeler, minderli oturaklar ve kolay temizlenen fayans zeminin olduğu resepsiyon bölgesine baktı. Duvarlarda hayvan resimleri ve “Sevgime Karşılık Vermek İçin On Yol” yazan, köpeklerin sahiplerinden bekledikleriyle ilgili bir poster asılıydı. Veteriner kliniğini seviyordu. Hayvanlarla ilgilenmek içindeki bir ihtiyacı gideriyordu.

“Konuş benimle, Meg,” dedi Adam yumuşak ama emir veren bir ses tonuyla.

“Polisler burada ve bir arama izinleri var. Sanırım...”

Şerif Nadine ve polis memurları arkadaki odalardan çıktı. Polislerden birinin elinde Celtic Fire vardı.

Kısa bir anlığına Megan’ın zihni durdu. Ardından korku tüm vücuduna yayıldı. Kahretsin. Güçlülükle yutkunabildi. “Celtic Fire’ı buldular, Adam. Benim ofisimde.”

“Dr. Young,” dedi şerif katı bir ses tonuyla, “tutuklusunuz. Telefonu kapatıp arkanıza dönün.” Bir çift kelepçe çıkardı.

“Beni dinle,” dedi Adam. “Hiçbir şey söyleme. İş birliği yap ama hiçbir şey söyleme. Şerif merkezine geliyorum.”

Korku onu boğuyor gibiydi. Kendisi için değil, bebeği için korkuyordu. “Cole! Adam-”

“Ben onu hallederim. Sorun olmayacak. Sadece söyledigimi yap. Telefonu kapat ve ne derlerse yap. Ben seni görene kadar da hiçbir şey söyleme.”

Cole konusunda ona güvenmeliydi. Güvenmek zorundaydı. “Tamam.” Telefonu kapatıp arkasına döndü.

John öne çıktı. “Şerif, kelepçeler gerçekten gerekli mi?”

Nadine, “Dışarıya bak,” dedi.

John pencerelerin yanına gidip tülü açarken onu izlediler. Megan adamın omuzlarının gerildiğini görebiliyordu. “Lanet olsun.” Tülü tekrar kapattı. “Dışarıda yanında bir kameramanla birlikte bekleyen yerel bir haberci var.”

“Evet. Bu konuda kurallar neyse uygulayacağım. Dr. Young, ellerinizi arkanıza götürün.”

Kelepçeler bileklerinin etrafını sardı. Kilitlenirken çıkardıkları sesler sessiz ofiste yankılandı. Nadine ona haklarını söylerken Megan’ın boğazı düğümlendi.

“Dr. Young, haklarınızı anlıyor musunuz?”

Adam iş birliği yapmasını söylemişti. Megan kendini cevap vermeye zorladı, “Evet.” Etrafa baktığında polis memurlarından birinin Celtic Fire’in kayışını çektiğini gördü. Köpek Megan’a ulaşmak için kıpırdanıp duruyordu. Hayvanın huzursuzluğuna katlanamayan Megan, “Celtic, otur,” dedi.

Köpek söyleneni yaptı.

“İyi kız,” dedi Megan hafifçe.

Köpek uzun kuyruğunu yere vuruyordu.

Megan kayışı tutan memura baktı. “Eğer katı ve kendinize güvenli bir ses tonuyla konuşursanız sizi dinleyecektir. Sadece korkmuş. Yalnız bırakılmaya alışık değil.” Megan gözlerini kapattı. Zavallı köpeğin tüm gece boyunca tek başına orada kapalı kaldığını düşünmek onu öfkelenmişti. Bunu yapan her kim ise oldukça zalim

biriydi. “Sadece sorun olmadığı ve kontrolün sizde olduğu konusunda onu telkin edin.” Köpekle ilgilenmek sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

“Pekâlâ, hadi gidelim.” Nadine Megan’ın kolunu tuttu. “Kendine bir iyilik yap, Megan. Sessiz ol, dimdik karşıya bak. Bunu atlatacağız.”

Sabah güneşine adım attılar. Tüm dünyası tepetaklak olurken güneşin hâlâ parıldaması yanlış geliyordu.

“Dr. Young! Celtic Fire’ı neden çaldınız?” diye bağırdı haberci.

Megan kendini savunma güdüsüyle başa çıkabilmek için yanaklarının içini ısırdı. Bunu yapmadığını bağıra bağıra söylemek istiyordu. Suçlu konumuna düşürülüyordu. Ama ona kim inanacaktı ki? Celtic Fire onun kliniğinde bulunmuştu. Bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklanırken düşünceleri kafasında dönüp duruyordu. Utancı onu yakıyor ve terlemesine neden oluyordu. Teninin kıpkırmızı olduğundan emindi. Ona bakan insanlar bunu suçluluğun bir işareti olarak görür müydü?

“Dr. Young, anneniz başkanlık yarışında. Kendisi sizin hareketlerinizi onaylıyor mu? Böylesine değerli bir köpeği çalmanızı mesela?”

Megan başını kaldırıp haberciye baktı. Annesini bu konuya nasıl dahil edebilirdi? Ahmak herif! Annesini savunmak için ağzını açacak oldu.

Aracın yanında durduklarında Nadine kolunu sıktı. “Dr. Young.”

Megan ağzını o kadar sertçe kapattı ki dişleri ve çenesi acıdı. Her şeyini polis arabasının arka koltuğuna oturmaya odakladı. Nadine emniyet kemerini takıp kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra, Megan hapse doğru yola çıkmıştı.

En azından hapiste değilim, dedi Megan birkaç saat sonra öfkesini dindirmeye çalışırken. Fakat veteriner kliniğine bakarken öfkesi adrenalinini sürekli yüksek tutuyordu. Polis gitmişti ama ofisi darmadağındı. “Ne arıyorlardı ki?”

“Kanıt,” dedi Adam düz bir ses tonuyla. “İçeri zorla girildiğine dair bir iz yoktu. Yani birisi kilidi açtı, Celtic Fire’ı içeri sokup içinde bulunduğu kulübeye koydu.”

Megan olduğu yerde döndü. “O ben değildim işte! Bunu ben yapmadım!”

“Biliyorum.” Adam Megan’ın kiraladığı harici sunucu ile onun yedek dosyalarına bakarken hiç duraklamadı. Tüm bilgisayarları gitmişti. Adam her şeyi kendi laptopuyla yapıyordu.

Megan derin bir iç geçirdikten sonra kendini sakinleşmeye zorladı. “Özür dilerim. Sana bağırmamalıydım.” Adam şerif merkezine Megan’dan biraz sonra varmıştı. Megan standart prosedürlerden geçerken Adam da beraber çalıştığı bir avukat olan Eve Tate’i aradı ve avukat da Megan’ın salıverilmesini garantiledi. Birkaç saat sürmüş olsa da artık özgürdü.

Şimdilik.

Megan derin bir nefes aldı. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu avukatın sana ne kadara mâl olduğunu söyler misin? Sana parasını ödeyeceğim.” Bir şekilde. Birikimi oldukça azdı ama evinde eşitlik vardı.

“Hayır.”

Megan kaşlarını çattı. “Ne? Adam-”

Adam bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. “Senin fazla paran yok ve benim var. Bu zor bir matematik problemi değil, Megan. Ayrıca şu anda üzerime gelmek istemezsin.” Yanından geçip ortadan kayboldu.

Megan boş kapı eşiğine bakarak öylece durdu. Kliniği o günlük kapalıydı. Jillian tüm müşterileri aramış ve randevularını değiştirmişti.

Megan koridora çıktı. Adam bir elini açık yeşil duvara dayamış şekilde duruyordu. Omuzlarını kaldırmıştı. “Adam?”

Adam elini duvardan çekip arkasına döndü. Başını iki yana salladı. “Finansal durumuna baktım. Hayatta kalmak için, iki ucu bir araya getirmek için çok çabalamışsın.”

“O kadar da kötü değildi.” Belki bazen zor zamanlar geçirmişti ama o ve Cole artık iyi durumdaydı.

Adam ona doğru yürüdü ve bir iki metre kala durdu. “Kötü değilmişmiş. Cole doğduktan sonra zar zor geçinmişsin. Yeni doğmuş bir bebekle iki işte birden çalışmışsın.”

Megan bunu yalnızca dört ay yapmak zorunda kalmıştı. “Kliniğim hâlâ inşa halindeydi ve tıbbi masraflarımı ödemem gerekiyordu. İdare edecek hale gelene kadar Lawrence’ın hastanesinde haftada bir ya da iki kez gece nöbetine kalıyordum.”

Adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Burun delikleri büyümüştü ve bakışları alev alevdi. “Benim çocuğuma destek olabilmek için başka bir adama gittin. Bana neden gelmedin ki? Gerçeği bilmek istiyorum.”

Megan aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak duvara yaslandı. “Öyle değildi. Onun için çalıştım, ondan para istemedim!” Kimseden para istemezdi. Asla. Bun düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Adam ellerini onun başının iki yanında kalacak şekilde duvara vurdu. “Benim hakkımda böyle düşünüyorsun, değil mi? Bir adım atıp çocuğuma bakmayacağımı düşünüyordun.”

Megan’ın midesi kasıldı. Babasının telefonda ona bağırışını hatırlayabiliyordu. Annesine gönderdiği çocuk desteği çeklerine yazdığı çirkin şeyleri de. Mahkeme savaşlarını da. Adam’ın gözlerindeki suçlamalardan kaçmak için gözlerini kapattı. “Korkmuştum, tamam mı? İşleri batırmışım. Artık bunu görüyorum. Özür dilerim.”

“Korkmuş muydun?”

Korkaklığından tiksinierek kendini gözlerini açmaya zorladı. “Ben dört yaşlarındayken babam bizi bırakıp gitti. Annem çocuk desteği için onun üzerine gitti ve işler... çirkinleşti. Babam benden nefret ediyor, ödediği her sentten tiksiniyordu. Cole’un da aynısını yaşamasını istemedim.” Derin bir nefes aldı. “Neden bana Cole’un senin çocuğun olup olmadığını sormadın?” Bunu yapmasını beklemişti.

Adam ona dik dik baktı. “Çünkü senin aptal olmadığını biliyorum. Basit bir DNA testi doğruyu gösterirdi. Bu konuda yalan söyleyecek değildin.”

Duvara yaslanırken ellerini bel boşluğuna yerleştiren Megan, “Bak,” dedi. “Tüm bunlar bittiğinde her şey senin kararın olacak. Çocuk desteği mi ödemek istiyorsun, tamam. Cole’un hayatının bir parçası mı olmak istiyorsun, olursun. Ama avukatımın parasını sana ödetemem.”

Adam alınları değene kadar başını eğdi. “Evet, öde-tebilirsin. Çünkü Cole’un annesinin suçlu konuma düşü-rülüp mahvedilmesine göz yumamam.” Bir elini kaldırıp onun yüzüne dokundu. “Ve oğlumuzun sana ihtiyacı var-ken bir daha asla iki işte çalışan olmamaya gerek-meyecek.”

Megan onun kokusunda, bakışlarında ve yalnız olma-dığına dair hislerinde kaybolmuştu. Ama bu geçici bir şeydi ve Megan’ın bunu unutmaması gerekti. “Şimdilik yardımını kabul ediyorum.”

“O zaman kendimizi meşgul edelim.”

O an iyice uzadı. Nefes alışverişleri dışında klinik ta-mamen sessizdi. Adam alnını onun alnından çekmedi. Bir eli de yüzündeydi. “Başlayabilelim diye taşınacak mı-sın?”

Adam başparmağını onun alt dudağına sürdü.

Megan uyuştuğunu hissetti. “Adam?”

“Bu hiç değişmeyecek,” dedi sesi her kelimeyle daha da derinleşirken. “Yanıp sönmeyecek ya da ölüp gitmeyecek.” Derin bir nefes aldı.

“Ne?”

“Bu çekim. Sana deliler gibi kızgın olsam da seni hâlâ istiyorum.”

Megan gitgide artan bir arzuyla titredi ama işi o bo-yuta götüremezdi. “Yapma. Bir ilişkim olmadan seks ya-pamam. Bana verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım var.” Cumartesi gecesinin acısı tekrar vücuduna yayıldı. Megan sadece seksle yapamazdı. Adam onun zayıflığı, kalbini esir alan adamdı. Onu kırabilecek güce sahipti ve Megan buna izin vermeyecekti. Babasının kendisini duy-

gusal olarak mahvetmesine izin vermemişti ve Adam’a da vermeyecekti. Sınırlar koyabilecek kadar güçlüydü.

“Bazı kurallarımız olması gerekiyor. Seks yok. Senle yatıp da sonra işler fazla duygusal hal aldığında kaçıp gitmeni izleyemem. Problemlerin ya da sırların konusunda bana güvenmiyorsun. Sorun değil, bunu anlıyorum. Ama benden sana vücudumu teslim edecek kadar güvenmemi bekleme çünkü ben senin gibi kalbimi işin dışında tutamıyorum.”

Adam’ın dudaklarının etrafındaki çizgiler belirirken gözleri karardı. “Bildiğim tek yol bu. Bir şeylerle başa çıkmanın tek yolu bu.”

Megan ona dokunmamak ve duygularını bu kadar kilit altında tutmasına neden olacak kadar neye üzüldüğünü sormamak için kendini tuttu. Ama bu kafasını beton duvara vurup sonrasında da acıdı diye şikâyet etmek gibi bir şeydi. Adam onunla kalbini değil, yalnızca bedenini paylaşmak istiyordu. “O halde ikimiz de ne konumda olduğumuzu biliyoruz.”

Adam elini onun yüzünden çekip geri bir adım attı. “Hadi burayı temizleyelim ve ben de senin hayatınla bağlantılı olan herkesi araştırmaya başlayayım.”

Megan duygusal dengesini yeniden kurmaya çalıştı. Aklını onu suçlu konuma düşüren kişinin kim olduğunu bulma sorununa odaklamaya çalıştı. “Hâlâ bunu yapanın Nathan olduğunu düşünüyorum. Tıpkı yapacağını söylediği gibi itibarımı zedeliyor ve beni mahvediyor.”

Adam onun yanındaki duvara yaslandı. “Belki de. Ama Celtic Fire’ı nerede tuttu? Bu kadar tanıdık bir adam bir köpeği senin kliniğine nasıl bıraktı?”

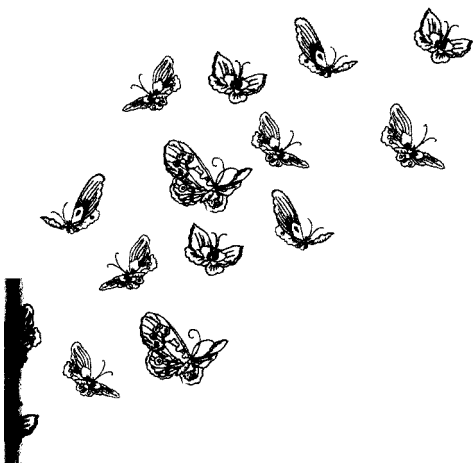
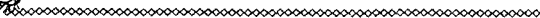
“Başka kim benden bu kadar nefret eder ki?”

“Soru da bu zaten, öyle değil mi? Hiçbir müşterini ya da çalışanını kızdırdın mı? Seni kıskanan biri var mı? Eski erkek arkadaşlar falan?”

Megan hayatındaki insanları gözünün önünden geçirdi ama sonuç boşluktu. Nathan dışında kim ondan bu kadar nefret edebilirdi ki?

12. BÖLÜM

Adam yanında uzanan Ellie ile birlikte yatağında oturuyordu. Laptopunun ekranında Sienna'nın yüzü vardı.

“Tamam, Megan’ın üç çalışanı hakkında geçmiş taraması yapacak kadar bilgimiz var. Başka?”

“Hayden Sullivan.” Adam ona Megan’ın belgelerinden aldığı bilgileri verdi.

“Annesinin kocası mı?” Sienna ona kaşlarını çatı.

Adam bunu görmezden geldi. Hayden yandaki evde yaşıyordu ve Megan’m evine rahatça girip çıkabiliyordu. Bu adam Adam’ın oğlunun etrafındaydı ve öyle olmaya devam da edecekti. Adam oradan ayrılmadan önce Megan’m ve oğlunun güvende olduğundan emin olmalıydı. “Dr. Lawrence Hamilton. Raven’s Cove Hayvan Hastanesi’nin sahibi. Ama doğum tarihini ya da sosyal güvenlik numarasını bilmiyorum.” Ama öğrenecekti.

“Megan’la olan bağlantısı ne?”

Lawrence onunla yatmak istiyordu. Bu da Adam’ı içini yakan ve adamın-fazla-beyaz-dişlerine-bir-yumruk-atma isteği uyandıracak şekilde öfkeliendiriyordu. Bu hissten hoşlanmıyordu. “Megan’ın akıl hocasıymış ve Megan kendi yerine açana kadar onun için çalışmış.”

“Megan ile birlikte olmuş mu?”

“Megan olmadığını söylüyor.”

“Ona inanmıyorsun. Ki bu anlaşılabilir. Kendisi bir yalancı olduğunu kanıtladı.”

Adam ekrana baktı. “Yapma. Hakkında konuştuğun kişi benim oğlumun annesi. O bir yalancı değil.”

Sienna gülümsedi. “Benim hatam.” Hızlıca birkaç not alıp kahve bardağına uzandı.

Adam oyuna getirildiğini biliyordu. “Sana yapman için para verdiğim işini yapsan ve özel hayatıma burnunu sokmasan nasıl olur?”

“Evet, bu pek de olası bir şey değil. Bir asistan işe aldın ama bonus olarak bir de arkadaşın oldu. Bununla yaşayacak bir yol bulmalısın.”

Adam tavana baktı. “Neden ben?”

Sienna gözlüklerini çıkarıp ona baktı. “Çünkü sen kıçımı içki şişesinden çıkardın, beni temizledin ve Trace’in ölümünden sonra yaşamam için bir neden verdin. Hepiniz. Hepinizi çok önemsiyorum. Ve sen, Adam, sen mutluluğu, iyileşmek için bir şansı ve o lanet aşkını bulmayı hak ediyorsun.”

Adam gözlerini kırptırdı. Şok olmuştu. Sienna sarhoş değildi, sadece yas tutuyordu. Acısını uyuşturmak için içiyordu. “Trace ile sahip olduğunuz şey çok nadir, Sienna. Ben Trace değilim.” Yanından bile geçmiyordu. “İş beni mutlu ediyor. Bırakalım öyle kalsın.”

Sienna gözlüklerini taktı. “Şu akıl hocası Dr. Lawrence hakkında ne bulabilirim bakacağım.” Kahvesinden biraz içti. “Nathan McCray daha sonra temizlenen bir cinsel saldırıdan suçlanmış ve iki defa da boşanmış. Onun hakkında başka bir şey çıkmadı.”

“İşi kabul etmeden önce yaptığımız geçmiş araştırmamızda bulduğumuzla aynı.” Adam hâlâ bunu yapanın o olduğuna inanmıyordu. Yapabilirdi tabii ama Adam’a göre o eski karısı ve Megan ile Megan’ın akıl hocasını tanıklığa çağırarak savaşmayı tercih ederdi. Bu oldukça ağır bir konuydu. “Bu şimdilik iyi. Geri dönüp golf-”

Yatak odasının kapısı yıkılırcasına açıldı.

Ellie şaşkınlıkla sıçradı ve onun kucağına tırmanmaya çalıştı.

Megan odasına hızla girdi. “Bunu gördün mü?” dedi elindeki bir şeyi ona doğru sallayarak.

Adam elini Ellie’nin boynuna götürdü ama bakışları Megan’ın üzerindeydi. Teni kızarmış, gözleri büyümüşü ve çok güzel görünüyordu.

Ellie’nin korktuğunu görünce dizlerinin üzerine çöktü. “Ellie, zavallı bebeğim. Seni korkutmak istememiştim.”

Köpek burnunu kaldırıp onun eline götürdü.

“İyi kız,” dedi Megan köpeğin kulaklarıyla oynarken. Ellie saniyeler içinde ona daha da yakınlaştı ve bedeni rahatladı.

Şanslı köpek. Adam Megan’ın ellerinin onun üzerinde olmasını çok isterdi. Ama Megan kurallarını koymuştu. Uzanıp Megan’ın sallayıp durduğu gazeteyi aldı. *Raven’s Cove Press* adlı yerel gazeteydi. Bunu hâlâ yayınlıyor olmalarına şaşırmıştı. İlk sayfasını görünce yüzünü buruşturdu.

Elleri kelepçeli olan Megan’m polis arabasına giderken çekilmiş bir resmi vardı. Başlıkta, “Yerel Veteriner Tutuklandı!” yazıyordu. Kalın harflerle yazılmış olan haberde ise, “Velayet davası bulunan gösteri köpeğini çalmakla suçlanıyor,” diyordu.

Adam tüm hikâyeyi okudu. Henüz hiçbir hükmün verilmediğini söylemekle beraber köpeğin onun ofisinde bulunduğunu da belirtmişlerdi. Başını kaldırıp Megan'a baktı.

“Annem bana göstermek için getirmiş. Gazetenin internet sitesinde de aynı haber var.” Ayağa kalktı ve, “Müşterilerim bana nasıl güvenip de hayvanlarını getirecek?” dedi.

Adam bilgisayara döndü. “Sienna, benim gitmem gerek.”

“Sonra görüşürüz, patron.”

Bağlantıyı kesip laptopu bir kenara koydu. Ellie yaktan inip ayakta durdu. “Sanırım bu haberciyle bir konuşma yapmam gerekiyor.” Yazarın adına baktı. “Derek Hahn.”

Megan da ayağa kalktı. “Neden?”

“Haberci orada olması gerektiğini nereden biliyordu? Polis ona haber falan vermediğine göre kim verdi?”

“Ben bunu düşünmemiştim. Polis anonslarından olmaz mı?”

Adam ona baktı. Bugün kot pantolon giymişti. Üstünde de düğmeli, bakır rengi ve karnından bağlanan bir bluz vardı. Armut ve güneş ışığı kokusu Adam'ı büyülüyordu. “Arama izni aldıklarını anons etmezler. Ona bu ipucunu veren kişi muhtemelen tanıklık etmek için rüşvet aldığı iddiasıyla onu arayanla aynı kişi.”

“Doğru.” Bunu da düşünmemişti. Ama o bir veterinerdi, dedektif değil. Belki de bu işi çözmeleri için gerekli olan bilgi buydu. “Pekâlâ...” Etrafına bakınırken yeniden kızarıyordu. “İçeri girmeden önce kapıyı çalmalıydım.

Özür dilerim. Gel biraz kahvaltı yap. Annem sinirli, bu yüzden yemek hazırlıyor.”

Adam bunu geri çevirmeyecekti. Megan’ı takip edip ağzını sulandıran başka kokularla buluştuğu mutfağa girdi. “Günaydın, Catherine.” Kadının pankek ve sosis hazırladığı ocağa doğru gitti. “Çok güzel kokuyor.”

“Yabanmersinli pankek. Megan damla çikolatayla yapmam izin vermedi.”

“Anne. Tüm bu şeyleri hafta içi bir günde yememiz bile yeterince kötü.” Adam’a döndü. “Cole ve Hayden’i çağırabilir misin? Max ile birlikte arkadaşlar. Ben de Ellie’yi besleyeyim.”

Adam sürgülü cam kapıdan çıkıp verandada durdu. El-lili yaşlarının sonlarında ve fit bir adam olan Hayden bir elini Cole’a dolamış, bir dizini de çime koymuş şekilde duruyordu. “Topa bakmaya devam et. Bir adım at ve tek-mele.”

Cole adama bakıp gülümsedi.

Hayden çocuğun saçını karıştırıp ayağa kalktı ve topu onun önüne koydu. Geri çekildi. Max de Hayden’in yanına oturup izlemeye koyuldu.

Adam o açıdan Cole’un yalnızca sırtını görüyordu ama oğlan söyleneni yapıp bir adım attı ve sonrasında ayağını topa vurdu.

Hayden güldü. “Cole! Harikaydın!”

Max bir defa bağırdı ve etraflarında çember çizerek koşturdu. Cole direkt Hayden’e koştu.

Yaşlı adam Cole’u yakaladı ve onu kollarına aldı.

Adam orada dururken göğsünün gerildiğini hissetti. Oğluna topa vurmayı başka bir adam öğretiyordu. Ger-

ginlik karnına da sıçrayıp midesinin kasılmasına neden oldu. Bundan hoşlanmamıştı, hem de hiç. *Ama Cole'a kim öğretecekti ki?* dedi zihnindeki bir ses. Los Angeles'a geri dönüp ziyarete gelmek için fırsat kollayacaktı. Ya da öyle bir şeyler. Ama Cole'a ara bir gelip giderek top atmayı öğretemezdi.

Hayden onu gördü ve cam kapıya doğru ilerledi.

Adam onun müteahhit olarak çok para kazandığını ve artık yarı emekli olduğunu biliyordu. Sienna'nın daha derin incelemelerde bulunmasından memnundu. Megan'a ve oğluna ulaşması bu kadar kolay olan bu adamla ilgili daha fazla şey bilmesi gerekiyordu. Max onu geçip eve girdi.

"Adam," dedi Hayden.

"Adam," diye tekrar etti Cole.

Çocuğun adını söylemesi irkilmesine neden oldu. Adam Cole'un onu ilk adıyla çağırmasını istemiyordu. Derin bir nefes aldı. "Selam, C-Oğlan." Bakışlarını kaldırdı. "Hayden. Kahvaltı vaktiymiş."

Hayden ona hafifçe başını salladı. "Hadi, Cole, gidip ellerimizi yıkayalım ve büyük annenin pankeklerinden yiyelim."

Adam o oğlunu götürürken bir yabancıymış gibi hissederek orada durdu. Hayden'm ona karşı soğuk olduğunu gözden kaçırmamıştı. Adam'ın Cole'dan haberinin olmadığını ilmiyor muydu? Midesinde hissettikleriyle evin üstüne geldiğine dair hislerinin karışımından hoşlanmamıştı.

Adam ön kapıya baktı. Çıkıp gidebilirdi. Yapacak işleri vardı. Golf turnuvası için hazırlanmalı ve Megan'ın içinde olduğu batağı araştırmalıydı. Kapıdan uzaklaşır-

ken Megan'ı duydu. "Ben gelirsem daha kötü olur. Ben gelmiyorum."

"Megan Lynn, tabii ki geliyorsun. Yarınki barbekü aileler ve aile hayatını desteklemek için yapmak istediklerimle ilgili. Sen de benim ailemsin."

Adam mutfığa girip iki kadını karşı karşıya gördü. Megan başını iki yana salladı. "Hayır. Ben senin adaylığına zarar veririm. Eğer orada olmazsam insanlar benim hukuksal sorunlarıma değil, sana odaklanır."

Catherine pankek dolu tabağı masanın ortasına koydu. "Saklanacak mısın? Bu mu yani? İşe de gitmeyip hep evde mi duracaksın? Ben kızımı saklansın diye mi yetiştirdim?"

Megan gözlerini devirdi.

"Bunu gördüm," dedi Catherine.

"Saklanmıyorum. Ve tabii ki işe gideceğim. Sadece... rahatsız bir durum olacak. Bazı müşteriler gidecek, bazıları dik dik bakacak, kimisi sorular soracak. Bununla uğraşabilirim. Ama bu yarışa kazanma şansına zarar vermem, anne. Buralara gelmek için çok çalıştın." Sosislerle dolu tabağı masaya koydu ve kahve bardaklarını doldurdu.

Hayden Cole'u sessizce sandalyesine oturttu ve ardından kahve demliğini Megan'dan alarak mutfığa girdi.

Catherine kızının koluna dokundu. "Seninle ve tüm başarılarınla gurur duyuyorum. o köpeği çalmadığını biliyorum ve hiçbir şekilde sana sırtımı dönmeyeceğim. Sen de geliyorsun, Megan. Hayden ve ben tüm kasabaya seni sevdiğimizi ve desteklediğimizi göstereceğiz."

"Annen haklı," dedi Hayden başının üzerine öpmek

için duraklayarak. Ardından Cole'un önüne kapaklı ve plastik bir bardak yerleştirdi. "Büyük annenin pankeklerini yutmak için biraz süt."

"Neden tartışmaya çalışıyorum ki?" dedi Megan. "Kendi evimde ile kaybediyorum."

Adam olduğu yerde dondu. Bu bir tartışma mıydı? Kendi evindeyken kavgalar ya keskin sessizliklerden ya da sarhoş çılgınlıklardan oluşurdu. Cole'un durumu azıcık bile umursamadığını gördü. Pankek çiğnemek ve sütünü içmekle fazla meşguldü.

Çocuk burada mutluydu. Buraya aitti ve kendini güvende hissediyordu.

Oraya ait olmayan tek kişi Adam'dı.

Adam onu bulamadı! Ciğerleri çılgınca yanana ve gözleri deniz suyundan bulanana kadar sulara daldı.

Orada olmak zorundaydı! Körcesine elleri ve kollarıyla etrafı aradı.

Panik kalbini sıkıştırıyordu. Brady neredeydi? Onu bulmak zorundaydı!

Orada. Kardeşinin koyu renk saçlarını ve kocaman olmuş gözlerini gördü. Ama bir dakika, gözleri hatalıydı. Kahverengi değil... maviydiler. Ve çok küçüktü.

Tanrım, bu Cole'du. Boğuluyordu.

"Oğlunun da ölmesine izin verecek misin?" diye bağırdı Brady şişmiş suratıyla.

"Adam, uyan." Omzunda soğuk bir el vardı.

Hemen uyandı ama kendine gelemedi. Vücudunu ter kaplamıştı ve kalbi hızla atıyordu. Derin bir nefes alarak dik oturdu. Ardından Megan'ın kolunu tuttuğunu fark etti.

Birden her şeyin farkında vardı. Gecenin bir yarısıydı ve koridordan gelen ışık odasına yansıyordu. Megan da sadece külotu ve askılı geceliğiyle orada oturuyordu. Onun koluna yapışmış olan eline baktı. *Onu incitiyordu! Bırak!* Elini bir anda kolundan çekti.

“Kâbus görüyordun,” dedi Megan yumuşak bir sesle.

Gözleri kaygı doluydu ve saçları omuzlarına dökülmüştü. O gecelik ve külot onu zar zor sarıyordu. O an onu yatağına alıp altına sürüklemek ve kendini onun içinde kaybetmek istiyordu. Kokusunu ve tenini hissetmek, boşalırken çıkardığı tatlı iniltileri duymak, bedenine sarılan ıslak ve sıkı bedenini hissetmek istiyordu. Megan aklındaki dehşet sahnelerini kaçırabilirdi.

Birkaç dakikalığına özgür olabilirdi. Unuturdu.

Bakışlarını omuzlarından ince kumaşın içinde sertleştikleri belli olan göğüs uçlarına ve oradan da onu öptüğü ve ona dokunduğu takdirde ıslanacağını bildiği mavi külotuna indirdi.

Sonra kolundaki kırmızı izleri gördü.

Kendi yaptığı izleri.

İçinde bir öfke patlaması yaşadı. “Çık dışarı, Megan.”

Megan irkildi. “Haykırdın. Ben sadece... yardım etmeye çalışıyordum.”

Adam kendinden nefret ederek başını iki yana salladı. O kadar berbat bir halde olup bir kadını incitebildiği için kendinden nefret ediyordu. Hem de herhangi bir kadını değil, ki bu da yeterince kötü olurdu. Ama Megan'ı incitmişti.

Gitmesi gerekiyordu. Adam'dan uzaklaşmalıydı. "Yardım edemezsin. Soyunup benimle bu yatağa girmediğin sürece yardım edemezsin. Sadece seks yardımcı oluyor."

Megan orada donakaldı.

Adam'ın penisi onu istiyordu. Zihni onu istiyordu. Göğsünde bir acı vardı. Ama ona ihtiyacı olanı veremiyordu. Uykusunda bile onu incitiyordu.

Uzanıp bileğini tuttu. Bu defa dikkatliydi. Kolunu yukarı kaldırıp parmaklarının bıraktığı izlere baktı. "Bunu mu istiyorsun? Uykusunda kendini kaybeden bir adam mı? Seni incittiğini bile fark edemeyecek kadar batmış bir adam mı?" Elini bıraktı. "Çık dışarı, Meg. Yatağına geri dön."

Arkasını ona dönerek yeniden uzandı. Ve bekledi.

Bir dakika geçti.

Nihayet kapının kapandığını duydu.

Tek başınaydı. Ellie bile Cole'un odasında Max ile birlikte uyumaya karar vermişti.

Saat hâlâ erkendi. Yedi bile olmamıştı ki Megan Cole'un odasına bakıp ocağın hâlâ uyuduğunu gördü. İki köpek de onu takip edip mutfağa gitti.

Adam'ın odası boştu.

Megan'ın midesi kasıldı. Onu haykırırken duymak içinde bir şeyleri acıtmıştı. Sesindeki derin keder Megan'ı ona çekmişti. Ama Adam onunla konuşmak istememişti. Ona bir şeyler anlatmayı reddetmişti.

Çıplak ayaklarının altındaki mutfak zemini soğuktu. Kalktığı zaman şortunu giymişti ama çorabı ya da terliği yoktu. Kahve yaparak, köpekleri besleyerek kendini meşgul etti.

Ön kapının açılmasıyla yüreği ağzına geldi. Nabızı hızlandı. Kim olduğunu biliyordu.

İki köpek de mutfaktan koşarak çıktı.

Kahve makinesi guruldarken Megan ellerini granit tezgâha koyup koyu renkli taş baktı. Odasına giden Adam'ı takip edip ona veremediği şey için yalvarmama kararlılığı olduğu yere çakılmasına neden oluyordu. Adam'ın onunla asla paylaşmayacağı bölgeleri vardı.

“Megan.”

Yumuşak sesi onu sarmalayıp arkasına dönmeye zorluyordu. *Vay canına!*

Adam'ın üzerinde şortu ve koşu ayakkabıları dışında bir şey yoktu. Tişörtünü çıkarmış ve havlu gibi boynuna sarmıştı. Saçları nemliydi ve Cole'un banyodan sonra kıvrılan saçı gibi kıvrılmıştı.

Ama Adam bir adamdı. “Koşuya mı gitmiştin?” diye sordu.

“Evet. Bazen yardımcı oluyor.” Ona yaklaştı. Durdu. Bakışları sol koluna kaydı.

“Sorun değil.” Megan kolunu kaldırırken, “İz ya da çürük falan yok,” dedi.

Bakışları Megan'm bakışlarıyla buluşurken başını salladı. “Beni uyandıran Cole olsaydı? Oğlumuzu incitsem ne olacaktı, Megan?”

Bu düşünce Megan'ın içini kaldırdı. Adam onu yakaladığının korkmamıştı, onu henüz uyandırmıştı. Ama o yetişkin bir kadındı. “Adam, rüyada ne görüyordun?”

Adam başını çevirdi. “Sadece bir kâbustu.”

“Ne hakkındaydı?”

Adam başını iki yana salladı. “Yapamam, Megan. Sorup durma, yapamam.” Derin bir nefes alırken göğsü şişti ve karnı içine girdi. Gizem onu terden bir örtü gibi kaplıyordu. “Üzgün olduğumu söylediğimde bana inan yeter.” Ona arkasını döndü.

“Bekle, lanet olası! Benden uzaklaşıp gitmeyi kes!” Bundan bıkmıştı.

“Gitmek zorundayım. Sen ve Cole için. Bunu yapmak zorundayım.” Banyoya girip gözden kayboldu.

13. BÖLÜM

Cumartesi günleri genelde Megan'ın klinikteki en meşgul günleriydi. Bugün ise yalnızca sekiz müşterisi vardı. Sekiz. İnanılmazdı. Son muayene odasından çıkışında midesi kasılıyordu. Bekleme odası boştu. Jillian'a baktı.

Resepsiyon görevlisi yüzünü astı, gözlerinde kaygı vardı. "Bugünlük bu kadar, doktor. Üzgünüm, randevusunu iptal eden birçok kişi oldu."

Megan ağzını açtı ama elinde soğuk bir burun hissettiğinde ne diyeceğini unuttu. Boxer kırmaması güzel bir köpek olan Missy'e bakarak gülümsedi. "yine sahibini mi kaybettin, Missy?"

Bay Campbell zemine vuran bastonuyla çıkageldi. "Onun için tatlıların olduğunu biliyor."

Günün müşterisi oydu. Missy ve Bay Campbell Megan'ın favorileri arasındaydı. Laboratuvar önlüğünün cebine uzanan Megan bir bisküvi çıkardı ve onu köpeğe verdi. Onu zevkle yiyen köpek sahibinin yanına oturdu. "O çok cici bir kız, Bay Campbell. Ve oldukça da sağlıklı."

"Çünkü hayatını kurtardın. Gazetedeki saçmalıklara inanmadım. Sadece söylemek istedim. Şimdilik hoşça kal." Köpeğe döndü. "Kayış, Missy." Köpek kayışının

ucunu aldı ve kaldırdı. Bay Campbell kayışı tuttu ve birlikte çıkışa yöneldiler.

Megan ilerleyip kapıyı tuttu. Adam onu geçerken Megan kolundan yakaladı. “Teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyor.”

Adam gülümseyerek arabasına yöneldi.

Megan kendi arabasının da otoparka girdiğini fark etti. Tam vaktindeydi. Trina müşterilerden birinin getirdiği evsiz bir köpeği Hayvan Kurtarma Ekibi’nin ayarladığı bakıcı evlerden birine götürmüştü. Trina aracı park edip çıkarken, Megan gönüllülerin onun hukuksal durumundan çok hayvanlarla ilgilenmesinden memnundu. “Sorum çıktı mı?” diye sordu Trina ona anahtarları verirken.

Kız başını iki yana salladı. “Hayır. Lori adlı kadın küçük oğlanı aldığı için çok mutluydu.”

Endişelenecekler listesinden bir şey eksildi, diye düşündü Megan kapı kapanırken çalışanlarına bakarak. Jillian, Dara ve Trina resepsiyon masasının etrafında toplanmıştı. “Çıkın ve eve gidin. Hafta sonunuzun tadını çıkarın.”

Hepsi gittikten sonra Megan ofisine girdi ve yanında getirdiği temiz kot pantolon ve bluzunu giydi. Fırçasını kullanarak saçlarını düzgün bir atkuyruğu yaptı. Ardından ofisini kilitleyip Raven’s Pond Park’a gitti. Annesi ve Hayden Cole’u yanlarında götürmüştü ve tek yapması gereken orada görünmekti.

Arabasını park ederken midesi ağrıdı. Orada otururken üzerinde *Başkan Adayı Catherine Sullivan!* yazan pankartları gördü. Kasabanın çoğunluğu gelmiş gibi görünüyordu. Voleybol oynayanları görebiliyordu. Karnaval

oyunları bölümü de vardı. Masalarla ve sandalyelerle çevirili barbekü alanını ve yükselen dumanı fark etti.

Dışarı çıkıp kalabalığın içinde tek başına yürüme düşüncesinden rahatsız olan Megan tereddüt etti. Buradaki insanların çoğu tutuklanmasını duymuş, muhtemelen kelepçeli fotoğrafını da görmüştü. Bakışlar ve fısıldaşmalar olacağını biliyordu...

“Kes şunu.” Anahtarlarını çıkardı. Bir zamanlar güvensiz, ürkek ve aşkı bulmak isteyen umutsuz bir kızdı ama artık büyümüş ve kasabadaki yerini edinmişti.

Masumiyetini de böyle kanıtlayacaktı.

O arada ise saklanmayı reddediyordu. Annesi orada olmasını istemişti ve o da orada olacaktı. Anahtarlarını ve telefonunu cebine koyduktan sonra partiye doğru ilerledi.

“Cole, bak annen geliyor!”

En yakın arkadaşı Bridget’in sesini duyan Megan döndü ve Cole’un elini tutarak ona doğru gelen minyon ve sarışın arkadaşına baktı. Ardından Bridget elini bıraktı ve çocuk Megan’a koşmaya başladı.

Megan çimlerin üzerine diz çöküp kollarını açtı. Cole ona çarpıp kollarını sardı ve ona sıkıca sarıldı. “Anne!”

Megan onu kaldırıp baktı. Yanakları kızarmıştı ama Megan bunun yorgunluktan olduğunu biliyordu. Catherine ona her zaman güneş kremi sürerdi. “Oyunla mı meşguldün, küçük adam? Eğlendin mi?”

Cole başıyla onayladı. “Köpek istiyorum!”

“Max mi?” Belki de eve gidip köpekle oynamak istiyordu.

Cole başını iki yana salladı. “Su, anne!”

Megan şaşırarak yardım için Bridget’e baktı.

“Su deposu. Eğer birisini batırırsan, istediğin hediye alıyorsun. Hediyelerden biri koca kulaklı oyuncak bir köpek. Cole onu istiyor.”

“Ah.” Oğluna sarılan Megan, “Büyük annene selanı verdikten sonra bana gösterebilirsin.”

Cole kıpırdandı. “Aşağı.”

Megan onu çime bırakıp elinden tuttu. Üçü beraberce insan topluluğuna doğru ilerliyordu. Megan Bridget’e baktı. “Yeni saç modelini sevim.” Arkadaşı o uzun ve dağınık sarı saçlarını keseceğini söyleyip duruyordu. Ona gerçekten yakışmıştı. California kızı havaları vardı.

Bridget omuzlarını silkti. “Uğraşamayacak kadar meşgulüm. İş çok yoğun. Ama birkaç saat ayırıp burada olmak istedim. Seni görmek harika. Bir suçluya göre çok iyi görünüyorsun. O resim hakkını vermemiş.”

“Kes sesini.” Megan güldü.

“Bu kâbusa inanamıyorum, Megan. Hangi akli başında insan senin bir suçlu olduğuna inanır ki?”

Megan annesinin bir grup insanlar konuştuğunu gördü. Catherine onu görüp el salladı ve ardından konuşmasına devam etti. “Hemen hemen müşterilerimin yarısı.”

Bridget durdu. “Yok artık.”

Öfkesi arkadaşının yüzünün rengini değiştirdi. “Kor-karım öyle.”

“O şerefs-” Sarışın bir anda Cole’a bakarak sözünü yarıda kesti. Sonrasında da, “Pislikler,” diye mırıldandı.

Megan boşa kalan koluyla Bridget’e sarıldı. “Bunun için teşekkür ederim. Çok teşekkürler.” Günün stresinin bir kısmı ve o kurban olmanın verdiği çaresizlik hissi eriyip gitmişti.

Bridget Cole’u kucağına alıp Megan’ı elinden tuttu. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hadi.”

Yüz boyama ve karikatür bölümlerini geçtiler. Köpek balığı, yunus ve denizkızı maketlerinin olduğu bir fotoğraf kabini vardı. Ve en sonunda en büyük eğlence duruyordu: su deposu.

“Köpek!” dedi Cole hediyeleri işaret ederek.

Ama Megan’ın dikkati depoya odaklanmıştı. İçeride şortu ve yüzündeki sırtışıyla Adam oturuyordu. Çıplak kolları, omuzları ve göğsü güneş ışığında parılıyordu ve hedefe beysbol topu atan kişiyi sinirlendirmek için hareket ettikçe kasları esniyordu.

Top hedefe değdi ama kayıp gitti. Adam başını geriye atıp kahkaha attı.

Megan şaşkına dönmüştü. Dün gece ve bu sabahki acı çeken Adam gitmişti. Bu oyunlar oynayan ve eğlenen çekici Adam’dı. Saçının kıvrılmasından çoktan suya batırılmış olduğunu anladı. Saçının kıvrımı aynı Cole’un banyodan sonraki saçı gibiydi.

Adam belli ki bunu umursamıyor, oldukça eğleniyordu. Megan suya batma manzarasının etrafına birçok kadının toplandığını fark etti.

“Gönüllü oldu,” dedi Megan’ın annesi arkasından gelerek. “Ve başka gönüllüler de getirdi. Hepsi eski deniz piyadeleri. Savaş kahramanları benim seçilmemi istediklerini ve kasabaya seni desteklediklerini göstermek için buradalar.”

Megan bakışlarını ondan alamıyordu.

“Köpek, anne! Lütfen!” diyen Cole elini çekiştirip duruyordu.

Adam bir şekilde onu duymuş olacaktı ki o tarafa dönüp Megan'a baktı. Ardından yavaşça ve yaramaz bir ifadeyle gülümsedi.

Ona meydan okuyordu.

Megan da gülümseyerek karşılık verdi. "Köpeği mi istiyorsun, Cole?"

Cole Bridget'in kollarında zıplamaya başladı. "Köpek!"

"O zaman gidip Adam'ı batıralım."

Para çıkarıp topunu aldı ve sıraya geçti.

Üç kişi denemesine rağmen Adam'ı batıramadılar. Megan öne geldiğinde Adam ukala bir edayla kahkahalar atıyordu.

"Megan, tatlım," dedi Adam, "ne yapıyorsun sen?"

"Oğlum için oyuncak köpek kazanıyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Tek topla mı? Bu sadece bir kez deneyebileceğin anlamına geliyor."

"Bir kere denemem yeterli olacak." Topu direkt olarak fırlattı ama hedefi kaçırdı. Top yere düşüp yuvarlandı.

Adam güldü.

Annesi topu alıp gülümsemesini gizleyerek topu yeniden Megan'a verdi.

Adam bankın üzerinden eğildi. "Topla hedefi tutturman gerektiğinin farkındasın değil mi?"

Megan kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? O hedefi mi?" Üzerine hedef tahtası çizilmiş olan kaldırıcı işaret etti.

"Korkma, küçük veteriner. Ben oğlumuza daha sonra bir köpek kazanırım."

Megan onun yüksek sesle ve net bir şekilde Cole'u

sahiplendiğini duydu. Etraflarındaki konuşmalar dalga dalga arttı. Megan o fısıltıları hatırlıyordu. Baba-kız etkinliklerinde ona acımalarını da. Çünkü herkes babasının onunla hiçbir ilişkisi olmasını istemediğini biliyordu. Megan o utancı ve mide bulanmasını hissetti. Adam gittiği zaman Cole'u bundan nasıl koruyacaktı?

Adam onu izliyordu ve Megan onun gözlerinde acı çeken bir adam yansıması gördü. Ama yine de oradaydı, Cole ve Megan'ın güvenliğinden emin olmak için bir adım atıyordu. Ve o su deposunda oturmaktan gurur da duymuyordu.

Adam babası gibi değildi.

O Cole'un babasıydı. Ve bir ilişki kurmak istemediği kişi, sırlarını ya da kalbini paylaşmak konusunda güvenmediği kişi Megan'dı. Ama Megan Adam'ın Cole ile bir bağ kurmak için bir yol bulacağına inanıyordu.

Başını iki yana sallayarak kendini gülümsemeye zorladı. "Su deposunda oturan bir adama göre fazla konuşuyorsun. Oğlumuzun köpeğini ben kazanacağım."

"Su deposunda oturmak için seni de listeye yazdığını söylemiş miydin?"

"Hayır, söylemedin."

"Seni de yazdı," diye fısıldadı annesi. Sonra da kahkhalara boğuldu. "Senin için mayo ve şort getirdim."

Adam'ın gülücüğü daha da büyüdü. "Belki de topu Cole'un fırlatmasına izin vermelisin. Muhtemelen senden daha fazla şansı olacaktır."

Megan Cole'a dönüp göz kırptı. "Yeni oyuncak köpeğin için isim düşün."

"Meg, oğlumuzla uğraşma."

Megan derin bir nefes aldı. “Adam?”

“Ne?”

“Nefesini tutmak isteyebilirsin.” Megan en sağlam atışını yaptı. Hedefi vurdu. Bank açıldı ve Adam düştü.

Çıkan sular harikaydı. Cole’u kucağını alıp dans ettirdi. “Babacık sıırıslıklam oldu ve biz kazandık!”

Çocuk kollarında kıkırdarken söylediklerini tekrar etti. “Babacık sıırıslıklam!”

“Pekâlâ, millet,” diye bir anons duyuldu. “On beş dakikalık bir ara veriyoruz, sonrasında su deposu yeniden açılacak.”

Megan Cole’u ödül köşesine götürdü ve anonsu yapan kişi ona istediği köpeği verdi. Cole sırtarak koca köpeği kucakladı. Ardından bir anda bağırdı. “Aria!”

Megan kütüphanedeki hikâye saati etkinliğinden tanıdıkları kızı, annesi Bella’yı ve birkaç diğer kişiyi gördü. Gülümseyerek, “Selam,” dedi ve Cole’u çocuklarla oynaması için yere bıraktı.

Payton oğlu Levi’yi kucağına aldı. “Burada ne işin var? Sen tutuklandın. Nathan McCray’e şantaj yapıp köpeğini çaldıktan sonra buraya gelebilecek kadar yüzsüz olduğuna inanamıyorum. Senin hâlâ hapiste olman gerekiyor. Bunun için olmasa bile, Adam’a yaptıkların için.”

Arkayı dön ve uzaklaş, dedi Megan kendi kendine. Yıllar boyunca Cole’un babası konusundan sakınmaya çalışmıştı. İnsanların sorularını cevaplamadığında konu eninde sonunda unutulmuştu.

Ama bunun yerine birden, “Adam’a ne olmuş?” diye sordu.

“O bu kasabadan çıkmış bir kahraman. Ve sen oğlunu

ondan sakladın. Başın belaya girdiğinde de ona gidip para istedin. Midemi bulandırıyorsun.” Ardından çekip gitti.

Bazı anneler onu takip ederken bazıları da aşırı huzursuz ifadelerle geride kaldılar. En sonunda Aria’nın annesi Bella konuştu. “Üzgünüm, Megan. Payton’un nasıl olduğunu bilirsin.”

“Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? Herkes buna mı inanıyor?”

Bella ağırlığını bir ayağından diğer ayağına geçirdi. “Söylenti böyle. Herkes bugün aynı şeyi konuşuyordu. Yani sen tutuklandın ve köpek de ofisinde bulundu... Kimse ne düşüneceğini bilmiyor.”

“Ne düşüneceğinizi ben söyleyeyim,” dedi Bridget, gözleri öfke doluydu. “Megan masım ve bu kasabadan birisi onu suçlu konuma düşürüyor. Ve Peyton gibi insanlar? Onlar bunca yıldır tanıdığınız bu kadını mahvetmek için düzenlenen bu oyuna yardım ediyorlar. Bunu düşünün.”

Diğer anneler mazeretlerini sunup ayrılırken Bella kıpkırmızı oldu.

Cole yeni oyuncağını kolunun altına sıkıştırmış arkadaşlarının gidişini izlerken Megan’ın yanında durdu.

Bridget eğildi. “Hey, Cole. Küçük köpeğini yürüyüşe çıkaralım mı?”

Megan ikisini giderken izledi. Cole yeni köpeğine ne isim koyacağı hakkında bir şeyler diyordu. Megan Bridget’in öfkesinin geçmesi için yürüyüşe çıkması gerektiğini biliyordu. Beş dakika sonra gayet iyi durumda olacaktı.

“İntikama hazırlan, Meg. Yemekten sonra su tankına seni yazdırdım.”

Arkasından gelen ses birisinin ona sarılması gibiydi. Adam. Megan sürekli değişen hisleriyle başa çıkmaya çalışırken tüyleri ürperdi. Dönüp onun eğlendiğini çok belli eden gözlerine baktı. “Bundan emin misin? Sen dünyayı dolaşırken ben softball oynamakla meşguldüm.” Hayvan Kurtarma Takımı’nın top atıcısı oydu.

Birkaç kakhaha Megan’ın Adam’ın az ötesine bakmasına neden oldu. Ona o kadar odaklanmıştı ki diğerlerini görmemişti. “Görüyorum ki sana yardım etmeleri için gerçek adamlar getirmiştin.”

Adam güldü. “Bunlar mı? Lütfen. Onlar topu kız gibi atıyorlar. Logan’la zaten tanışmıştın.”

Yeşil gözlü ve uzun boylu esmer adam gülümsedi. “Seni tekrar görmek bir zevk.”

“Bu Hunter Reece.”

Koyu mavi gözlü adam elini uzatıp sırtıttı. “Adam’ın dünya düzenini alt üst eden kadınla tanışmaktan memnun oldum.”

Megan ona bakakaldı. “Şey... Teşekkür ederim.” Cole’u biliyor olmalıydılar. Onu Adam’dan gizli tuttuğunu da. Bunu mu demek istemişti?

“Ve bu da Griff Rankin,” dedi Adam. Tam o esnada telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp ekranına baktı. “Bunu cevaplamam lazım.” Telefonu açarken yanlarından uzaklaştı.

Tanıştırma işine Hunter devam etti. “Griff’in harika bir diploması var. Egosuna destekte bulunup kendisine Dr. Rankin diyebilirsiniz.”

Griff Hunter’a baktı. “Sanırım ileride bir oyun hamuru bölümü görmüştüm. Neden gidip kendine biraz adap

yoğurmuyorsun?” Ardından uzanıp Megan’ın elini tuttu. “Seninle tanıştığıma sevindim, Megan. Annen de çok hoş bir kadın. Başkanlık yarışında kendisine başarılar diliyorum.”

Logan güldü. “Yalaka.”

Griff elini yavaşça bırakıp gülümsedi. “Buradaki kovboyu görmezden gelmen gerekecek. Birkaç defa atından düştü de.”

“Beni atabilecek atı görmek isterdim,” dedi Logan. Ardından Megan’a sıırttı. “Çiftçi kökenli bir aileden geldiğim için bana ‘kovboy’ diyorlar. Griff kurumuş bir boya kadar sıkıcı olduğı için ona ‘profesör’ diyoruz. Hunter ‘hayalet’, çünkü çanak çömlekle uğraşmanın kendisini filmdeki adam gibi seksi gösterdiğini sanıyor. Elemanlarımızdan biri olan Cooper burada değil. Ona da ‘yalnız süvari’ diyoruz.”

“Dur tahmin edeyim. Yalnız kalmayı sevdiği için mi?”

“Evet,” dedi Logan. “Takım oyuncusu olmak pek ona göre değil.”

“Yani hepinizin bir takma adı var.” Megan Adam’ın hâlâ telefonda olduğunu görüp sordu. “Adam’ın ne?”

Buna Hunter cevap verdi. “‘Köpek Balığı’. Suyla alakalı görevlerde kendisi tam bir yırtıcı oluyor.”

“Adam? Köpek balığı?” Megan anlamamıştı. Tabii ki tehlikeli olduğunu biliyordu ama Megan için o yalnızca Adam’dı. Ve onu tanıdığı yıllar boyunca hiç sulardan ya da yüzmekten bahsetmemişti. Megan geçmişi düşündü. Beraber bir botla falan açılmışlar mıydı? Yüzmüşler miydi? Koyda takılmışlar mıydı? Bunların hiçbirini yaptıklarını hatırlamıyordu.

“Güven bana,” dedi Hunter. “Hedefler onun yaklaştığını hiç göremiyorlar.”

Griff iç çekti. “O isimden hoşlanmıyor. Ona genelde A-adam diyoruz.”

Megan Hunter’a döndü. “Bana onun hoşlanmadığı ismi mi söyledin yani?”

Hunter omuzlarını silkti. “Ben de ‘hayalet’ adını sevmiyorum. Bu adamların umurunda mı sence? Ayrıca o suya girdiğinde ‘köpek balığı’ adı ona uyuyor.”

“Ben ona Adam demeye devam edeceğim,” dedikten sonra Bridget ve oğlunun geri döndüğünü gördü. Arkadaşı Cole’un söylediği bir şeye güldü. İyi ruh haline geri döndüğü belliydi.

Cole küçük elini onun eline koydu ve Megan parmaklarını onun eline sararak konuyu değiştirmeye çalıştı. “Hepiniz Adam ile çalışıyorsunuz yani?” Adam ona eski piyadeleri işe aldığını söylemişti.

“Evet,” dedi Adam.

Onun telefonu kapatıp onlara katıldığını fark etmeyen Megan sıçradı. Tamam, evet, hızlıca hareket etmişti. Tıpkı köpek balıklarının okyanusta yaptığı gibi.

“Turnuva için buradalar.” Kolunu Cole’a uzattı. “Bana gelmek ister misin, C-Oğlan?”

Megan hızlı düşündü. ‘C-Oğlan’ adını nereden bulduğu belliydi.

Cole Megan’ı bıraktı ve babasına gitti. Adam onu havaya kaldırdı. “Ve bu da oğlumuz, Cole.”

Megan Adam oğullarını tekrar sahiplendiğinde tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Bu hissi tam olarak tanımlayamıyordu. Gurur? Mutluluk? Endişe? Cole’un

dünyasını idare etmeye alıştı. Bunun bir kısmını kaybettiği çok açıktı. Cole Adam'a giderken dönüp Megan'a bakmamıştı bile.

Tüm adamların dikkati ona çevrilince Cole utanarak başını Adam'm boynuna gömdü.

Bridget ona hiç yakışmayan sessizliğini bozdu. "Belki de gidip yemek yemeliyiz. Bu arada ben Bridget. Megan'm eğlenceli ve seksi en iyi arkadaşım."

Megan gözlerini devirdi. "Ben 'tatlı ve çekingen' diyecektim."

Bridget güldü.

"Akşam yemeğini atlamam gerekiyor," dedi Logan. "Su deposunu ben gireceğim." Megan'a döndü. "Kolun oldukça güçlüymüş, doktor." Sonra de uzaklaştı.

Adam Cole'u taşıırken geri kalan herkes yemek çadırına gitti. Ve Megan hikaye saatindeki kadınların Lawrence ile birlikte oturduklarını gördü.

Midesine bir kramp girdi.

Bridget ona bir tepsi uzattı ve, "Lawrence ve Trina geçenlerde kafede yemek yiyordu," dedi.

Megan donup kaldı. "*Benim* Trina'm mı?"

Bridget başıyla onayladı. "Sana Lawrence ile birlikte olduklarına dair bir şey söyledi mi?"

Megan bunun ne anlama geldiğini düşünürken başını iki yana salladı.

"İş arkadaşın hakkında mı konuşuyorsun, Megan?" dedi Adam arkasından gelerek.

"Bridget koya bakan Land's End kafenin sahibi olur." Tekrar arkadaşına döndü. "Ne zaman oldu bu?"

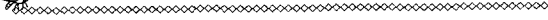
“Pazar günü.”

Adam Cole’u çevirdi. “Ne düşünüyorsun?”

Megan omuzlarını silkti. “Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum.”

14. BÖLÜM

Cole göletin yanında Adam ile birlikte yürüyordu. Güneş batıyordu ve Cole gölde kıyıya dönen pedallı botları izlemekten zevk alıyordu.

Harika bir gün olmuştu. Oğluyla bir bağ kurmaya başlamıştı. Kasabada bir hafta kadar süresi kalmıştı. Turnuva sona erdiğinde ofisine geri dönmesi gerekiyordu. Sienna daha fazla iş alıyordu ve Adam bu işin ona daha fazlasını getirmesini bekliyordu. Ama önceliklerini yeniden düşünüyor, işini Cole'u görmek için dengelemenin yollarını arıyordu.

Adam bir botun daha yaklaştığını gördü. "Bak bir tane daha, Cole." Mavi bota işaret etti.

"Bot," dedi Cole heyecanla.

Adam oğlunu duydu ama arkalarındaki karnaval bölgesinden onlara doğru gelen başka birisini daha duydu.

"Çocuğun babası olduğunu düşünen ilk adam sen değilsin."

Adam sesi tanıyarak kaskatı kesildi. yavaşça dönüp Lawrence Hamilton'la yüz yüze geldi. Onun ilerisinde karnaval bölgesini aydınlatmak için kurulan ışıkları görüyordu. Ama o Megan'ın akıl hocasına odaklandı. Bu adamın derdi neydi?

Cole botları görmeye çalışarak kollarının arasında döndü. Sonra iyice kıpırdanarak konuştu. “Aşağı.”

Adam onu yere bıraktıktan sonra tişörtünün kenarından tuttu. Dikkatini yeniden Megan’ın akıl hocasına odakladı. “Öyle mi?”

Lawrence bacaklarını açmış ve kollarını göğsünde bağlamış şekilde olduğu yerde bekledi. “Bir süre beni çocuğun babası olduğuma ikna etmişti. Ona para verdim...” Sesi kısılırken havuzun ötesine baktı. “Onu önemsememe rağmen o beni aptal yerine koydu.”

Bir an, küçücük bir an, Adam bunun doğru olup olmadığını düşündü. Megan onunla da oynuyor muydu? Ona inanarak aptallık mı yapmıştı? Sonra Cole’a baktı. Kendisine ya da Brady’e bakıyormuş gibiydi. Tek fark çocuğun Megan’ın gözlerini almış olmasıydı. Damarlarındaki öfkesinin kıızıştığını hissetti. “Hakkında konuştuğun kişi benim oğlumun annesi. Tavsiyemi dikkate al ve buradan uzaklaş, Hamilton.”

Adam bir kez başını salladıktan sonra ışıklara doğru ilerledi.

Adam Cole’u kucağına aldı. “Hadi gidip annecik su tankında ne yapıyor görelim.”

Cole yüzünü astı. “Botlar.”

“Hava onları göremeyeceğimiz kadar kararıyor. Başka bir gün yine geliriz.”

Adam su deposuna giden yolda ilerlerken Cole karanlık yerine botları izlemek isteyerek kucağında döndü. Adam Megan’ı üzerinden sular damlayarak bankta otururken gördü. Saçları yüzüne yapıştı. Annesinin onun için getirdiği siyah mayoyu ve şortu giymişti.

Aldığı zevk Megan'ın titrediğini ve yüzünün renginin gittiğini fark ettiğinde yok oldu. Kahretsin. Oyunu yöneten adam olan Butch'a doğru ilerledi. "Mola ver. Meg üşümüş. Ben onun yerine geçeceğim."

Butch başıyla onayladı.

Adam deponun yanına gidip Cole'u yere bıraktıktan sonra kapıyı açtı. Megan şaşkınlığı yüzüne yayılırken ona döndü.

"Süre doldu. Bacaklarını uzat."

Rahatlaması yüzünden anlaşılıyordu. Kalçasının üstünde uzanarak bacaklarını merdivenden uzattı. Adam uzanıp onu belinden yakaladı ve kaldırdı. Soğuk tenini hissetti. Ayakları yere bastıktan sonra bir havlu aldı ve onun omuzlarına yerleştirdi. Megan'ı kollarının arasına çekerek, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Megan ona kendini iyice bastırırken titredi.

Adam kollarını daha sıkı sardı. "Tanrım. Megan, sen donuyorsun." Onu bu kadar geç saate yazdırdığı için kendini kötü hissetti. Adam içerideyken güneş onu hemen ısıttığı için sorun yaşamamıştı. Havlunun altına uzanıp onun kolunu ve sırtını okşayarak ısıtmaya çalıştı. Bedenini kendine bedeninde hissetmek, ısındıkça ortaya çıkan kokusu...

Isınıp alevlenme yolunda ilerleyen Adam'ın kendisiydi.

"Hadi gel sana kuru kıyafetler giydirelim. Sonra da depoya ben girerim." Onu serbest bırakırken rüzgârın ıslak tenine değmemesi için havluyu iyice kapattı.

"Cole nerede?"

"Burada." Adam çimlere baktı. Deponun etrafına. Gi-

yim kabinlerine ve onların arkasına. Kalbi duracak gibi oldu. Cole orada değildi.

“Adam?” dedi Megan keskin bir tonla.

“Kahretsin! Şimdi buradaydı. Seni depodan çıkarmak için onu yere koymuştum.”

“Cole?” diye seslendi Megan etrafında dönerken. “Cole!”

Logan yanlarına geldi. “Ne oluyor?”

“Cole kayıp!” dedi Megan. Gözleri kocaman olmuş yüzü solmuştu.

İnsanlar toplanmaya başladı.

“Şimdi buradaydı. Yanımdaydı. Az önce geldik... Tanrım.” Adam Megan’a baktı. “Botlar.” Korku beyninin içinde patlamalara neden olup onu felç etti.

Megan havluyu bırakıp havuza doğru koştu.

Megan’ın çıplak ayakla sanki cehennem köpekleri tarafından kovalanıyormuşçasma koşuşu Adam’ın felcini delip geçti. “Bir arama başlatın. Hemen.” Adamlarına emri verdikten sonra Megan’m arkasından koşmaya başladı ve onu kolayca geçti. Göletin kenarına vardığında etraf kapkaranlıktı. Karnaval oyunlarının ışıkları arkasında parıldasa da önündeki kısmı aydınlatmıyordu. “Cole!”

Kalbi eziliyordu.

Acı bir korku içine yayılıyor, kulaklarının zonklamasına neden oluyordu. Ama Adam Cole’un onu duyduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı.

Bu tıpkı diğer görevler gibiydi.

Ayakkabılarını ve gömleğini çıkardı, ceplerini boşalttı ve tamamen hareketsiz kaldı. Sessizdi.

Su görevlerinden nefret ediyordu ama yüzmek onun için nefes almak kadar doğal bir eylemdi. Moda girmesi birkaç saniyesini almıştı. Sakinlik üzerine yerleşirken her şeyi dışarıda bırakıp yapması gerekene odaklanmıştı.

Megan'ın adımlarını duydu. "Cole! Tanrım. Cole!" diye haykırıyordu.

Birilerinin daha geldiğini ve insanların bağırıp çağırmalarını duydu. Konsantrasyonuna zarar veriyorlardı. "Sessizlik!" diye emretti. Ardından suya ilerledi. Suyu çarpma ve boğulma sesi duyuyordu.

Eski anılarının araya girmesine izin vermeyerek sesi takip etti. Sadece yeteneği olup da işi beceremeyen o çocuk değildi artık. Bunun yerine eğitiminin onu ele geçirmesine izin veriyor, suda mümkün olduğunca temiz şekilde ilerliyordu. Dalgaları duyması gerekiyordu.

İşte oradaydı.

Adam daldı ve göletin dibine inerek tamamen hareketsiz durdu.

Tekrar sudaki kıpırdanmayı hissetti ve ona doğru yüzmek için öne atıldı. Hissettiği şey yeterince yakındı. Elleriyle etrafı inceledi. Korkudan kendini kaybetmemek için tüm varlığıyla çabalıyordu. Kendini kaybedecek olsa Cole ölecekti.

Tıpkı Brady gibi.

Mümkün olduğunda iyi bir arama yapıp ilerledi.

Hava. Hava alması gerekiyordu.

Vakti yoktu. Çocuğun bir ya da iki dakikası kalmıştı. Adam biraz daha ilerleyince eli bir şeye çarptı. Bu saçtı. Adam onu tutup kendine çekti ve kendini yukarı itirdi. Yüzeye çıktı. Cole'un başını suyun üzerine çıkardı. Ço-

cuk boğuluyor ve öksürüyordu. Ardından ağlamaya başladı.

Tanrı'ya şükürler olsun.

“Onu buldum,” diye seslendi. Cole annesine seslenmeye çalışarak ağlıyordu. Adam onu kıyıya götürdü.

Megan onu alarak yere çöktü. Hıçkırarak ağlarken tüm vücudu titriyordu. Birisi battaniye getirerek anne oğlu sardı.

Adam onlara baktı. Kasaba halkıyla çevrelenmişler ve flaşların içinde kalmışlardı.

Adam neredeyse oğlunun boğulmasına neden oluyordu. Çimlerin üzerine iyice eğildi ve kustu.

Adam eve girdi ve televizyondan gelen ışıklar nedeniyle şaşırdı. Megan koltuğa kıvrılmış ve başını kirlente koyarak uyumuştı. Ellie başını Meg'in bacağından kaldırdığın kulakları kafasına yapışık haldeydi.

Max koridordan çıkageldi ve onu hızlıca sevmesi için eline dokunduktan sonra Cole'un odasına geri döndü.

Adam koltuğun yanında durup aşağı baktı. Geceliğini ve şortunu giymiş, saçlarını omuzlarından aşağı salmıştı. Onun uzun bacaklarına bakıp ayaklarını gördüğünde yüzünü astı. Parktan gölete koştuğu sırada oluşmuş çizik ve kesiklerle doluydu. Eğilip kesikleri inceledi. Hepsisi temiz ve iyi görünüyordu. Megan bir aptal değildi, tabii ki yaralarıyla ilgilenmişti.

Ellie'nin koyu renkli hüzünlü gözlerine bakıp onu sevmek için uzandı. Megan genelde köpeklerin koltuğa çık-

masına izin vermezdi ama bugün vermişti. Megan'ın ağlama sesleri yeniden kulağına geldi. Adam bunu unutabilmeyi dileyerek gözlerini kapattı. Unutamıyordu. Ruhunu kirleten kalıcı bir his olarak her nefesinde onu rahatsız ederek sonsuza kadar orada kalacaktı.

Neredeyse oğullarının ölümüne izin verecekti. Megan onu asla affetmezdi.

Adam da kendini affedemezdi.

Kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Eğilip Megan'ı kollarına aldı.

“Adam? Ben de seni bekliyordum.”

“Şşşş. Sen yorgunsun. Uyumaya devam et.” Onu kordorda taşıdı.

“Sen iyi misin?”

Adam Cole'un odasına baktı. Gece lambası çocuğun sırt üstü yatıp kollarını iki yana açarak uyuduğunu görmesini sağladı. Max de yatağın ucunda yatıyordu.

Adam Megan'ın odasına girdi. “Benim için endişelenme.” Megan'ın büyük boy bir yatağı vardı ve zümrüt yeşili örtüsü beyaz çarşafı ortaya çıkaracak kadar geri çekilmişti. Onu yatağa yerleştirdikten sonra örtüsünü örttü ve ışığa uzandı.

Megan Adam'ın kolunu tuttu. Dirseğinin üzerine kalkmıştı. “Teşekkür ederim.”

Adam kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. “Ne için?”

“Sen olmasan boğulacaktı, Adam.” Gözlerinde yaşlar birikmişti. “Cole'u kurtardıktan sonra ortadan kayboldun. Teşekkür etme şansını bile bulamadım. Onu o karanlık su-

larda nasıl buldun bilmiyorum. Ama Teşekkür ederim.” Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Adam ona baktı. “Hâlâ şoktasın. Biraz daha uyu.” Ve yarın gerçeği fark edecekti. Adam gözlerini Cole’dan ayırmıştı. Çocuk yanından ayrılmıştı ve Adam bunu fark etmemişti bile. Evet, dinlenip bir şeyleri iyice düşündükten sonra...

Adam ışığı kapattı. Ve tek başına odasına gitti.

Ciğerleri yanıyordu ama dalmaya ve onu bulmaya çalışmaya devam etti. Bedenindeki kaslar yorgunluktan titriyordu.

Bir şey hissetti!

Umut kendini gösterip ona gerekli enerjiyi verdi. Çılgınlar gibi etrafa dokunarak ıslak saçları yakaladı.

Yüzeye, parlak California ışığına çıktığında ise bir cecet tuttuğunu fark etti. Kanı dondu...

“Adam, uyan.”

Adam bir anda oturur pozisyona geçti. Bedenini ter basmıştı ve boğazı yanıyordu. Derin bir nefes aldı. Tüm o ölümler...

Çok fazlalardı. Brady, Trace, beraber çalıştığı diğer adamlar.

“Adam?”

Meg orada bekliyordu. Gözleri yüzünde fazla büyük duruyordu.

“Yatağına geri dön. Uyandım artık.” Çığlık atmış mıydı? Muhtemelen. Neyse ki Cole’un uykusu ağırdı.

“Konuş benimle, Adam. Neler olduğunu anlat. Kâbusların neyle ilgili?”

Adam örtüleri atıp bacaklarını kenara sarkıttı. Ayağa kalkıp ona baktı. Bir an düşündü. Her şeyi anlatıp Megan’ın doğruyu bilmesine izin vermek istedi.

Ağzını açtı.

Boğazı düğümlendi. Öylece kilitlendi. Nefret ettiği sessizliğe hapsolmuştu. Bunun yerine başını sallayıp banyoya ilerledi. Kapıyı kapattı. Suyu açıp çamaşırını da çıkardıktan sonra duşa girdi.

Sıcak su bedenine milyonlarca iğne batıyormuş hissi yaratmıştı. Başını eğip elini duvara yaslayarak suyun başından sırtına akmasına izin verdi. Zihninde yaşadığı devamlı dehşeti yıkanarak atmaya çalıştı. Suçluluk duygusunu. Hüznü. Hiçbir şeyi değiştiremediği içi yaşadığı pişmanlığı.

Kapının açıldığını duyunca şaşırdı. Perdenin arkasındaki gölgeyi gördü. “Yapma, Meg. Bunu yapma.”

Megan duş perdesini araladı. “Neyi yapmayayım, Adam?” Geceliğinin ucundan tutup başının üstünden çıkardı. Göğüsleri serbest kaldı ve saçları üzerine döküldü. “Seni umursamayayım mı? Yardım etmeye çalışmayayım mı?” Şortunun belinden tutup onu külotuyla birlikte uzun bacaklarından yere indirdi. “Benimle konuşamıyorsun. O halde sana dokunacağım ve seni o şekilde rahatlatacağım.” Duşa girerek uzanıp elini onun göğsünde gezdirdi.

İçindeki tüm hisler arzuya dönüştü. Şehvete. İhtiyaca. Rahatlığa.

Kokusu ve şefkati onu çevrelerken Megan'ın derinliklerinde olmak onu ele geçiriyordu. Bu onun için bağımlılık gibiydi. Bağımlılığı Megan'dı. Fakat Megan onun ne olduğunu anlayamıyor muydu? Nasıl anlayamazdı ki?

Bileklerinden tuttu. "Bana nasıl dokunabilirsin ki? Ben neredeyse..." Söyleyemiyordu bile. Karanlık acısı ve günahlarının sessizliği göğsünde kilitli kaldı. Yakıyordu. "Ne olduğumu bilmiyorsun."

"Şşşş, bana söylemek sorunda değilsin. Artık sormayacağım." Eğilip çenesinden öptü. Suyla nemlenmiş olan sıcak dudakları teninde gezinip boynundaki o hassas noktaya ulaştı.

Dokunuşları onu alevlendirdi ve kanını kaynatarak yakıcı bir arzuyla erekte etti. Onun bileklerini bırakarak elini saçlarına götürdü ve başını kaldırdı. Megan'ın gözlerinde gördüğü şey hafif ışığın altında bile kontrolünü alıp götürdü.

Arzu ve kabullenmişlik.

Ona bu hediye veriyordu. Sonsuza kadar değil, yarın da değil ama tam o anda. Hiçbir sorusu yoktu ve onundu.

Adam'ın düşünceleri darmadağın oldu Megan'ın dudaklarına kapandı. Suyun sesi duşa kabini dolduruyordu. Buhar onları dünyanın geri kalanında ayırıyordu. Teni ılık ve ıslak, dudakları da sıcaktı. Elleri Adam'a dokunuyor, sırtından kalçalarına kadar keşfe çıkıyordu. Adam'ın alt dudağını emip ellerini kalçalarında gezdirdikten sonra penisini tuttu ve inledi.

Adam onun elinde, onun merhametine kalmıştı. Dudaklarını onun dudaklarında ayırıp yanağına sürterek deniz kabuğuna benzer kulağına yöneldi. "Sana ihtiyacım var." Bu itiraf içinden koparılmış gibiydi.

Megan parmaklarını sıkıp penisinin hassas ucuna hafifçe sürttü. Zevk Adam'ın tüm bedenine yayıldı. Hiçbir şey onu Megan'ın kollarında olması kadar iyi hissettirmiyordu. Fakat bu düşünce Megan onun kollarından kurtulup öpücükleriyle gövdesinden karnına doğru inerken eriyip gitti.

Kasları kasıldı. İki elini de duvarlara koyarak Megan'ın ağzını açışını, ıslak ve sıcak dilini leğen kemiğinde gezdirişini izledi. "Tanrım," diye haykırdı. Megan onu mahvediyordu.

Megan yanağını onun ereksiyonuna değdirdi.

Adam'ın nefesi kesilmişti. Öylece baktı. Kapıdan içeri şeytanın kendisi girecek olsa yine de bakışlarını ondan başka yere çeviremezdi. Meg, onun tatlı Meg'i, yüzünü çevirdi ve bir elini çekmeden onu dudaklarıyla sardı.

Dudaklarını üzerinde hissetmek, elleri onu tutarken dudaklarının onu öpüşünü hissetmek Adam'ı kaskatı kesti. Ardından Megan'ın inlemesiyle sıcak şehvet nehirlerinin tüm vücuduna dökülüşünü hissetti. Yine de daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kendini onun bedenine gömerken Megan ile yüz yüze olmak istiyordu. Bunu onunla paylaşmalıydı, aralarındaki bağı hissetmeliydi. Yalnızca kendi zevkine bakmayacaktı.

Ellerini duvardan çekip sıcak kadına dokundu ve değdiği anda içinde bir şeylerin rahatladığını hissetti. Kendini onun ağzından çekip onu nazikçe ayağa kaldırdı ve ellerini onun sırtında, sonrasında da kalçasının güzel kıvrımında gezdirdikten sonra kucağına aldı.

Megan bacaklarını ona sardı ve kollarını da omuzlarında dengeledi.

Adam onun tutkuyla bakan gözlerine baktı ve dünya-

sının dengesinin değiştiğini hissetti. Prezervatifinin olup olmaması önemli değildi. “Kendimi evimde gibi hissettiğim tek yer burası.” Ve içine girdi.

Megan Adam onun içine girerken, onu doldururken parmaklarını onun omuzlarına batırdı.

Karnında biriken sıcak ihtiyaçla onun üzerinde sallanıyordu. Adam’ı rahatlatmak istemişti ama bedenini onu biliyordu. Adam bedenine girdiğinde Megan yumuşadı ve iyice sarılarak onunla tek beden haline geldi.

Adam eğilip onu öptü. Dilleri de bedenleri gibi birleşiyordu. İçinden çıkarken kalçasını sıktı ve her defasında daha da derinleşerek içine yeniden girdi.

Megan kendini kaybetti. İhtiyaç duyarak kalçalarını sallarken inliyor, yalvarıyordu. Adam hep en hassas noktalar değerek onu daha da yukarılara taşıyordu. Sonra onu biraz kaydırdı ve dudaklarına doğru inleyerek içine girdi.

Arzusu kontrol dışında ilerlerken Megan çaresiz kalmıştı. O iğ ve ağrılı mutluluk patlamasına eriştiğinde dalgalara ayak uydurup Adam’a sıkıca sarıldı. Hissettikleri onu sararken bir yandan da tüketiyordu.

Adam pcklerine ara verdi ve dudaklarını onun kulağına götürdü. “Benim Megan’ım,” dedikten sonra bir kez daha içine girip kendini bıraktı.

Onun içine gelirken Megan kollarını sararak ona sıkıca sarıldı.

Yaşadıkları an çılgın zevkten tatlı bir bağlılığa dönüş-

müştü. Banyo suyu akmaya devam ederek dış dünyayı onlardan uzak tutuyordu.

Adam başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Derin bir iç çekti. “Çok daha fazlasını hak ediyorsun, Meg. Bunu hiç unutma.”

Megan’ın boğazı tılandı. Daha fazlasını istemiyordu. Onu istiyordu. Ve bu hiçbir zaman değişmeyecekti. Kendini doğruyu söylemekten alıkoymak için yanaklarının içini ısırdı.

Onu seviyordu. O çekici, eğlenceli Adam’ı seviyordu. Çalışkan Adam’ı. Kahraman Adam’ı. Ve uykusunda haykırarak acı içindeki Adam’ı. Onu seviyordu.

Adam nazikçe içinden çıktı. Bir şişe sabun aldı ve Megan’ın omuzlarını, gövdesini yıkamaya başladı... “Adam, bunu yapmak zorunda-”

Adam onun yüzünü sabunlu ellerine aldı. “Ama istiyorum. Senin için bunu yapacağım.” Ve öyle de yaptı. Ona Megan’ın kalbini tuzla buza çeviren bir tatlılıkla dokunuyordu.

Adam onun ayağını kaldırmak için eğildiğinde donup kaldı. “Kahretsin. Ayağını unutmuştum.” Kesikleri dikkatli bir şekilde yıkarken elleri çok nazikti.

Megan onun eğilişini, suyun güçlü omuzlarından akışını ve ayağını nazikçe incelemesini izledi. Islak kıvrıkcık saçını yüzünden geri çekerek, “Ben de unutmuştum,” dedi. “Sadece seni hissettim, onları değil.”

Adam’ın acı çekiyormuş gibi bir ifadesi vardı. Suyu kapatıp havluya uzandı. Onu havluya sarıp kaldırdı ve makyaj masasına oturttu. Saçlarını, bacaklarını ve ayaklarını kuruladı. Nihayetinde aynı havluyu alıp saçlarını ve üstündeki suyu kuruladıktan sonra havluyu banyo askısına astı.

Ellerini masaya dayayıp onu kafese aldı. Karanlık gözleri ona kilitlenmişti. “Benimle beraber uyur musun? Sadece birkaç saatliğine?”

Megan’ın kalbi sızladı. “Evet.”

Adam kıpırdamadı.

Megan onun omuzlarının gerildiğini, çenesinin kasıldığını ve boynundaki damarların genişlediğini görebiliyordu. Ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. “Adam, sorun değil. Benimle konuşmak zorunda değilsin.”

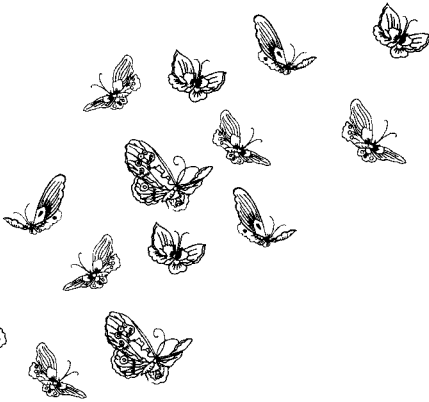
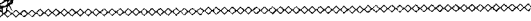
Adam’ın yüzü karardı. “Ben... yapamam. Buraya taşındıktan sonra ben, biz, bu konu hakkında konuşmadık. Tabii ebeveynlerim sarhoş olmadığı sürece. Sonra da...” Sesi kesildi.

Megan kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Kederi sıcaklık dalgaları olarak etrafa yayılıyordu. “Konunun savaş ve kaybettiğin arkadaşların olduğunu sanmıştım,” dedi yavaşça. Ama bu başka bir şeydi. Megan’ın... bilmediği bir şey. Gözleri tamamen kuruydu, bir damla bile yaş yoktu ama gözlerinden keder okunuyordu. “Önemi yok.” Onu kendine çekip sarıldı. Omzuna bir öpücük kondururken fısıldadı. “Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Hiç.”

Onu kucağına alıp yatağına götürdü. “Sana bunu verebilirim,” dedikten sonra onun üzerine geldi ve onu Megan’ın hayatında hiç hissetmediği kadar yoğun duygularla öptü.

15. BÖLÜM

Adam uyanıp gün ışığını görünce şaşırdı. Megan sırtı ona dönük şekilde yatıyor ve hâlâ uyuyordu. Adam gerçekten uyuyabilmişti. Geceyi tekrar düşündü ve nefesi kesildi.

Megan.

Duştayken yanına gelmişti. Karanlığın onu tamamen yok edeceğini düşündüğünde yanında olmuştu. Hafifçe soluk verdi ve başını onun koluna dayamış şekilde uyuyan Megan'a baktı. Saçları güneş ışığı gibi saçılmıştı.

Göğsü ısındı ve bu his her yerine yayıldı.

Megan onun en kötü halini görmüş ve ondan kaçmamıştı. *Henüz*, diye hatırlattı zihnindeki bir ses.

Adam onun kollarında yarattığı hissi seviyordu. Ona baktığında, o güldüğünde ve seviştiklerinde hissettiklerini seviyordu. Cole ile oynamasını izlemeyi ve çocukla arasında oluşan bağı da seviyordu. Hepsi göğsünde bazı hisler oluştuyordu.

Koridordan gelen bir ses duydu. Meg'i kolundan dikkatle kaldırıp yastığa yatırdı. Megan kaşlarını çatıp mırıldandı ama uykusuna geri döndü.

Hafif bir ses Adam'ın dikkatini çekti.

Cole elinde Megan'ın onun için kazandığı oyuncak kö-

pekle kapıda duruyordu. Meg ile seviştikten sonra Cole'a bakmak için üstüne bir şort geçirdiğinden memnundu. O anda ise yataktan çıkıp kapıya gitti. "Şşşş, annen uyuyor."

Küçük çocuk kollarını kaldırdı.

Adam oğlunu kucağına alırken ona bu kadar güvenmesine şaşırdı. Koridorda ilerledi ve Cole'a banyoda hızlıca yardım ettikten sonra mutfığa yöneldi. Sabah rutini uygulayarak köpekleri dışarı saldı, kahve yaptı, Cole için biraz meyve suyu koydu ve Max ile Ellie'nin tabaklarını doldurdu. Köpekler burunlarıyla topu iterken etrafta koşturup birbirlerini kovalıyorlardı. Cole o kadar güldü ki poposunun üstüne düştü.

Ve Adam o anın kendisini neredeyse dümdüz eden bir güçle indirdiği darbeyi hissetti.

Bu aileydi.

Onun ailesiydi.

Burası eviydi. Evin kedisi ya da kasaba değil, o anlar. Megan'ın topu atıp onu depoya düşürmesi. Ya da onu tatlı iniltilerle bedenine alması. Cole'un onu kucağına alması için Adam'a kollarını kaldırması. Annesi uyurken arka bahçede onunla top oynaması. Köpeklerin, Ellie'nin bile güreşip top oynaması.

Bu.

Fakat bir saniye sonra içini bir panik kapladı.

Cole dün gece neredeyse boğuluyordu. Adam gözlemini ondan ayırmıştı. Hepsi bir anda kaybolabilirdi. Yok olabilirdi. Ve Adam onu yiyip bitiren bir kederle baş başa kalırdı.

Megan elinde dumanı tüten iki kahve fincanıyla dışarı çıktı. Taytla bir tişört giymiş ve saçlarını dağınık topuz

yaparak toplamıştı. Bir bardağı Adam'a uzattı. "Yapacak başka işlerin varsa ben devralabilirim."

Adam sesini çıkaramadı. Bir şey söylemesi gerekiyordu. "Megan--"

Megan başını iki yana salladı. "Herhangi bir beklentim yok, Adam. Nihayet sana haksızlık ettiğimi fark ettim. Seni değiştirmeye çalışıyordum." Dudağını ısırıp başını salladı. "Asla öyle olmayacağım diye yemin ettiğim tek şey: bir erkeği değiştirmeye çalışan bir kadın. Sen bana Cole'u verdin. Seni bu yüzden hep seveceğim. O senin oğlun. Ne tür bir ilişki işine geliyorsa onu destekleyeceğim." Hafifçe koluna dokundu.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ardından gerçeği anladı. Megan dün gece onun gerçek yüzünü görmüştü.

Ve bu defa onu gerçekten salıveriyordu. Adam dönüp eve girdi ve orasına giderek telefonuna baktı. Emlakçısından bir mesaj gelmişti. Ebeveynlerinin evi için bir teklif yapılmıştı.

Emlakçıyı arayarak kabul etmesini söyledi.

Geçmişine ve Raven's Cove'a dair bir bağ daha koparılmıştı.

Ama Adam hiçbir rahatlama hissetmedi.

Adam evde yürüdü. Alıcılar mobilyaları da istemişti, yani tek yapması gereken özel eşyalarını almaktır.

Eski yatak odasından kendine ait olan şeyleri almıştı ve eski kupaları da paketlenmişti. Zaten hiçbir zaman yeterli olmamışlardı. Adam'm yaptığı hiçbir şey en büyük

günahının izlerini silememiştir. Ebeveynlerinin gerçekten istediği evladı geri getirememiştir.

Dün gece onu rahatlatmak için kendini ona veren Meg'i düşündü. Megan'ın onun içi yaptıklarını düşündü. Hiçbir beklentisi de yoktu. Çünkü onu umursuyordu.

Orada durup eski trajedinin hayaletleriyle ve kötü seçimlerle çevriliyken bir şey fark etti.

Megan onu istiyordu. Ondan değişmesini falan da istememiştir. Ondan sadece kendini onunla paylaşmasını istemiştir. Adam da ebeveynleriyle aynı seçimleri mi yapacaktı? Geçmişin acılarına tutunabilmek için verilen armağanı geri mi çevirecekti?

Tam bir korkak gibi davrandığını görmek olduğu yerde donmasına neden oldu. Ah, evet, fiziksel olarak cesurdu. Bu kolaydı: kaybedebileceği tek şey hayatıydı. Ve belki de içten içe bir kahraman olarak ölürse ebeveynlerinin onu seveceklerini düşünmüştü.

Ama ondan olmayan şey duygusal cesaretti. Kalbini riske atmayı göze alamıyordu.

Megan'ın bu sabah seks yüzünden bir beklentisi olmadığını söylediğinde olduğu gibi. Kalıp onunla konuşmak yerine oradan çekip gitmek daha kolay olmuştu. Gerçek Adam'ı görüp görmediğini ve onu hâlâ önemseyip önemsemediğini görmek gerçek cesaret isteyen bir şeydi.

Midesi korkuyla kasıldı. Megan ve Cole'u sevmek, günlük hayatlarının bir parçası olmak ve onların sevgisine güvenmek?

Bu oldukça korkutucu bir şeydi. Çok korkunçtu.

Peki onlar olmadan sürdüreceği hayat?

Katlanamayacağı kadar boştu.

Eğer Meg'i istiyorsa, içindeki sessizliği bozup onunla konuşmak için bir yol bulmalıydı.

“Hayır, Cole. Ellie’nin bacağı hâlâ yaralı. Sen Max’i tara.” Megan oğlunun elini sabırla oturan Max’e yönlenmişti.

Cole tarağı Max’in tüylerinde gezdirmeye odaklanırken dilini çıkarıyordu.

Megan gülümseyip Max’i sevdi. Çoban köpeği kırmamasını Cole’un doğumundan sonra birkaç ay Lawrence’a ait hayvan hastanesinde çalışırken almıştı. Onu kırık bacağıyla sokaklarda gezerken bulan birisi tarafından getirilmişti. Köpek yaklaşık dokuz aylıktı.

Kimse sahip çıkmamış ya da istememişti ama Meg ona âşık olmuştu. Köpeğin hayata zorlu başlamasının onu belirsiz bir ruh haline sokmuş olabileceğinden korkan Meg, köpeği dikkatli bir şekilde Cole ile tanıştırmıştı. Fakat Max Cole’u kendi yavrusu gibi sevmişti. Kanka olmuşlardı.

Sonrasında Meg Ellie’yi inceledi. Tüyleri çoktan daha iyi hale gelmişti ve iyi yemeklerle ilgi ona çok yaramıştı. Fakat tamamen korkaklıktan sayılabilecek kadar fazla boyun eğiyordu. Birisi bu köpeğin canını yakmıştı ve bunu düşünmek bile Meg’in kanının kaynamasına neden oluyordu. “Merak etme, Ellie. Adam seni alamasa bile burada her zaman bir evin olacak.”Tabii Megan hapse girmez ya da her şeyini kaybetmezse.

Tabii ki annesi ve Hayden onları evlerine alırdı. Ama

Megan bunu istemiyordu. ir endişe dalgası onu esir alırken gözlerini kapattı. Ofisindeki mesajları kontrol etmişti. Sadece Pazartesi günü için bile beş kişi daha randevusunu iptal etmişti. Uğruna çalıştığı her şey yok ediliyordu.

Ellie elini yaladı.

Megan köpeğe gülümserken kapının açıldığını duydu. Max ayağa kalkıp havlamaya başladı.

“Ben geldim,” dedi Adam.

Onun sesini duyan Megan’ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Hep bu şekilde mi olacaktı? Onu hep sevecek, hep isteyecek miydi?

Muhtemelen.

Ellie kuyruğunu yere vururken Max de oturdu. Adam taşıdıklarını bir eline transfer edip eğilerek köpeği sevdi. “Selam, Cole. İyi iş çıkarıyorsun.”

Megan ile göz göze geldi ve taşıdığı paketleri gösterdi. “Şey, biraz alışveriş yaptım ve isterseniz diye hamburger için ızgaralık bir şeyler aldım.”

Megan kendini gülümsemeye zorladı. Onlarla vakit geçirmeye, oğluyla bir bağ kurmaya çalışıyordu. Onu her türlü destekleyeceğini söylerken ciddiydi. “İsteriz tabii.” Ayağa kalktı. “İşimiz bitti, Cole. Ben ortalığı temizlerken babana paketleri mutfağa götürmekte yardım eder misin?”

Adam’ın şokla derin bir nefes aldığını duyan Megan döndü.

Paniği gözlerinden okunurken bir Megan’a bir Cole’a bakıyordu. Sonra tekrar bir nefes aldı ve şaşkınlığı bir gülümsemeye dönüştü.

“Ne?”

Adam göğsünü kabarttı. “Baba.”

Adam’ın sesi şaşkınlık gurur doluydu. Sanki yeni doğan çocuklarını kucağına ilk kez almış gibiydi. Ona oğullarından bahsetmeyerek Adam’ın elinden aldığı şey buydu. Ne kadar üzgün olduğunu söylemek için ağzını açacak oldu ama Cole ondan önce konuştu.

“Baba,” diye tekrar edip ona doğru koştu ve Adam’a göz kırptırdı.

Megan Adam’m gözlerinin kenarlarının kırıştığını gördü. Sonra çantaları karıştırdı ve bir paket hamburger ekmeğini ona vererek, “Sen bunu taşı, C-Oğlan,” dedi.

Cole paketi küçük göğsüne bastırdı ve babasının yanında yürürken elindekileri ezdi. Megan köpek kollarını toplayarak kendini meşgul etti ve kendini kontrol altına almaya çalıştı.

Mutfağa gittiğinde Adam etleri köfte haline getirirken Cole’un da Megan’ın plastik koleksiyonuyla yerde oynadığını gördü. Çok güzel görünüyordu. Rüyalarından bir kesit gibiydi. Fakat kendine o rüyalardan vazgeçtiğini hatırlattı. “Ben marulu, domatesleri ve turşuları keseyim. Soğan da ister misin?”

“Tabii.” Hazırladığı bir tabak köfteyi aldı ve dolaba koydu.

Megan arkasında hareketlenip köfte yapımında kullanılan alanı temizledi. Tatmin olduğun kesme tahtasını çıkardı ve işe koyuldu.

Adam iki bardağa buzlu çay koyduktan sonra birini ona verdi. “Bazı bilgiler edindim.”

“Beni kimin suçlu gösterdiğiyle mi ilgili?” Modu düşmüştü.

Adam tezgâha yaslandı. “Muhtemelen. Tutuklandığında kliniğe gelen Hahn adı şu haberciyle konuştum. Tabii ki bilgi kaynağını söylemeyi reddetti. Fakat ona kendisini arayanın bir kadın olduğunu söyledim. Yani işin içinde bir kadının da olduğunu biliyoruz.”

Megan şaşkınlıkla durdu ve turşu kapağını açmaya çalışmayı kesti. “Kadın mı?” Bunu yapanın Nathan olduğundan emindi. Düşünmeye çalıştı. “Nathan birini kiralamış olamaz mı?”

“Belki.” Adam kavanozu ondan alıp kolayca açtıktan sonra geri uzattı.

Megan kavanoza bakarak kaşlarını çatı. “İşe yarayabiliyorsun.”

Adam hafifçe güldü. “Seni mahvetmeye çalışan işi kadın olabilir. Ya da birisiyle çalışıyordur.”

Megan hızlıca birkaç turşuyu doğradı ve tabağa dizdi. “Kim?”

“Meg, çalışanlarının geçmiş bilgilerine sahibim ve adamlarım kasabaya geldiklerinden beri fiziksel gözlem yapıyorlar.”

Megan bakışlarını ona yöneltti. “Jillian, Dara ve Trina mı? Jillian en başından beri benimle birlikte.”

“Hiçbirini işaret eden bir şey ortaya çıkmadı ama çalışanlarından birinin işin içinde olduğuna dair her bahse girerim.”

İhanet hissi kendini kötü hissetmesine neden oldu. Midesi kalkmıştı. “Hepsini haftanın altı günü görüyorum. Buna inanamıyorum.”

Adam elini onun omzuna koydu. “En mantıklı açıklama bu. Hepsinin ofis anahtarı var mı?”

Megan dudaklarını sıktı. “Evet. Kontrol için ya da Lawrence’ın hastanesine göndermediğimiz takdirde ofiste tutmak zorunda olduğumuz hayvanları beklemek için bir sıramız var.”

“Başka kimsede var mı?”

“Hayır. Sanmı... Yani, annemin anahtarı var. Benim için gidip hasta hayvanları beklemişliği var. Çok sık değil ama ben meşgulsem ya da Cole hastaysa...” Megan kaskatı kesildi. “Annemden şüphelenmiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Ama Sienna’ya Hayden’in geçmişini araştırttığımı bilmen gerek.”

“Ne? O bana da anneme de her zaman çok iyi davranmıştı!” Tanıdığı ve umursadığı birinin bunu yaptığını düşünmenin yaşattığı mide bulantısına bir de öfke eklenmişti. “Hayden bana kendi babamdan daha iyi davrandı. Ve Cole’u çok seviyor.”

Adam elini indirdi. Yüzü kararmıştı. “Temiz görünüyor zaten. Onun bu işe karıştığını düşünmüyorum. Ama konu sen ya da oğlumuz olunca işi şansa bırakamam. Sana tehdit olduğunu düşünürsem şerifi bile araştırabilirim.”

Megan Adam’ın duygularını gizleyen sert kabuğun köşesine çekildiğini görebiliyordu ama onun nasıl hissettiğini bilmek için tek yapması gereken sırlısklam ve ağlar haldeki Cole’u getirdiğinde yüzündeki kederdi.

Adam da onu ve Cole’u güvende tutmak için yapılması gerekeni yapmıştı. İlk önce onunla konuşmalıydı ama Megan anlıyordu. Ama şimdi onun ne yapmasını bekliyordu? Ona bağırmalı mıydı? Evinden çıkmasını mı söylemeliydi? “Bizi koruyorsun.”

Adam köşeye sıkışmış gibi görünerek tereddüt etti. “Evet.”

“Tamam, bunu anlıyorum. Ama bir dahaki sefere insanların özeline girip araştırdığında önce benimle konuş.” Buzlu çayı alıp bir yudum içti ve ardından, “Ben ona güvenmekten çekinirken Hayden sabırlıydı. Sandımı ki...” Utanarak kızardı. “Saçmaydı. Çocuk gibi davranan bir yetişkindim.”

Adam bardağı ondan alıp kenara koydu ve ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. “Anlıyorum. Hayden’ı Cole ile oynarken ben de gördüm. Bunu söylemek beni öfkeli kılarsa da aralarında bir bağ var. Gerçek bir bağ. Ve adam seni hamile bıraktığım için benden prensip olarak nefret ediyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Ve Adam Cole ile Hayden’in yakın olmasına neden sinirleniyordu?

“Erkekler bilir işte. Annenle birlikte ona bağıracağınızı bilmeseydi beni haşlardı.” Ellerini onun üzerinden çekti. “Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım.”

Meg başını iki yana salladı. “Bu çok saçma.”

Adam omuzlarını silkti. “Erkek işi işte. Sonuç olarak Hayden seni önemsiyor. Yetişirken yanında olmamış olabilir ama sen onun ailesi gibisin. Cole da öyle.”

Megan bunları duymaktan zevk almıştı. Biraz zaman almıştı ama Hayden artık ailedendi. Üç çalışanını düşündüğünde ise düşünceleri karanlıklaştı. “Yani kadının Jillian, Dara ya da Trina’dan biri olduğunu düşünüyorsun?”

“Maalesef, evet. Haberci olayını düşünersek, ona bu haberi o kadar hızlı kim verebilirdi?”

Kahretsin. Bu mantıklıydı. “Bu Celtic Fire’ın o kadar kolayca alınmasını da açıklar. Köpek hepsini tanıyor.”

Adam başıyla onayladı. “Meg, düşünmeni istiyorum.

Aralarından birinin sana gerçek bir garezi olabilir mi? Bir çeşit intikam istiyor olabilir mi?”

Megan çekmecedan bir soğan aldı ve ona dik dik bakarak çevirmeye başladı. “Sanmıyorum. Jillian olmadığından eminim. Oldukça sabit bir hayatı var. İki köpeğine baktım ve kocasının acil bir ameliyat olması gerektiğinde onun yanında kaldım. Cole’a bakıcılık da yaptı. Bunu yapan Jillian değil.”

“Peki Dara ya da Trina?”

Megan ikisinden birinin olmasını da istemedi ama birisi onu suçlu gösteriyordu ve Megan’ın gerçekçi olması gerekti. “Dara’yı işe aldığında Cole doğalı çok olmamıştı. Arkadaş canlısı ama sessiz biri. Hayvanlar genelde onu sever. Korkmuş kedi köpekleri sakinleştirdiğini gördüm.” Omuzlarını silktilti. “Onunla hiçbir sorunum olmadı.”

Megan gözyaşlarını tutmaya çalışarak soğanı doğradı. “Trina’yı yaklaşık dört ay önce işe aldım. Jillian ve Dara’ya yardım ediyor, kulübeleri temizliyor ve ofis işi yapıyor. Çok sosyal birisi ve Dara gibi o da teknisyen sertifikası almak istiyor. Hayvanlarla arası iyi ve güvenilir bir çalışan. Yaşadığımız tek sorun Pazartesi sabahı geç kalmaları ve akşamdan kalmalığı yüzünden olmuştu. Ama o henüz genç.” Megan buzlu çayını alıp biraz içti. “Ve bu konuda onunla konuştuğum için artık hep tam zamanında çalışmaya hazır olarak geliyor.”

“Bu konuda konuştuğunda bunu nasıl karşıladı?”

Megan iç çekti. “Kendini korumaya hazırdı ama konuştuğunda yumuşadı. Bir daha da asla yaşanmadı.”

“Son birkaç hafta içinde herhangi birinin hareketlerinde bir değişim gördün mü?”

Megan biraz düşündükten sonra omuzları düştü. “Sen

Ellie ile ofise geldiğinden beri benim aklım biraz dağınık.” Gerçeği fark ederek gözlerini kapattı. “Bencildim. Cole’u senden saklayarak bencillik yaptım. Sen ortaya çıktığında yalnızca kendimi ve Cole’u düşünerek yine bencillik yaptım ve çalışanlarıma üzgün veya kızgın olduklarını anlayabilecek kadar dikkat etmedim.”

Adam bardağını bıraktı. “Meg-”

“Hayır. Bunu normalmiş gibi göstermeye çalışma, Adam. Ben ciddiyim. Sana Cole’dan bahsetmedim ve nedeni seni bulamamak değildi. En azından deneyebilirdim. Geri çevrilmekten korkuyordum, açık ve net. Şimdi de bu. Birisi bana kızgın. Nathan olduğunu sanıyordum ama-”

Adam omuzlarından tutarak sözünü kesti. “Hâlâ Nathan olabilir. Ofisinden birine ödeme yapıyor olabilir. Para bazı insanların arkadaşlarına ihanet etmesine neden olabilir.”

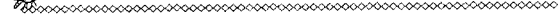
Acı boğazını düğümleyip kelimelerin çıkışını zorlaştırdı. “Bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Arkadaşlar para için arkadaş satmazlar.”

Ona bunu yapan kimdi? Ve neden yapıyordu?

“Artık kime güveneceğimi bilmiyorum.”

16. BÖLÜM

Adam Megan'ın ona arkasını dönmesini izledi. Bundan hoşlanmamıştı. Uzanıp elini tuttu. "Bana güveniyorsun. Sana kimin ihanet ettiğini beraber bulacağız."

Megan derin bir nefes alıp Adam'ın elini sıktı. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Sana güvenmem gereken zamanda güvenmediğimi biliyorum ama şu an burada olmaktan minnettarım."

Adam'm nabızı hızlandı. Artık bir erkek olup ona nasıl hissettiğini söylemesi gerekiyordu. "Bu işe uzun süreliğine girdim. Ne zaman ihtiyacınız olursa senin ve oğlumuzun yanında olacağım."

Megan'ın bakışları yumuşadı. "Cole'a olan bağlılığından şüphem yok. Hafta sonları onu Los Angeles'a götürebilirim. Biraz daha büyüyene kadar benimle kalmasına izin vermeni umuyorum. Bir gecede o kadar uzak kalmaya hazır değilim."

Adam plastik kapları birbirine geçirirken ebeveynlerini izleyen Cole'a baktı.

"Hayır," dedi.

Megan'ın yüzü dondu.

"Belki de bir otel olabilir, ben de yankın olu-"

“Megan.” Eli çok soğuktu. Adam nazikçe avucunun içini ovdu. “Bir süredir düşünüyorum. Oğlumuzu bir paket gibi sağa sola götürmeyeceğiz. İşimle alakalı bir şeyler ayarlayacağım. Once A Marine Güvenlik Şirketi’ni ya buraya taşıyacağım ya da Raven’s Cove’da bir ofis açıp zamanımı bölüştüreceğim. Sienna Los Angeles’taki ofiste olduğu sürece bu iş yürür. Ebeveynler biziz, fedakârlık yapan da biziz. Oğlumuz değil.”

Megan ona baktı. “Bunu yapmaya bir son vermeliyim. Benim babamın yaptıklarını yapacağını düşünmekten vazgeçmeliyim. Sen üzerine *Parazit İçin* yazılı çocuk desteği çekleri göndermeyeceksin.”

“Parazit mi?” diye tekrarladı Adam. Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Cole kocaman açtığı gözleriyle ona baktı. Adam onu telkin etmeye çalışarak gülümsedi. Çocuk oyuna geri döndü.

Adam Megan’ın elini ellerinin arasına aldı. “Catherine bunu görmene izin mi verdi?”

Megan başını iki yana salladı. “Zarfları karıştırırdım. Babamın bana not gibi bir şeyler göndereceğine inanmak isterdim ama annem izin vermezdi. Çeklerinden birkaç tanesini gördüm ve üstünde her zaman öyle şeyler yazıyordu.

Cole konusunda Adam’a güçlkle güvenmesine şaşır-mamalıydı. “Baban şimdi nerede yaşıyor?”

Megan kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Son duyduğumda Chicago’daydı.” Sonra omuzlarını silkti. “Onun önemi yok. Ve merak ettiğin şey buysa söyleyeyim, bunu yapan da o değil.”

“Öyle düşünmedim ama sanırım diğer adamın Cooper

Sims'in gidip onu ziyaret etmesini isteyeceğim.” Adam kendi kendine güldü. Cooper korkutucu bir tipti. Bu problemi aklında çözdüktan sonra tekrar Megan'ı suçlu göstereni düşünmeye koyuldu. “Ofisindekilerden hiç kimse Nathan'ın sana şantaj yapmaya çalıştığını biliyor muydu?”

Meg elini ondan çekti. “Hayır. O geldiğinde yalnızdım. Bunun arkasında Nathan'ın olduğunu düşünmemin nedenlerinden biri de bu. Belki de Dara ya da Trina'ya o para vermiştir.”

“Ya da Jillian'a.”

Megan'ın omuzları düştü. “Ya da ona.”

Adam ona dokunmamaya katlanamıyordu. Cole dolap kapağını açıp kapatırken, Adam elini Megan'ın sırtına koydu ve, “Başka kimseye söyledin mi?” diye sordu.

“Annemin toplantısında Lawrence'a söyledim. O da Nathan'la konuşacağını söyledi...” Gözlerini kısarken sesi gitgide incelmişti. “Nathan için şahitlik yapacağına çoktan karar vermişti.”

Adam ağzını açacak oldu. Megan elini kaldırıncaya çenesini kapattı. Bekledi.

“Sonrasında mahkeme günü otoparkta bana bir şeyler söyledi. Sonra Bridget kafesinde onu Trina ile birlikte gördü.”

Yüzü öfkeyle kızarıırken mavi gözlerinin iyice ortaya çıkmasına neden oldu. Adam onun yapbozu bir araya getirmesini izledi. Megan güzel, güçlü, akıllı ve büyüleyiciydi. Evet, akıl hocasının ona ihanet ettiğini gözden kaçırmıştı ama insanlar genelde uzun zamandır güvendikleri kişileri bir tehlike olarak görmezlerdi. Artık gördüğü bu şeyle direkt olarak yüzleşiyordu. Bu çok seksiydi. Arka-

daş ve akıl hocası olarak gördüğü bir adamın ona ihanet etmesinin dışında.

Megan derin bir nefes aldı. “Tüm bu zaman boyunca arkadaş olduğumuzu sanmıştım. Belli ki kendi başıma klinik açmam ve Debbie’nin onun ünlü müşterisi Celtic Fire’ı bana getirmesi onu bayağı sinirlendirmiş.” Başını iki yana salladı. “Benimle gurur duyduğunu sanıyordum.”

“Onu yakalayacağız, Meg. Kendisi akıllı davrandı ama bir fikrim var.”

Megan başını kaldırdı. “Nedir?”

“Yarın sabah işe git. Çalışanlarına Salı sabahı geç geleceğini çünkü şerif merkezine gideceğini söyle. Şerifin seni temizleyeceğine ve Celtic Fire’ı aslında kimin çaldığını ortaya çıkartacağına inandığı kanıtları olduğunu söyle.”

“Yalan mı söyleyeceğiz?”

“Evet. Ve bunun kimi panikleteceğine dikkat et. Adamlarım ve ben üçünü de izleyeceğiz. Bu gece Cole uyuduktan sonra ofisine bir şeyler kuracağız: kameralar, kayıt cihazları ve belli bir alan içindeki tüm telefonları izleyecek aletler. Bunu yapanın Trina olduğunu düşünürsek, ki ben öyle düşünüyorum, beraber çalıştığı kişiyi arayacak ya da mesaj atacaktır.”

“Lawrence.”

Adam saçlarını omzunun arkasına atmak için ona uzandı. “Öyle olduğunu düşünüyorum. Toplantıda sana nasıl baktığını gördüm. Çok sahipleniciydi. Ayrıca dünkü barbeküde sen su deposundayken Lawrence yanıma gelip bana onu Cole’un babası olduğuna ikna etmeye çalıştığını söyledi.”

Megan'ın öfkeden gözü dönmüştü. “Ben öyle bir şey yapmadım. Yapmadım! Doğum sertifikasında senin adın var. Ben Lawrence ile hiç yatmadım. Beni dışarı çıkarmayı teklif etmişti ama geri çevirmiştin.” Dudaklarını birbirine bastırıp oyun oynayan Cole'a baktı.

Adam ona yaklaştı. “Meg, bana bak.”

Megan bakışlarını ona çevirdi.

“Ona inanmadım.”

Megan gözlerini kırptırdı. “Ondan daha önce de şüphelenmişim, değil mi?”

“Onun geçmişini de araştırttım. Sana söylemiştim, sana bakış şekli bende kafasını tuğla bir duvara sokma isteği uyandırıyor ama seni kızdırmak istememişim.”

“Sanırım o gece seninle seks yapma isteğimi yok etmiş olurdun,” dedi sakince.

Adam onu sadece bu yüzden istediğini sanmasını istemiyordu. “Benim için her zaman seksten fazlasıydın. Ama sana olan gerçek hislerimin altından kalkamıyordum.” Bunu düşününce boğazı düğümlenir gibi oldu ama Adam vazgeçmedi. “Senin adını temizledikten sonra sana neden bu halde olduğumu anlatmak istiyorum. Sana yalan söylemeyeceğim: bunu daha önce kimseye anlatmadım. Bu konuda konuşamıyordum. Ama seninle bunu denemek istiyorum.” Midesi kasılıyordu. Bunu yaptığında, tabii yapabilirse, Megan onu terk edebilirdi. Oğullarının yanına yaklaşmasını bile istemeyebilirdi. Ona söylemek bir riskti.

Ama geçen geceki halini hatırladı. Onu olduğu gibi kabul edecek ve bedenini ona teslim edecek kadar önemsiyordu. Risk buna değdi.

“Sadece düşün, tamam mı? İstemezsen dinlemek zorunda değilsin. Benimle işin bittiyse seni daha fazlası için zorlamayacağım.”

Cole mızımızlanmaya başladı.

“Oğlumuz acıktı. Ben gidip barbeküyü yakayım.”

Megan saati Adam’ın söylediği gibi kurarken hâlâ şaşkıncıydı. Hamburger yapıp yiyip güldüler v Megan Cole’un doğumundan beri çekildiği fotoğrafları getirdi. Üçü birlikte fotoğraflara baktılar.

Adam yeni doğmuş Cole’un fotoğrafına dokunurken yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

Cole’a banyo yaptırıp uyuttuktan sonra Adam Megan’ı kollarına alarak öptü. Hassas bölgeleri hâlâ ürperiyordu. Adam ofis işlerini halletmenin birkaç saat süreceğini, sonrasında eve geleceğini söyledi.

Ev.

Adam eve geldiğinde, Megan ona onunla bir hayat kurmak istediğini söyleyecekti. Ona bu kadar azap veren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama kabul edebileceği bir şey olduğuna inanıyordu. Kendiyle ilgili daha fazla şey paylaşıyordu ve zamanla Megan’a sorunun ne olduğunu söyleyebilecekti.

Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissederek mutfağa gitti ve kendine bir bardak şarap doldurdu. Şişeyi yerine koyduğu anda bacağına bir şey değdi. Megan aşağı bakıp güldü. Ellie ağzında Megan’ın Cole için kazandığı oyuncak köpekle beraber yanına oturmuştu. Megan köpe-

ğin kulağını sevdi. “Onu bebeğin olarak sahiplendin mi, Ellie?”

Köpek kuyruğunu sallayıp başını eğdi.

“Sen çok tatlı bir kızsın. Eminim Cole bu oyuncacı seninle paylaşmaktan çekinmeyecektir.” Megan Max’e yürüyüp onu sevmek için eğildi. Max burnunu Megan’ın boyun kıvrımına doğru uzattı. Megan ona olan sevgisi içini sararken hayvanın tüylerini okşadı. Onu eve ilk getirdiğinden beri ailenin bir parçası olmuştu. Onları korumuş, sevmiş, onlarla oynamış ve Cole’a göz kulak olmuştu.

Adam ile Cole’un o akşam Max ile frizbi oynadıklarını hatırlayıp gülümsedi. Köpek frizbiyi çok seviyordu. Max diskin peşinden koşup onu yakalamak için atılırken Ellie de Megan ile oturup onu izlemişti. Max neredeyse hiç kaçırmıyordu.

Megan’ın telefonu çalarak onu olduğu ana geri döndürdü.

Telefonunu mutfak tezgâhında buldu ve arayanın Bridget olduğunu gördü. Sırıtarak telefonu kulağına götürdü. “Selam. Molada mısın?”

“Akşam yemeği molasındayım. Mesajını aldım, neler oluyor?”

Köpekler koridordan Cole’un odasına geçti. Megan şarabını alıp salondaki koltuğa yöneldi. “İki şey.” Ona anlatacak çok şeyi vardı. “Önce iyi haber. Adam bu gece bana dedi ki...” Erkek arkadaşını anlatan ergenler gibi tüm hikâyeyi anlattı. Atladığı tek konu Adam’ın kabuslarının nedeniydi. Bu kimseyi ilgilendirmezdi.

“Senin ya da minik Cole’umun kalbini kırmasa iyi olur. Bir çeşit eğitilmiş katil olduğunu umursamam ciğerini söker ve-”

Megan ön kapıdaki anahtar sesini duyunca onun lafını kesti. “Sanırım gelen Adam. Seni yarın ararım.”

“Tamam ama bu gece içinde aramaya çalış. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Megan gülümsedi. “Tamam. Hoşça kal.” Telefonu kapattığında Max odanın içinde koşturuyor, uyarıcı bir tonla uğulduyordu.

“Max, gelen sadece-” Kapı açıldığında kelimeler boğazında takılı kaldı. Gelen Adam değildi.

Lawrence’dı.

Max Megan’ın önüne atıldı. Belli ki Lawrence’m kokusunu tanımişti. Uğuldamayı kesse de bir şeylerin yolunda olmadığını anlayarak sesler çıkarıyordu.

“Evime girerek ne yaptığını sanıyorsun? Anahtarı nereden buldun?” Donuk düşünceleri bir anda çılgınca dönmeye başladı. Lawrence’ın Trina ile çalıştığını düşünüyordlardı. Şimdi de Megan’ın evine gelmişti. Lawrence’ın onun peşinde olduğuna inanmak istemese de başka şansı yoktu.

Lawrence kapıyı kapattı. “Kilitleri değiştirmenin beni durduracağını mı sandın? Yeni anahtarın bir kopyasını almak oldukça kolay.” Anahtarını cebine koydu. “Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli, Megan. Çok ciddi. Dinlemen gerek.”

“Senin de gitmen gerek,” dedi Megan. Onu evinden çıkarması gerekiyordu. Tehlikeli değildi, ona zarar vermezdi ama Megan huzursuz hissediyordu. Ve Cole yatağında uyuyordu. Lawrence’m tehlikeli olmadığına *inanıyor* diye oğlunun güvenliğini riske atmayacaktı. Ona doğru yürüdü. “Evimin anahtarını ve git.”

Max aralarına girip havlayarak onun lafını kesti.

“Sen ve Cole olmadan buradan ayrılmayacağım. Adam gidene kadar bekledim ve şimdi de senle Cole’u alıp buradan götüreceğim. Onun ne olduğunu bilmiyorsun, Megan. Oğlun tehlikede. Göletteki olaydan da mı hiçbir şey öğrenmedin?” Lawrence ona doğru bir adım attı.

Max gürlledi.

“Max, kes şunu. Beni tanıyorsun.” Donuk gözleriyle Megan’a baktı. “Köpeğine ne yaptı böyle? Max salak bir köpek değil, hemen taraf değiştirmez. Neden böyle davranıyor? Adam ona ilaç falan mı verdi?”

Megan’ın dünyası çöküyordu. Lawrence evin anahtarını bir şekilde kopyalayıp içeri girmesi normalmiş gibi davranıyordu. Max’in düşmanca tavırları onu gerçekten şaşırtmış gibi konuşuyordu. “Anahtarımı ver ve evimden çık.” Telefonu kaldırıp numaraları girdikten sonra arama tuşuna bastı. “911’i arıyorum.”

“Telefonu bırak.”

Telefon çalana kadar bir sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordu.

“Hemen,” dedi Lawrence ve cebinden bir avuç şırınga çıkardı. “Hayvan sakinleştiricileri iki yaşındaki oğlanlara ne yapar, biliyor musun?”

Megan içinde Cole için büyük bir korku hissetti. Telefonu kulağından indirip aramayı bitirdi.

“Böylesi daha iyi. Kimseyi incitmek istemiyorum ama beni dinlemen gerekiyor. Eğer hâlâ direnirsen, haberciye çağırıp ona yazılı ifadelerimizi alıp yayınlamasını söylemek zorunda kalacağım. Bu kasabada mahvolacaksın. Şimdi de olduğu gibi,” dedi. Ellerini pantolonunun

ceplerine soktu. “Bunu senin için düzeltebilirim. Kendi işini yok edip benimle çalışmaya devam edeceksin. Ben de herkese tek başına iş açmaya hazır olmadığını ve bazı hatalar yaptığını söyleyeceğim. Ama şimdi, sana önderlik edeceğim.”

Megan Lawrence’ın içeri girdiğini ama kilit kodunu girmediğini fark etti. Bu otomatik olarak Adam’a ve adamlarına bir mesaj gittiği anlamına geliyordu. Yardımı yolda olmalıydı. Telefonu hâlâ elinde olduğundan her şeyi kaydedebilmek için kayıt tuşuna bastı. Ne olursa olsun Lawrence’ın Cole’un odasına geçmesine izin veremeyeceklerdi. “Lawrence, bunu bana neden yapıyorsun ki? Sana güvenmiştim.”

“Güvendin mi, Megan?” Başını iki yana salladı. “Sana her şeyi ben verdim. Seni ben yarattım. Sen ufak, ürkek bir kıزدan başka bir şey değildin. Lisedeyken sana bir iş verdim, yüksekokul başvurularına yardım ettim ve sana işini verdim... ve sen bana ihanet ettin. Hem de iki kez.”

“Nasıl?” *Acele et, Adam!*

Max yumuşak bir uyarı niteliğinde gürlerken bedeni Megan ve Lawrence arasında bir koruma gibi kaskatıydı.

Akıl hocası gözlerini kıstı. “Önce yanımdan ayrıldın, sonra da o katil Adam’la beraber oldun.”

Megan’ın ağzı açık kaldı. “Katil mi? Adam katil falan değil.” Bu fikre nereden kapılmıştı böyle? Megan tanıdığını sandığı adama ulaşmaya çalışarak onunla anlaşmaya çalıştı. “Ordudaki zamanlarda mı? Öldürmüş olabilir ama orada savaştaydı.”

Lawrence’ın yüzü öfkeyle kızardı. “Onlar ilk cinayetleri değil ama eminim o işi yapmak istemesinde öldürme isteğinin de payı vardır.”

Tanrım, Lawrence aklını oynatmıştı. “Yardıma ihtiyacın var, Lawrence. Görmüyor musun? Bu hiç akıl kârı değil.”

Lawrence bir adım daha attı.

Max çılgınca havlıyordu.

Lawrence cebinden bir şey çıkardı.

Megan cızırtıyı duydu ve bağırdı. “Hayır! Yapma!” Akıl hocasını köpeğinin boynuna bir şok cihazı tutarken izlediğine inanamıyordu.

Max çırpınıp yere düştü. Megan öne atıldı.

Lawrence şok cihazını cebine geri koyduktan sonra şırıngalardan birini hızlıca açıp köpeğe enjekte etti.

Megan onun üzerine atıldı. “Seni şerefsiz!” Öfkesi beynini ele geçirmişti. Lawrence köpeğini incitmmişti. Az sonra Cole’u da incitebilirdi.

İkisi de yere devrildiğinde şırıngalar etrafa saçıldı. Megan serbest kalmaya çalıştı ama Lawrence onu sırt üstü yatırıp yere çiviledi. “Kes sesini! Yoksa seni de uyuştururum!”

Megan daha ona karşı koyamadan tuzağa düşmüştü. Lawrence’ın gözleri parlıyordu ve göz bebekleri büyümüştü. Alnındaki ve boynundaki damarları öne çıkmıştı. Parmakları Megan’ın kollarını sıkı sıkı tutuyordu. Gücü onu şaşırtmamıştı çünkü Megan onun 60 kiloluk köpekleri kucakladığını görmüştü. Ama onu ya da Cole’u incitebileceğini hiç düşünmemişti.

“Sen aklını mı kaçırdın?”

Lawrence soğuk bir edayla gülümsedi. “Hayır. Sen benimsin. Ben seni iş ortağım ve karım olman için yetiştir-

dim ama seni gidip tüm planımın içine ettin. Gerçekliğe kavuşma vakti geldi, Megan.”

Megan’ın kasları şokla gerildi. Beyni Lawrence’ın söylediklerini anlamaya çalışırken başının gerçekten döndüğünü hissetti. “Bu mide bulandırıcı.”

“Mide bulandırıcı olan ne? Babası ben olmamama rağmen oğlunu sevmem mi? Cole’a karşı bunu asla kullanmam. Ve o çocuğu korumak da benim görevim. Babasının onu da öldürmesine izin vermeyeceğim.”

17. BÖLÜM

Adam pencereden geçip Cole'un odasına girdi. Tanrıya şükür ki çocuk hâlâ uyuyordu.

Ardından Logan girdi. Ellie korkmuş bir şekilde hırladı. Cole'un ayak ucuna serilmişti. Adam onun başını sevip titrediğini hissetti. Ölümüne korkuyordu ama yine de Cole'u korumaya çalışıyordu. Öne doğru eğilip sessizce, "Cole'un yanında kal, Ellie," dedi.

Ellie elini yaladı.

Adam hafiften uyanmaya başlamış olan Cole'un üzerine eğildi. "Hey, C-Oğlan. Her şey yolunda. Uyumaya devam et." Çocuk gözlerini kapattı.

Kısa bir anlığına, Adam güçlü bir sevgi dalgası hissetti. Oğlu ona gözlerini kapatı uykuya dalacak kadar çok güveniyordu. Baba olmak buydu ve Adam bunu çok seviyordu. Şimdi sevdiği kadını da kurtarması gerekiyordu.

Yatağın yanına eğildiği yerden kalktı. Griff ve Hunter evin dışında dolanıyor ve camlarla kapıları kontrol ediyorlardı. Adam yardıma ihtiyaç duyarsa içeri gireceklerdi. Adam direkt olarak Logan'a baktı. "Kimse Cole'a ulaşamayacak."

Diğer adam başını bir kez sallayarak onayladı. "Git."

Adam odadan koridora çıktı. Alarm mesajını yedi dakika kadar önce almışlardı. Korku içini ele geçirse de onu bastırabilmişti. Ailesini kurtarması gerekiyordu.

Kurduğu alarm sisteminin mikrofonunu açıp olan bitenin çoğunu duymuştu. Şimdi de onun Meg'ini tehdit eden hayvanı alt edecekti. Midesi kasılmıştı. Lawrence ona katil demişti. Biliyordu. Yeterince araştırdıkları takdirde herkes öğrenebilirdi.

Bunun önemi yoktu. Şimdi yapacak bir işi vardı. Dikkatli bir şekilde salona baktı. Max yerdeydi ama nefes alıyordu. Lawrence Meg'i büyük elleriyle kollarından yakalayıp yere sabitlemişti. Ve konuşuyordu.

“Haberler sabah meydana çıkacak. Kasabanın kahramanı kardeşini öldürdü.”

Meg gözleri dehşetle büyürken Lawrence'a baktı. “Yalan söylüyorsun!”

“Tam bir aptalsın, Megan. Lanet olası bir aptal. Olay San Diego'da oldu. Sular dalgalıydı ve kardeşi bir girdaba kapıldı. Suyun altına çekilmişti. Adam ise hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey. Orada durdu ve kardeşinin ölümünü izledi. Çocuk sonrasında bulunmuştu ama artık çok geçti.

Megan'ın yüzü öylesine beyazladı ki dudaklarına bile kan gitmiyor gibi görünüyordu. “Kardeşi mi? Adam'ın kardeşi mi vardı?”

“Ta ki Adam onu öldürene kadar.” Lawrence yüzünü indirdi. “Cole'u da o gölete o bıraktı.”

Adam o anda Megan'ın yüzünü gördü. Her şey bitmişti. Adam için hissettiği her şey ölüp gitmişti. Onu bir daha Cole'a yaklaştırmayacaktı. Onu kaybetmişti. Ailesini kaybetmişti.

“Şimdi olacaklar şöyle,” dedi Lawrence.

Yere saçılan şırıngalara dikkat eden Adam ilerleyip Lawrence’ın arkasına geçti. Silahını onun başına dayadı. “Onun kollarını serbest bırak.” Meg’in yüzüne bakmadan sadece Lawrence’ın dediklerini yapışını izledi.

Adam onu serbest bırakıp ellerini kaldırdı. “Gördün mü, Megan?” Birden dönerek Adam’ın karnına dirsek attı.

Adam yanlışlıkla Meg’i vurmak istemeyerek silahını tavana doğrulttu. Darbe aldıktan sonra bekledi. Kendine geldiğinde eğildi ve kendini bırakarak kolunu belirgin bir güçle Lawrence’ın boğazına vurdu.

Etkisi Lawrence’ı Megan’ın üzerinden kaldırdı. Diğer adam bir yerde durdu ve boğulurcasına öksürürken boğazını tuttu. Griff ve Hunter evin içine daldı. Adam nefes almaya çalışan adama baktı. “Arayın onu. Polis saniyeler içinde burada olacaktır.”

Megan’ın yanma diz çöktü. Megan oturdu ve ona Adam’n daha önce gördüğü bir ifadeyle baktı. Bu ifadeyi annesinin gözlerinde de görmüştü.

“Neren incindi?” diye sordu. “Ambulansa ihtiyacın var mı?”

Megan sadece ona baktı.

Adam iç çekti. “Meg, bana nerenin incindiğini söyle yoksa hastaneye gidiyorsun. Sana zarar vermeyeceğim. Tüm bu zaman boyunca senin evindeydim ama ne seni ne de Cole’u incittim, öyle değil mi?”

“Cole!” Megan onu geçip yatak odasına koştu.

Sirenler polislerin geldiğini işaret ediyordu.

Adam Griff’e döndü. “Köpeği al ve onu arka odaya götür. Megan onu incelemek isteyecektir.”

Adam ona kaşlarını çattı. “Senin yapman-”

“Hayır,” dedi Adam. Adam o an bir şey hissetmek istemiyordu. Her şey bitmişti. Megan gerçeği biliyordu. Adam bunu onun yüzünden okumuştı. “Ben gidip şerife durumla ilgili bilgi vereceğim.”

Dışarı çıkıp ailesini arkasında bıraktı.

Uzun bir gece olmuştu. Megan Nadine’nin uzattığı kahveyi alırken minnettardı. “Teşekkürler.” Resmi ifadesini vermek için sabah olunca şerif merkezine gelmişti. En azından bu defa tutuklandığı için değil, tanık olarak oradaydı.

Şerif metal masasının arkasına oturdu. “Dün gece Trina’yı tutukladık. Her şeyi itiraf etti. Arabanı kullanmasına izin aldığın zaman anahtarını çalıp kopyasını yaptırmış.”

“Bir köpeği yeni evine götürmesi için arabamı kullanmasına izin vermiştim.” Başını iki yana salladı. “Fazla uzun sürdüğünü düşünmüştüm ama anahtarlarımı kopyalayacağı hiç aklıma gelmemişti.”

“Celtic Fire’ı çalıp senin ofisine yerleştireceği de aklına gelmemiştir.”

“Neden?” Çok fazla sorusu vardı. “Ona güvenmiştim.” Lawrence’a da güvenmişti ama o güven onu buralara getirmişti işte.

Adam’ı düşünmemeye çalışıyordu. Megan Cole’a bakmaya gittiğinde o evden ayrılmıştı. O zamandan beri de onu görmemişti. Hayır, dedi Megan kendi kendine, onu düşünme. Şimdi olmaz. Her şey sırasıyla.

“Trina genç ve kandırılabilir birisi. Dr. Hamilton onu senin hayvanlara kötü şeyler yaptığına ve durdurulman gerektiğine ikna etmiş. Kız ona âşık. Yani âşıktı. Hiçbir şey romantik bir fanteziyi bileklerine geçirilen çelik kelepçeler kadar iyi mahvedemez.”

Asistanını düşünürken duyduğu empati öfkesiyle birleşti. Kız gençti ve Lawrence sevilen ve saygı duyulan bir veterinerdi. Golf kulübünün de bir üyesiydi... Birçok kadının bakışlarını kendinde toplayabilirdi.

“O ifadeyi yüzünden sil, Megan Young.”

Megan bakışlarını Nadine’ye çevirdi. “Ne?”

“Bu kızın ihtiyacı olan şey empati değil. İhtiyacı olan şey onu doğru yola itecek bir tekme.”

Megan derin bir nefes aldı. “Anlıyorum.”

“Anlasan iyi edersen. O kız senin üzerine yıkılan bir suçun ortağıydı. Bu kasabada uğruna çalıştığın her şeyi kaybedebilirdin. Hukuksal bedeller de cabası. Muhtemelen şartlı tahliye olurdun. Dava açmak istemediğini düşündüğünde bunları hatırla. Trina’nın düşünmeyi ve her hareketin bir bedeli olduğunu öğrenmeli.”

Megan zoraki bir şekilde gülümsedi. “Şimdi neden şerif seçildiğini hatırladım. Eski okul arkadaşlarını bile göz ardı etmiyorsun.”

Nadine gülümsemesine karşılık verdi. “Suçlandığın şeyler hakkındaki fikrimin bir önemi yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı.”

Megan elini salladı. Nadine profesyonelce davranmış ve Megan’ı süreç boyunca sakin tutmayı başarmıştı. “Bana bunu yapanın Nathan McCray olduğundan eminim ama Lawrence’mış.”

“Nathan Celtic Fire’ı eski karısıyla beraber çaldığınızı düşünüyordu.” Nadine güldü. “İkiniz de yanılmıştınız.”

“Peki Lawrence’a ne olacak?”

“Tutuklandı ama hâlâ hastanede. Adam boğazına vurarak şişmesine neden olmuş. Nefes alabilmesi için şişlik kontrol altına alınmalı. Avukatları var. Ama telefonunla çektiğin video ve Adam’ın güvenlik sistemiyle kaydettiği sesler sayesinde mahkemeye bir anlaşılmaya varacağını hatta yardıma ihtiyacı olacağını düşünüyorum.”

Megan buna hâlâ inanamayarak başıyla onayladı. “Onun için çalışırken birkaç defa teklifte bulunmuştu ama sonrasında beni rahat bırakmıştı. Bana o şekilde odaklandığı hakkında en ufak fikrim yoktu.”

“Trina’nın söylediklerine göre, annenin toplantısının olduğu gece Adam’la gittiğini görmek onu çıldırtmış.”

Megan golf sahasından kabine doğru koşuşlarını hatırladı. Göğsünde bir acı oluştu. Adam. Kardeşiyle alakalı gerçek hikaye neydi? Neden gelip onunla konuşmamıştı? Neler olduğunu anlatmamıştı? Tüm bunlar bittiğinde onunla konuşacağına söz vermişti.

İçinde taptaze bir acı belirdi. Adam tekrar gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Megan’a güvenememiş gibi görünüyordu. Bu acı bir şeydi ve canını yakıyordu. Onu üzen tek şey bu da değildi. “Bir de Trina var. İnsanları pek iyi tanıyamıyorum sanırım.”

“Megan, evine git. Çok zor zamanlar atlattın. Yorulmuş olmalısın. Dün gece uyumadığına da rozetim üzerine bahse girerim.”

“Max’a göz kulak olmam gerekiyordu.” Gece iki gibi düzelmişti. Ellie’nin Max’ın suratını yaladığını düşünerek gülümsedi. Logan ona Ellie’yi Cole’un üzerinde titrerken

ve hırlarken bulduklarını söylemişti. Ürkek kızı Cole'u korumak ve cesur olmak için çok çaba sarf etmişti.

“Eve git. İfadeni imzaladın. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz.”

“Teşekkürler, Nadine.”

Gün ışığına çıktığında derin bir nefes aldı.

Arabasına biner binmez telefonu çaldı. Kalbi umutla taşacak oldu. Telefonunu cebinden çıkarıp arayan kişiye baktı.

Adam değildi.

“Alo?”

“Ben Sienna Walker, Adam'm asistanıyım.”

“Sorun nedir?”

“Adam'ı bulamıyorum. Seninle iletişime geçti mi?”

“Hayır. Ben şerif merkezindeyken evime gitmediyse, hayır.”

“Az önce anneni aramıştım, Adam'ın orada olmadığını söyledi. Adamları da onu arıyor. Hepimiz endişeliyiz.”

“Ben onu görmedim.” Düşünmeye çalışarak camdan dışarı bakıyordu. “Ebeveynlerinin evine gitmeyi denediler mi? Ya da otele?”

“İkisinde de değil. Megan, başka fikrin var mı? Başka nereye gidebilir?”

Turnuva Cumartesi günüydü. “Golf kulübü? Belki bir şeyleri kontrol ediyordur?”

“Kimse onu görmemiş.”

“Nerede olabileceğini bilmiyorum.”

“Umurunda mı ki?” Sienna bağırıyordu.

Megan gözlerini kırıştırdı. “Tabii ki umurumda. Ev-

den çıkıp gittikten sonra geri dönmeyen kişi o!” Gözyaşları gözlerini yaksa da akmalarına izin vermeyecekti.

“Ebeveynlerinin evinden gelecek olan paranın yarısını satış tamamlandıktan sonra sana gidecek şekilde ayarladığını biliyor musun? Ve çocuk desteği ödemeleriyle ilgilenen avukatları var.”

“Evi sattı mı?”

“Ve işini oraya taşımaya çalışıyordu. Senin için, Megan. Sen ve Cole için her şeyi yapardı.”

“O zaman neden çekip gitti?”

Bir sessizlik olduktan sonra Sienna tekrar konuştu. “Hiçbirimiz Adam’ın bir kardeşi olduğunu bilmiyorduk. Ama hepimiz Adam’ı tanıyoruz. Kardeşini öldürmedi. Cole’u boğmaya da çalışmadı.”

Megan donuk suçlamayı kalbinin derinliklerinde hissetti. “Öyle yaptığını söylemedim! Bunu düşünmedim bile!”

“O bunu biliyor mu peki, Megan? Griff Adam’a sanki o bir canavarmış gibi baktığını söyledi.”

“Hayır!” Anılar üzerine gelirken Megan konuşmaya devam etti. “Ben şoktaydım. Adam silahıyla yanımdaydı. Lawrence ona saldırmaya çalıştığında çok korkmuştum.” Sahne zihninde canlanıyordu. “Adam çok hızlı hareket etti. Lawrence’ı saniyeler içinde yere indirdi.”

“Oldukça eğitimli birisi.”

“Sonra incinip incinmediğimi sordu ve ben Cole’u düşünüp panikledim.”

“Adam’ın onu incittiğini mi düşündün?”

“Hayır! Bunu asla düşünmedim! Sadece bebeğime ulaşmak istiyordum.” O anda mantıklı gelen oydu.

Ama Adam için... Tanrım. "Lawrence'a inandığımı düşünüyor." Megan arabasını çalıştırdı. "Onu bulmak zorundayım."

"Kendisi kabinde."

Kelimeleri hazmederken arabayı vitese taktı. "Tüm bu zaman boyunca nerede olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Sadece ona yardım etmek isteyecek kadar umursayıp umursamadığını görmek istedim. Senden kaçmadı, Megan, senin onu orada istemediğini düşündü."

"Sen-"

"Onun arkadaşıyım. Ona iyi davranırsan senin de arkadaşın olurum."

"Senin düşmanım olmanı isteyeceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten istemezsin. Seni onun peşine göndermeden önce gerçekten önemsediyini bilmem gerekiyordu. Yoksa adamlardan birini gönderecektim."

"Önemişiyorum," dedi Megan hafifçe. Aklına başka bir şey daha geldi. "Kardeşi konusunda da yalan mı söylüyorsun? Ondan haberin var mıydı?"

"Hayır. Kimse bilmiyordu. Adam tek kelime bile etmemişti."

Çünkü edememişti, diye düşündü Megan Adam'm söylediklerini hatırlayarak. Adam için duyduğu üzüntü onu ele geçirdi. "Gitmem gerek."

"Ona göz kulak ol, Megan."

"Bana güvenebilirsin."

Adam küçük mutfakta kahvesini içiyordu. Kutu koltuk ve şöminenin arasındaki sehpa duruyordu. Bir ateş yakıp hepsini yok edebilirdi. Ya da kutuyu bir yerde muhafaza edebilirdi.

Bugünü karar vermek için kendisine ayırmıştı. Hüzünde boğulmak için. Acınası olmak için.

Yarın, Salı günü, işe gidecekti. Celebrity Golf Turnuvası Cumartesi günüydü ve misafirler Salı günü oraya gelmeye başlayacaktı. Yani evet, yarın işe gidecekti, ama önce Megan ile konuşacaktı. Güvenlik şirketini buraya taşıyordu ve oğluyla görüşmek için izin isteyecekti. Megan ve Cole'un evine olabildiğince yakın bir ev bulacaktı. Megan öyle isterse Cole'u yalnızca yanlarında Megan varken de görebilirdi ama oğlunu görecekti.

Ama bu yarının işiydi.

Bugün toparlanması gerekiyordu. Adamlarının ve Sienna'nın soruları olacaktı. Onlara cevap vermek için bir yol bulmalıydı.

Kapı tıklandığında düşünceleri bölündü. Telefonunu birkaç saat önce kapatmıştı çünkü ortada kaybolduğunda Sienna'nın yerini tespit edeceğini biliyordu. Başarılı olduğundan emindi. Asistanı çok akıllıydı.

Kapının çalınmasını dikkate almadan çıplak ayaklarıyla yatak odasına yöneldi. Bugün hiçbir soru kaldıramayacaktı. Birilerine Brady'den bahsedeceğini düşündüğünde boğazı düğümleniyordu.

"Adam, lütfen, kapıyı aç."

Şok onu olduğu yere çiviledi. Gelen adamları ya da Sienna değildi.

Megan'dı.

Elini saçlarına götürdü. Burada ne işi vardı ki? Onu nasıl bulmuştu? Neden bulmuştu? Aşağı baktı. Üzerinde sadece alt eşofmanı vardı.

“Adam, konuşmadan burada ayrılmayacağım.”

Başka birisi olsaydı...

Ama Megan’dı. Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırakıp kapıya yürüdü. Kapıyı açıp onu gördüğünde göğsünde bir şeyler düğümlendi. Güneş üzerine parlıyor, saçlarındaki kıızılları ve altın tonlarını parlatıyordu. Yüzünde makyaj yoktu, üzerinde de düğmeli bir gömlek vardı. Çok güzeldi.

“Konuşmamız gerek.”

Adam konuşmak istemiyordu. Onu kollarını alıp kaldırarak yatağa götürmek istiyordu. Megan yatakta ona güveniyordu.

Kapıyı açık tuttu. “Pekâlâ. Benimle yalnız kalmanın güvenli olduğunu düşünüyorsan tabii.” Evet, bu art niyetli bir yorumdu.

Megan kapıyı tutup sertçe kapattı.

Vay canına. Öfkeliydi. Megan çantasını mutfakla salonu ayıran tezgâhın üzerine koyup dönmeye başlarken Adam öylece izledi. “Biliyor musun, Adam? Buraya senin için üzülererek geldim.”

“Senden bana acıma istemedim.”

“Hayır. İşler duygusal olarak ağırlaştığında her zaman yaptığın şeyi yaptın. Kaçtın.”

Adam kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kısarak ona baktı. “Korkmuştun. Sana dokunmamı istemiyordun.”

“Korkmuş muydum? Hayır, Adam. Ödüm patlamıştı. Ve öfkeliydim. Şoktaydım. Sonra bir anda sen ortaya çık-

tın.” Olduğu yerde duramıyormuş gibi yürümeye başladı. “Logan bana Cole’un penceresinden girdiğinizi söyledi. Bir parça camı kesip içeri uzanarak camı açmışsın.”

“Parasını öderim.”

Megan tekrar ona döndü. “Kes sesini.” Avucunu onun göğsüne vurdu. “Senden korkmuyorum. Senden hiç korkmadım. Ben yaşananlardan korkmuştum. Lawrence’ın o yanma hiç görmemiştim ve sonra o Max’i ilaçlayıp bayılttı ve sen de-”

Adam beklerken çenesini sıktı.

“Kimsenin o kadar sessiz bir şekilde o kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Beni vurmamak için silahını yukarı kaldırdın ve sonra kolunu Lawrence’ın boynuna geçirdin. Donup kalmıştım. Bir anda her şey bitmişti.”

Adam bekledi. Evet, Meg’in şiddete alışık olmamasını anlıyordu. Alışık olmasını da istemiyordu. “Cole için koptun. Sandın ki-”

“Sakin!” Parmaklarını onun gövdesine öfkesini göstermeye yetecek kadar bastırdı. “Lawrence’ın bir şey yapmış olmasından korkuyordum. Max’e gözümün önünde zarar verdi, Adam. Köpeğimi indirmeye hazırlıklı gelmişti. Cole’un odasına girip onu çoktan uyuşturmadığını nereden bilecektim? Evime girmek için anahtarı vardı!”

Adam Megan’ın yüzünde oğulları için hissettiği korkuyu gördü. Ellerini onun omuzlarına koydu. “O iyi, Meg. Cole iyi. Onu güvende tutmak için ilk önce onun odasına gittik. Sen de onun kadar önemlisin ama o bir çocuk. Her zaman önce çocuğu korumalıyız.”

Megan’ın gözleri yaşlarla doldu. “Bunu düşünmedim, Megan. Tamamen içgüdüselidi. Ama senden korkmamış-

tım. Hâlâ da korkmuyorum.” Derin bir nefes alırken göz-yaşları yanaklarından süzüldü. “Kollarımı bırakır mısınız?”

Adam ellerini hemen geri çekerek onu serbest bıraktı. Lawrence’ın onu zemine sabitlediğini hatırladı. “Yaran var mı?”

“Evet ama büyük bir şey yok.”

“Sağlık görevlileri seni kontrol etti mi?”

Megan başını iki yana salladı. “O kadar kötü değildim. Hem Max üzerinde çalışıyordum. Onu susuz bırakmamak için bir iğne hazırladım ve uyuşturucuyu bedeninden atmasını sağladım. Onu evde tuttum, çünkü onu izlemek istiyordum.”

Adam bir pişmanlık hissetti. Kimse Megan ile ilgilenmemişti ve o ada kendisiyle ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Adam uzandı ve gömleğinin ilk düğmesini açtı.

Megan eline vurdu. “Ne yapıyorsun?”

“Yaralarına bakacağım. Sonra da sana biraz ibuprofen verip göz kulak olacağım.”

Megan geri çekildi.

Adam düğmeleri açmaya ara vermeyerek ona doğru bir adım attı. “Biliyorum, öfkелisin. Anlıyorum. İşleri batırdım.”Önceki gece onun evinden çıktıktan sonra ilk kez rahatladığını hissediyordu. Bu bir şey ifade ediyordu. Onun çok sevdiği mavi gözlerine baktı.

“Konuşmamız gerekiyor. Bunun cevabı seks değil.” Ellerini tutarak ekledi, “Problemlerimi senin gibi seksle çözmiyorum.”

Adam açığa çıkardığı tene bakmaya direndi. Bunun yerine onun gözlerine bakıyordu. “Ben sana göz kulak oluyorum. Yaptığımız seks mükemmel. Mükemmelden

de öte, akli başından alan cinsten. Ama bundan fazlası var. Beraber akşam yemeği hazırlarken seninle konuşmak gibi. Oğlumuzu karnavala götürmek ya da arka bahçede takılıp oyun oynamak gibi.” Parmakları bir sonraki düğmeyi açtı. “Ellie üzerinde çalıştığında bile orada olup sana yardım etmeyi çok sevmiştim. İşine tutkuyla bağlısın ve bu özelliğini çok seviyorum.”

Megan’ın gözleri büyüdü ama sessizce bekledi.

“Haklısın. Dün gece bir korkak gibi kaçtım. Ama sadece senden değil, sorulardan da kaçtım.” Düğmeleri bitiren Adam gömleği omuzlarına itti. Onun kremsi cildine ve göğüslerini tutan siyah sutyene bakmadan edemedi. Gömleği kollarından nazikçe indirdi ve yaraları gördü. İçindeki öfke alev aldı. Onu inciten pisliğe de onu bıraktığı için kendine de öfkeliydi.

“Kardeşinle ilgili sorulardan mı?”

Bakışlarını kollarında uzaklaştırırken gömleği ellerinden çekip çıkardı ve kendi omzuna attı. Mutfığa giderek bir şişe su ve birkaç ibuprofen tableti aldı. Meg’e dönerek, “Bunları iç,” dedi.

“Sadece hafif ağrım var, çok da kötü durumda değilim.”

Adam buna inanmıyordu. “Doktor, rica etmiyorum. Kollarını tuttuğumda durumu daha da kötüleştirdim. İçsunları.”

“Garip davranıyorsun.” Ama hapları aldı ve Adam’ın ona uzattığı suyla birlikte içti.

Adam suyu kenara koyup gömleğini giymesine yardım etti. Konuşacaklardı ama Megan giyinik olduğunda Adam daha kolay konsantre olabilecekti. Düğmeleri iliklemeye

başladı. “Olanlardan yıllar boyunca kimseye bahsedemedim.”

Megan elini onun ellerine koyup parmaklarını durdurdu. “Sorulara cevap vermek zorunda değilsin. Kimseye detayları anlatma zorunluluğun yok. Ama bilmeni isterim ki kardeşini kaybettiğin için üzgünüm. Sana bunu söylemek istedim.”

Ellerini düğmelerden ittirip kendini onun göğsüne yasladığında Adam’ı çok şaşırttı. Kollarını ona dolamış ve ona sarılmıştı. Adam kolları iki yanından sarkarken öylece durdu ve Megan’a baktı. Megan ona sarılıyordu. Onu rahatlatıyordu.

Adam yalnız değildi.

O korkunç günden beri ilk kez kendini yalnız ya da o hüznle suçluluk duygularının içine hapsolmuş hissetmiyordu. O duyguların yarattığı donukluğun çatırdadığını hissedebiliyordu. Kollarını Megan’a sararak, yumuşak bedenini bedeninde, ipeksi saçlarını göğsünde ve kollarında hissederek hafıfledi. Her şey kolaylaştı. Yanağını Megan’ın başına dayadı.

Mükemmel bir andı. Ona cesaret veren bir an. Nihayet onu serbest bıraktı.

“Sana gerçeği anlatmak istiyorum.”

18. BÖLÜM

Megan ciddi yüz ifadesini gördü. Adam ona anlatmak istiyordu ve bu Megan için çok şey ifade ediyordu. Sien-na kardeşi hakkında kimseyle konuşmadığını söylemişti. “Hazır olduğunda burada olacağım.”

Adam onun elinden tutup onu hafifçe koltuğa çekti. Megan bakışlarıyla onu süzdü: kollarının ve göğsünün bronzluğuna, gergin kaslarının üzerinde ince bir çizgi oluşturup eşofmanının içine girerek kaybolan ve baştan çıkarıcı bir şekilde kürek kemiklerinde uzanan tüylerine baktı.

Ona ve bu bedende kontrol altında tuttuğu güce bakmayı seviyordu. Onu olay anında gördüğü için artık onun ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu biliyordu. Bu özelliklerini onu ve Cole’u korumak için kullanmıştı. Bu cinsiyetçi bir yaklaşım olabilirdi ama güvenlik hissini sevmişti.

“Geleceğini biliyordum.”

Adam sehpa ve koltuk arasında durdukları sırada ona baktı. “Geçen gece mi?”

“Güvenlik sistemini hatırladım. Telefonunuza bilgi gideceğini biliyordum.”

“Bana güvendin.” Eğilim onu kendine çekti. “Benim

de sana güvenme vaktim geldi.” Kahve masasını işaret etti. “Bir süredir bu kutuyu arabamda taşıyorum. Bagajda. Hepsini yakmalı mıyım yoksa saklamalı mıyım bilemedim.” Megan’a baktı.

Megan kutunun kardeşiyle bir ilgisi olacağını düşünerek baktı. Meraktan çatlayacaktı. “Karar verdin mi?”

Adam elini sıktı. “Saklamak zorundayım. Sahip olduğum tek şey bu.” Ardından onu bırakıp kutuya döndü ve kapağını açtı. İçeri uzanıp bir fotoğraf albümü çıkardı. Sayfaları hızlıca geçti. “Bu fotoğrafta dört yaşındaydım ve...”

Megan onun yutkundüğünü görüp konuşmakta zorluk çektiğini anladı. O anda Adam’ın ebeveynlerinden nefret etti. Adam açıkça travma geçirmişti. Ona neden yardım etmemişlerdi ki? Bir terapistle götürüp bunun üstesinden gelmesini sağlayabilirlerdi. Sol kolunu kaldırarak ona yaslanacak şekilde kolunun altına girdi. Herhangi bir şekilde onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bir dakika geçerken öylece durdu.

“Brady,” dedi Adam çatalı bir sesle. “İki yaşındaydı.”

Megan fotoğrafa baktığında nefesini tuttu. “Ah, Adam. Cole’a çok benziyor. Tek fark gözleri.” Plastiğin içine konmuş fotoğrafa dokundu. Benzerliğe inanamıyordu. Cole’un Adam’a benzediğini biliyordu ama Brady ile neredeyse ikizdiler. “Küçük kardeşindi.”

Adam başıyla onayladı. “Ben iki buçuk yaş daha büyüktüm.”

“Cole’ gördüğünde şok yaşamış olmalısın.”

Adam ona baktı. “Gerçek üstüydü. Tek düşünebildiğim Brady’nin yaşıyor olup Cole gibi bir oğula sahip olması gerektiği.”

Suçluluk duygusu. Megan bunu fark etmişti. “Cole’un babası olmandan memnunum.”

Adam fotoğraf albümünü kapatıp başka bir albümü aldı. “Bu Brady’nin en son fotoğrafı. Sekizinci sınıf mezuniyeti.”

Megan ciddi bir şekilde kameraya bakan çocuğu inceledi.

“Junior ROTC³ programına girmek istiyordu. Tek amacı babamız gibi bir Deniz Piyadesi olmaktı.”

Bu bilgi Megan’ın zihninde dönmeye başladı. Adam’a kaç defa neden Deniz Piyadesi olduğunu sormuştu? Adam her zaman babasının da piyade olmasını sebep göstermişti ama ilişkileri kısıtlı gibiydi ve Megan her zaman bu kararın arkasında başka bir motivasyonunun olduğunu biliyordu.

Şimdi bu resimde esas sebebe baktığının farkındaydı.

“Sen de Deniz Piyadesi olmak istiyor muydun? Şeyden önce...” Sesi kısıldı. Onu rahatsız hissettirmek istemiyordu. Konu Adam ve onun hayatı ya da deneyimleri olduğuna Megan suya muhtaç, kuru bir sünger oluyordu.

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. Ben bir yüzücü ve sörfçüydüm. Uzun mesafeleri yüzüp madalyalar kazandım ve fırsat buldukça da sörf yaptım. Brady ile yanlış sırada doğmuştuk. O ciddi ve görevini bilen kardeşken ben sadece oyun oynamak isteyen kardeştim. Ciddi olduğum tek şey yüzmektir.”

Megan adamlarının ona söylediği takma ismi düşündü. Köpek balığı. Adam’m nefret ettiği isim. “Yüzmeyi sevdiğini ya da öyle bir tutkun olduğunu hiç bilmiyordum.”

Adam’ın ifadesi sertleşti. “Brady’nin mezuniyetinin

yazında öldü.” Elini yüzüne götürdü. “O yaz içimdeki kişi de öldü.”

Megan bunun zor olacağını biliyordu ama sanki kalbi çatlıyormuş gibi hissediyordu. Elini onun göğsüne koydu. “Bunu konuşmak zorunda değiliz.”

Megan elinin altındaki göğsünde genişlediğin ve daha sonra soluk verdiğini hissetti. “Sahile gittik. Brady ve arkadaşları için bir parti vardı. Brady yüzme biliyordu ama benim kadar iyi değildi. Dalgaların arasından atlıyorduk. Korkum yoktu ve Brady’i de fazla açığa götürdüm. Bir akıntıya kapıldı.” Adam ağzını kapattığında çenesi ve elmacık kemikleri ortaya çıktı.

Yüz ifadesi yıllardır içinde tuttuğu acıyı açığa vuruyordu. Megan bedenini onun bedenine yasladı ve göğsünü hafifçe okşarken istediği zaman onunla konuşmasını bekledi. Golf araçlarını, sesleri ve ara sıra gelen kahkaha seslerini duyabiliyordu ama hepsi çok uzakta gibiydi.

Adam nihayet başını koltuğa yasladı ve tavana baktı. “Bazı insanlar, Brady’nin bazı arkadaşları onu oraya sürükleyip ölüme terk ettiğime dair bir söylenti başlattı.”

“Bu çok zalimce,” dedi Megan.

Adam’ın gözleri gölgelerle çevrilmişti. “Sudan hiç korkmuyordum. Hiç. Brady gözden kaybolduğunda bile onu bulabileceğimi düşündüm. Güçlüydüm, hızlıydım ve okulumdaki en iyi yüzücüydim. Kendimi beğenmişliğim de vardı tabii. Akıntının onu çekmiş olduğunu düşündüğüm tarafa yüzdüm aramaya başladım. Ama akıntı düşündüğümünden daha güçlüydü. İlk kez hava almaya çıktığımda durumun kötü olduğunu biliyordum.”

Megan ona uzanıp yüzüne dokundu. “Bir çocuktun. On dört yaşında mıydın, on beş mi?”

“O yaz on beş olmuştum. Kısa süre içinde cankurtaranlar ve jet skiler gelmişti. İnsanlar bağıryorlardı. Bu çok... Tanrım.” Ayağa fırlayıp mutfığa doğru ilerledi.

Megan onun arkasını görüyordu. Ellerini lavabonun iki yanına koymuş omuzlarını kaldırmıştı. Kasları geri liyordu. Onun yanına giden Megan elini sırtına koydu. “Başka bir şey hakkında konuşmak ister misin?”

Adam çelik lavaboya baktı. “Cankurtaranlardan biri onu buldu. Onu kıyıya çıkarttılar. Ben daldığım ve akıntıya karşı onu bulmaya çalıştığım için yorulmuştum. Tökezleyerek kıyıya geldiğimi hatırlıyorum. Onun üstünde çalıştıkları yere gidip kıvrılırken ellerimde ve dizlerimde olan sıcak kumları hâlâ hissedebiliyorum.”

Güçlkle yutkundu. “Herkes onun öldüğünü biliyordu. Annem arkasını dönüp beni gördü ve kendini kaybetti. Ona bir sakinleştirici yaptıkları ana kadar bunun benim suçum olduğunu söyleyip bağırp durdu.”

Megan kalbinin kırılıp midesinin kasıldığını hissediyordu. “Bu bir kazaydı.”

Lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktı. “Bir soruşturma oldu. Ebeveynlerim beni istemediği için birkaç gün çocuk nezarethanesine kondum. Fakat tıbbi muayeneçi boğulmanın kazara olduğunu söyleyince ve polis beni temize çıkardığında bir seçim şansları yoktu. Beni eve geri aldılar.”

Kelimeleri ağzından sansürlenmeden dökülüyordu. Onca yıl içinde tuttuğu hisler... nihayetinde patlamıştı.

“San Diego’dan taşındık. Beni korumak istediklerini düşünmüştüm. Ama hayır, onlar beni suçladıkları için oluşacak dedikodulardan kaçmak istemişlerdi. Sahilden ve okyanustan uzak bir yerlere taşınmak için onlara yal-

vardım. Bir daha okyanus görmek ya da tuzlu su kokusu almak istemiyordum... Sadece iyileşmek istiyordum. Ama ebeveynlerim Raven's cove'ü seçti. Bu kasabayı. Bu da benim cezamdı.” İç geçirdi. “Yıllar sonra bu kasabadan ayrıldıktan sonra nihayet kaçabileceğimi düşünmüştüm ama o zaman da kâbuslar başladı.”

Megan kendini daha fazla tutamadı. “Ebeveynlerin bunu sana nasıl yapabilir?”

Adam yavaşça ona döndü. “Denedim, Meg. Onların istediği oğul olmaya çalıştım ama hiçbir şey içinde yaşadıkları sessizliği kıramıyordu. Brady ya da ona olanlar hakkında konuşma izni yoktu. Tüm resimler saklanmıştı. Bu kasabadaki kimseye ondan bahsetmediler. Tabii annem sarhoş olmadığı sürece. Sarhoş olduğunda resimleri çıkarıp çılgınlıklar atarak ağlardı.”

Megan koluna baktığında kasların gerilip damarların belirginleştiğini gördü. Kollarının arasına girip bekledi. “Sana bunu neden yaptılar?”

“Çünkü akıntıya karşı bile olsa onu kurtarabilecek kadar güçlü bir yüzücü olduğuma inanıyorlardı. Ölmesine izin verdiğimi düşünüyorlardı.” Bir kez daha pencereden bakarken çenesini kaldırdı. “Onu kurtarmaya çalıştığımı biliyorum. Çabalarım yüzünden bitap düşmüş ve susuz bir halde bir gece hastanede kaldım. Ama deneyip başarısız olduğuma bir türlü inanmadılar.”

Megan içinde onun ailesine karşı koyu bir nefret hissetti. Tezgâhın kenarını tutarak lavabonun önündeki beş santimlik yere sıçradı. Kalçasını oraya yerleştirdikten sonra ellerini onun omuzlarına yerleştirip gözlerine baktı. “Seni suçlamakla çok büyük hata etmişler. Bir çocukmuşsun! Bir çocuğu suçlamışlar, Adam. Ben bir veterinerim,

psikolog değil; yani bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Ama hatalı olduklarını biliyorum.”

Adam ona baktı. “Ben yaşadım ve o öldü.”

“Ah, hayatım.” Megan kendisini duymasını umarak Adam’ın yüzünü avuçlarının arasında aldı. “Kendini affetmelisin. Brady’nin gitmesine izin vermelisin. Sen onu anısını yeterince onurlandırdın.” Megan bir nefes almak için durduktan sonra devam etti. “Adam, onun için bu ülkeye hizmet ettin. Hayat kurtardın. Kendin de söyledin, bunların hiçbiri normalde senin seçimin olmazdı. Görmüyor musun?”

Kalbi o zamana kadar sadece Cole için attığı büyük sevgiyle atıyordu. Artık aynı şeyi Adam için de hissediyordu.

Ona ulaşmak için konuşmaya devam etti. “Brady’nin ölmesi trajik bir kazaydı. Ebeveynlerin bunun onları mahvetmesine izin verenlerdi. Ama sen...” Onunla öylesine gurur duyuyordu ki gözlerindeki yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı. “Ama sen izin vermedin. Sen onun anısını alıp seni daha iyi bir adam haline getirmesine izin verdin. Ülkenin kahramanlarından oldun.”

Adam vücudunda bir ürperti hissetti. Onun belinden tuttu. “Buna gerçekten inanıyor musun? Brady beni daha iyi bir adam mı yaptı? Belki de bir parçası tüm bu zaman boyunca benimle miydi?”

“Bir parçası her zaman seninle olacak.” Nihayet Adam’a ne ifade ettiğini anladığı dövmesine dokundu. “Bunu onun için yaptırdın, öyle değil mi? Bu kardeşine olan övgüydü. O öldüğünde onun hayallerini gerçekleştirmek için çıktığın yolun sembolüydü.”

“Evet. Bir parçasının benimle birlikte savaş alanında olmasını istedim.”

Megan yutkunarak boğazındaki düğümden kurtuldu. “Brady seninle birlikte. Bence Cole’da her zaman onun özel bir parçasını göreceğiz. Ama kahraman olan sensin. O gün Brady’nin kahramanı olmak için her şeyi gözden çıkaracağına eminim ama bunu yapamazsın. Ve bunun seni mahvetmesine, ebeveynlerinin seni mahvetmesine izin vermek yerine başka insanları kurtaran bir kahraman oldun.”

Bedenine başka bir ürperti yayılırken Adam alnını onun alnına dayadı. “Megan.”

Sesi kalındı ve Megan onun gözyaşlarının ellerinden akışını hissediyordu. Kardeşi öldüğünde kimse ona sarılmamıştı. Kimse o çocuğu rahatlatmamıştı. Megan ellerini onun boynuna sararak kendine çekti. “Ben buradayım. Adam. Buradayım.”

“Adam?”

Adam başını kaldırıp Meg’e baktı ve kurumakta olan gözyaşlarını gördü. Kendi yüzünün pek hoş görünmediğini biliyordu ama ondan saklayacak bir şeyi yoktu. Artık yoktu. “Ne?”

“Kıçım acıyor.”

Adam gülüp onu kollarına aldı. “Beş santimlik bir bölmede oturmak böyle şeylere sebep olabiliyor.” Onu yatak odasına taşıdı. “Şanslısın ki ilk yardım eğitimim var.” Yatağa vardığında bir an Megan’ın istediğinden daha fazlasını bekliyor olabileceğini fark etti. Bunu görmezden gelerek bir dizini yatağın üzerine koydu ve onu sırt üstü yatırdı.

Megan yorganın üstünde rahatladı. “Ben bir doktorum, biliyorsun değil mi?”

Adam onun gömleğinin düğmelerine uzanırken sırtıttı. Hiç bu kadar hafif... bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Brady’nin acısı hâlâ içindeydi. Tıpkı Piyade Birliği’ndeiyken beraber çalıştığı arkadaşlarının acıları gibi. Fakat artık o suçluluk duygusunda boğulduğunu hissetmiyordu. “Bir doktor olabilirsin ama acıyan kışını öpebilir misin?”

Megan’ın gözleri parladı. “Bu becerilerimin ötesinde olabilir.”

“Bu yüzden bana sahipsin.” Megan’ı kaldırıp gömleğini nazikçe çıkarırken yaralarına dikkat etti. Sonra da sütyenini çıkardı. Onu dikkatli bir şekilde tekrar yatırdıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun düğmelerini açtı. Pantolonuyla beraber külotunu da çıkardı.

Adam duygusal olarak onun önünde ne kadar çıplak kaldıysa, Megan da o kadar çıplaktı. Aralarında büyüyen güven özel ve değer verilmesi gereken bir şeydi. Hızlıca eşofmanını çıkardı ve onun dudaklarını öperken gözyaşlarından kalma tuzun tadını aldı.

Saniyeler içinde daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu hissetti. Sıcak ağzının derinliklerine sızıyor, dilini onun diliyle birleştiriyor ve tüm varlığını, tüm hislerini öpücüğüne katıyordu. Kan kulaklarında uğulduyor ve içinde süzülüp giderek penisini şişiriyordu. Öpücüğüne arar vererek Megan’ın kızarmış yüzüne ve parıldayan gözlerine baktı. “Seninle sevişmek istiyorum, Meg. Seni ruhumda hissedene dek bedeninin içine girmek istiyorum.” Saçlarını yüzünden ittirdi. “Bir zamanlar senden uzaklaşmanın doğru olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi biliyorum ki

sana ihtiyacım var ve seni hayatımda istiyorum. Seni asla kaybetmek istemiyorum.”

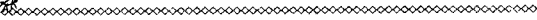
Kendisinin Megan’ın bacaklarının arasına yerleştirdi ve eğilerek ereksiyonunu ona bastırdı. Dirseklerinin üzerine durdu ve içine girerken Megan’ın yüzünü izledi. Yavaşça girerken Megan’ı hissetmenin zevkini yaşıyordu. Onu kabul eden kadın. Tekrar bütün ve değerli hissetmesini sağlayan kadın.

Megan gerilerek daha derine girmesini sağladı. “Adam.” Ellerini onun sırtından indirerek kalçalarını tuttu. “O hep sendin. Sadece sen. Seni seviyorum. Bunu bil istedim.”

Adam daha hızlı hareket etmeye başlarken kalçalarını ona ihtiyacı olanı verecek şekilde konumlandırıyordu. Onu gitgide daha sıkı tutan Megan’ın bedeninin ıslak bir sıcaklıkla dolduğunu hissederken onu yukarıları çıkarıyordu. Bakışlarını ondan ayırmayarak içine girmeye devam ediyor, ona elinde olan her şeyi veriyordu. “Her zaman sana geri dönüyorum, Megan. Her zaman.” Kalçalarının sıkılaştığını hissederken ona doğru eğildi. “Seni seviyorum.” Alevlenen zevk ikisini birden ele geçirirken onu öptü.

19. BÖLÜM

İki Ay Sonra

Megan akşam yemeği molasında Bridget ile olan randevusuna biraz gecikmişti. Land's End adlı kafeye girerken Cole'un elini sıkıca tuttu. Mekan tıklım tıklımdı ve tüm masalar doluydu. İnsan sesleri, kahkahalar ve tabağa değen çatal kaşık sesleri odayı arkadaşının bir restoran işletmecisi olarak elde ettiği başarının sesleriyle dolduruyordu.

“İşte buradasın!” Bridget hızla ona ilerleyerek kollarını Cole'a uzattı. “Selam, Cole. Senin için bir sürprizim var.” Çocuğu kollarına alıp yanağından öptü.

Megan güldü. “Sana da merhaba,” dedi Cole'un üstünden Bridget'a sarılarak. “Onu çok şımartıyorsun.”

Bridget sırtıttı. “Bir çocuğum olduğunda sen de onu şımartabilirsin. Ama bu sürpriz hem Cole hem senin için. Hoşuna gideceğinden eminim.”

Megan gözlerini kıstı. “Neyin peşindesin sen?”

“Gel de öğren. Bize verandada bir masa rezerve ettim. Cole koydaki botları izleyebilir.” Verandadaki masalara doğru ilerledi.

Megan Bridget adıyla bilinen güce aşınaydı ve Cole

için bir hırka getirdiğine çok memnundu. Beraber yürürlerken paylaşmak istediği bir dedikoduyu hatırladı. “Tahmin et bugün kimi gördüm.”

Verandanın kapısını açan Bridget bir kaşını kaldırdı. “Kimi?”

“Kevin Majors geldi. Yavru bir köpeği var. Selamlarını iletmek-” Megan ahşap alana çıkarken sesi kesildi. Koydan birkaç metre mesafede olduğu için burası her zaman göz kamaştırıcı olurdu. Ama verandada sadece bir grup insan vardı.

Megan hepsini tanıyordu.

Adam’ın başını çektiği büyük masada oturuyorlardı.

Onu görünce içinde büyük bir heyecan oluştu. Spor bir pantolon ve koyu renk bir gömlek giymişti. Ona doğru ilerledi.

“Geri döndüm, sevgilim.”

Kokusu Megan’ı büyülerken önüne geçerek diğer her şeyi görünmez kılmıştı. “Ben geleceğini sanmıyordum, şeye kadar-” Kelimeleri onun öpücüklerinde kayboldu. Adam nihayet geri çekildiğinde, “Seni özledim,” dedi.

“Daha dört gün oldu.” Megan’ın kafası karışmıştı. Adam vaktini Los Angeles ve Raven’s Cove arasında bölüştürüyordu.

Adam Bridget’in kollarındaki Cole’a döndü. “Hey, C-Oğlan.”

“Baba!” diyen Cole ona doğru atıldı.

Adam oğullarını kucaklayarak çocuğun kahkaha atmasına neden oldu. Sonra da çocuğu Megan’ın annesinin yüksek sandalyeye oturttu. Annesinin yanında Hayden oturuyordu. Bridget Megan’m iş arkadaşı Jillian ile

kocasının yanına oturdu. Bunun dışında Hunter, Griff ve Logan da oradaydı. Bir kadın daha vardı ve Megan onu çıkarmaya çalışarak kadına odaklandı.

Birden hatırladı.

“Sienna?” dedi Megan. Onu birkaç kez skype yaparken görmüştü ama canlı canlı ilk kez görüyordu.

“Selam, Megan.”

Adam onun yanına gelip elinden tuttu. “Buraya otur.”

“Neler oluyor?” Megan’ın, Cole’un ya da Adam’ın doğum günü değildi. Megan oğullarının yanındaki sandalyeye oturdu.

Adam bir şişe şarabı aldı ve Megan’ın bardağını doldurdu. “Kutlama yapıyoruz. Bir ofis binası bulup anlaştım. Once A Marine’i bu hafta buraya taşıyoruz.”

Sıcaklık Megan’ın için doldurdu. Birlikte zaman geçirip ilişkilerini kuruyorlardı ama bu her zaman aceleyle, baskı altında oluyordu. Adam işini devam ettirmek için gidip geliyordu. Ve Megan işini yeniden kurmak için çok fazla çalışıyordu. “Bu harika!”

Hâlâ ayakta duran Adam ekledi. “Ama kutladığımız şey bu değil.”

“Değil mi?” Megan’ın ağzı kurudu. Ardından aklına bir şey geldi. “Bir dakika, bu annemin seçimiyle mi ilgili?” Gururla annesine baktı. “*Başkan Catherine Sullivan*’ı mı kutluyoruz?” Zaten bir parti vermişlerdi ama bazı başarılar bir partiden fazlasını gerektirirdi.

“Megan.”

Megan ona döndü ve kehribar rengi gözlerinin ciddiyetle parıldadığını gördü.

“Bana ihtiyacın olduğunda burada değildim. Oğlumuzu tek başına dünyaya getirdin ve çok iyi bir iş çıkardın.”

Megan'ın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Düşünceleri darmadağın olurken anın çinde kayboldu. Adam'ın içinde.

Adam ellerini ellerinin arasına aldı. “Buraya ailemizi, arkadaşlarımızı ve oğlumuzu davet ettim çünkü hepsinin bunu duymasını istedim. Seni seviyorum, Megan Young. Seni sevmekten gurur duyuyorum ve bunu herkesin bilmesini istiyorum.”

“Ah, Adam..” Kelimeler ve duygular boğazına takılıyordu.

Adam onun ellerini sıkarak gözlerine bakarak. “Bariyerlerimi ve içinde yaşadığım sessizlik duvarını aşarak bana özgür kalmamda yardım ettin. Şimdi,” dedi ve yutkunmak için durakladıktan sonra devam etti. “Brady hakkında konuşabiliyorum. Onu suçluluk duyguları içinde boğulmadan hatırlayabiliyor ve hissedebiliyorum. Sevgin bana iyileşme gücü verdi. Bu hiçbir zaman kaybetmek istemeyeceğim bir şey.”

Bir elini çekerek cebine uzandı ve içinden siyah kadiife bir kutu çıkardı. Açıp bir elinin içinde tuttu. Megan'ın bakışlarını onun yüzünden eline kaldırması biraz zaman aldı. Ellinde duran yüzüğü gördüğünde ise nefesi kesildi.

Adam bir dizinin üstüne çöktü ve ona gülümsedi. “Megan, benimle evlenip karım olur musun?”

Megan yüzüğü ve herkesin orada olduğunu unutup kendini onun kollarına attı. Yüzük kutusunun kapandığını hayal meyal duydu. Ama tek hissettiği ona hissettiği tatlı ve acı verici derecede keskin aştı.

Adam'm kolları onu sardı. Megan yüzünü onun boynuna bastırarak kendini saran Adam'ın sıcaklığını hissetti. Bu adamı tanıyor, Brady'nin kazara ölümünden sonraki

yıllar süresince tüm hislerinin içinde bir yerde hapis kaldığını biliyordu. Adam Megan için, *Megan ve Cole için*, o duyguları serbest bırakmıştı. Ve şimdi de ona sevdiği tüm insanların önünde evlenme teklif ediyordu.

“Eğer bana cevap vermezsen, kimse beni kocan olarak istediğine inanmayacak.”

Tüm masa kahkahalara boğuldu.

Adam kutuyu açtı ve gümüş kemerli pırlantayı çıkararak Megan’ın elini kaldırdı. “Benimle evlenir misin, Meg?”

“Evet,” diye fısıldadı Meg. Gözyaşları boğazında birikiyor gibiydi.

Adam yüzüğü parmağına geçirdi ve onları bir aile haline getirdi.

SON

ESKİ AŞKLAR

YENİ BAŞLANGIÇLAR

BÖLÜM 1

Olivia Marks, alışveriş arabasını on ikiden daha az sayıda eşyası olanların bakıldığı kasaya doğru yönlendirmişti ki küçük yeğeni ağlamaya başladı. Bebek koltuğunu, şişe şişe diyet kola, bir kavanoz fıstık ezmesi, iki donmuş pizza, bir baş marul ve bir paket donmuş kurabiye hamuru arasına sığdırmaya çalışırken Annabelle savunmasız ve minik görünüyordu. Ve feci şekilde çıldırmış...

Olivia alelacele iki adet Kit Kat çikolatayı alışveriş arabasına attı. Bu ağlama daha kötüye gitmeden bu marketten çıkmalıydı. Annabelle kollarını açmış, tam bir çaresizlik örneği sergileyerek acil servise giden ambulans kadar yüksek sesle ağlıyordu. Olivia üzülüyor ve onun sıkıntısını hissedebiliyordu. Aynı sıkıntı tam şu anda kendi içinde gitgide büyüyordu.

İnsanlar ona suçlayıcı gözlerle bakıyordu. Çocuk ağlıyor *bir şeyler yapsana! Ne biçim bir annesin sen?* Gertie's'de etrafında bulunan tüm insanlar her zamanki rutinleri içinde koşturup duruyorlardı ama Olivia için hiçbir şey, *rutin* denebilecek türden değildi. Hayatı, Kara Cuma'da Walmart'a koşan kalabalıktan daha hızlı değişmişti ve bunların hiçbirine hazırlıklı değildi. Buraya ait değildi,

¹ Kara Cuma: İng. Black Friday, Şükran Günü'nden sonra gelen ilk cuma günü büyük alışveriş indirimlerinin uygulandığı gün. (ç.n.)

nasıl bakacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı bir bebekle küçük kasabasının büyütecisi altında olamazdı.

Ağlama aniden fırtına uyarısı seviyesine yükselmişti. Herkes dönüp onlara bakıyordu. Olivia önündeki kuyrukta sekiz kişi saydı. *Sekiz!*

Keşke sebze reyonundaki yaşlı kadın Annabelle'i sevmek için durup da kolyesini tangırdatıp onu uyandırmasaydı da bu kâbus yaşanmasaydı.

Olivia'nın dudaklarından sessiz bir yakarış yükseldi. *Lütfen fıstık ezmemi eve götürmeme izin ver.* Olivia'nın karnı, yakarışının cevabıyla buruldu. Ne zamandan beri fıstık ezmesi yiyordu?

En son kahvaltısını yüzyıl kadar önce yapmış gibi hissetti. Toplantılarla dolu bir gün geçirmiş ve bir sürü işle uğraşmıştı. Sonrasında bir araç kiralayıp New York'tan Connecticut'a iki buçuk saat yol gitmiş ve en iyi arkadaşı Alex'ten bu dört haftalık bebeği almıştı.

"Şişşt Annabelle, şişşt." Bebeğin küçük elini tuttu. O kadar küçük ve kırılgandı ki Olivia'nın içini bir an panik kapladı. "Biraz daha dayan." Sesi rahatlatmaktan ziyade yalvarır gibi çıktı.

Çaresizlik dalgası dört bir yanını sarmıştı. Çaresiz kelimesi kendisini tarif etmek kullanacağı bir kelime olmamıştı hiçbir zaman. Şehir merkezinde bulunan Andromeda Yayınevi'ndeki kişisel gelişim kitapları editörlüğü işinde haftada seksen saat ve yoğun bir iş yetiştirme baskısı altında altı haneli anlaşmalarla çalışıyordu. Ama bebek... büyük bir karmaşa ve sorun demekti. Düzenli hayatı içine dâhil etmeyi asla düşünmediği bir şeydi.

Kız kardeşi Trish ve eniştesi Kevin'ın hayatlarını kaybettikleri trafik kazasını hatırlayınca kalbi acıyla sıkıştı.

Küçük bahçeleri için birkaç çiçek daha almaya gitmişlerdi. Bir cumartesi öğleden sonrası, gündüz vakti sarhoş bir sürücü refüjü geçip onları oracıkta öldürmüştü. Arabanın ön tarafı, genç bir oğlanın elleriyle kolayca düzleştirdiği kola kutusu gibi akordeona dönmüştü. Ancak mucize eseri küçük bebek, arkadaki bebek koltuğuna bağlı şekilde hayatta kalmıştı.

Umutsuzluk ve çaresizlik kayaları aşırıp geçen dalgalar gibi Olivia'ya çarpıp onu milyonlarca parçaya ayırıyordu. Yine de adrenalin ve kafeinin etkisiyle tuhaf şekilde uyuştu. Aynı zamanda baş etmesi gereken imkânsız sorumluluğu nedeniyle dikkati dağılmış durumdaydı.

Bu hafta, kardeşinin ve eniştesinin vasiyet ettiği şekilde evine dönüp Annabelle'e bakma görevini yerine getirmek üzere hayal meyal bir şekilde toparlanma, takvimini, işlerini ve *hayatını* yeniden düzene koymakla geçmişti.

Olivia çenesini sertçe sıktı ve içinde çalkalanan tüm üzüntüsünü, korkularını ve şüphelerini bastırdı. Böylesine önemli bir görev için en olmayacak insan olarak Trish'in neden onu seçtiği düşüncesi gibi.

Hayır, oraya, o karanlık bölgeye gitmeyecekti. Annabelle çok daha iyisini hak ediyordu ve Olivia kararlıydı. Trish'in hatırına ne olursa olsun bu bebeğe mümkün olan en iyi hayatı verecekti. Kız kardeşine bunu borçluydu. Annabelle'e de, çünkü Olivia her zaman böyle yapardı. Elin-den gelenin en iyisini. Her zaman.

Orta yaşlı bir kadın yanındaki arkadaşına fısıldadı: "İşte bu sebeple benimki altı aylık olana kadar onu hiç dışarı çıkarmadım. Bu yaştaki bebekler evde olmalılar."

Keşke bir emzik olsaydı. Olivia hüznle, Alex'in onun

için yaptığı arabadaki bebek bezi paketinde olduğunu hatırladı.

“Ne kadar da rahatsız edici,” dedi diğer bir kadın dişlerinin arasından.

Neden bebeği markete getirmişti ki? Sadece daha ilk günden kimseden yardım almak istemiyordu. Yapabileceği bir şey varsa zaten genellikle yapardı. Yardım istemek pek ona göre değildi.

Editörlüğünü yaptığı, okuduğu onca kişisel gelişim kitabından sonra içinde bulunduğu şu durumda işine yarayacak bir tavsiye gelmiyordu aklına. *Zihnini dinlendir. Olumlu düşün. Evrene olumlu mesajlar gönder. Karmaşadan kaçın.* Tam da çılglık çılgılığa ağlayıp yatıştırılamayan bir bebeğe göre şeyler...

Beyni harabeye dönmüştü. Annabelle’i sakinleştirmek için başka ne yapabilirdi? *Sallayabilirdi.* Annelerin bunu yapıp iyi sonuçlar aldığını görmüştü. Olivia sakinleştirici olacağını düşündüğü bir hızda alışveriş arabasını ileri geri itirmeye başladı. “İşte böyle Annie. Geçti bebeğim. Sadece birkaç dakika daha.”

O anda bir şey parıldadı. Olivia başını kaldırdı ve kasanın üzerinde yanıp sönen ışığa baktı.

Tanrım hayır. Yardım ışığı değildi.

Kasiyer mikrofona eğildi. “Fiyat kontrol kasa yediye. Fiyat kontrol. Kasa yedi.”

Olivia ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Hâlâ topuklularla duruyordu ve tam şu an ayak parmakları düz bir ayakkabı içinde olmak için çılgınlık atıyordu. Gerginliği azaltsın diye boynunu çıtlattı ve sonra eğilip, “Dört kişi kaldı Annie. Yapabilirsin,” diye fısıldadı.

Annabelle'in ağlaması yeri göğü inleten çığlıklara dönüştü. Yüzü pancar gibi kırmızımsı bir mōra dönerek küçük ağız titreyen bir yuvarlak şeklini aldı.

Beyaz renkli teslim olma bayrağı kalkmıştı artık. Olivia ne olacaksa olsun artık diyerek onu kucağına aldı.

İnsanlar gözlerini onlara dikmiş bakıyordu, yüzlerinden onu nasıl yargıladıkları okunabiliyordu. Kimse daha önce ağlayan bir bebek görmemiş miydi? Annabelle'in bacakları arasındaki kemeri çözüp onu koltuğundan kaldırdı.

Yan sıradan biri oraya doğru bakıp, "Bu koku da ne?" diye sordu.

Ne kokusu... O anda bezin kenarlarından sızdığını, bebek koltuğunun her yanının ve Annabelle'in sırtının yarısının kaka içinde kaldığını fark etti. Olivia'nın elleri ve kolları ıslaklık hissiyle kaplandı. Yutkundu, ellerinden birini çekti ve sesli şekilde dile getirmek istemediği o ıslaklığın ne olduğunu gördü.

Dudaklarının arasından bir inleme çıktı. Bebeği oracıkta bırakıp olabilecek en hızlı şekilde, kaçabileceği kadar uzağa kaçmak gibi korkakça bir görüntü oluşuverdi zihninde.

Tuhaf bir şekilde ağlayan bebeğe sarıldı.

Seni asla terk etmeyeceğim Annabelle. Çünkü nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve sen bunu asla yaşamayacaksın. Hiçbir zaman. İçgüdüsel bir şekilde ona daha da sıkı sarıldı.

Trish, annelerinin onları terk edişini hatırlamak için küçük olabilirdi ama Olivia her şeyi daha dün gibi hatırlıyordu. Yüzüstü bırakılışlarım ve annelerinin yanlarındaki kalacak kadar onları sevmediğinin yarattığı şoku tüm berraklığıyla hatırlıyordu.

Olivia'nın diğerk tarafında duran bir adam kıkırdadı. Arkasındaki kadınsa kollarını kavuşturup, "Yöneticiye şikâyet edeceğim bu durumu," diye mırıldandı.

Olivia gözleriyle kalabalığı taradı. İçlerinde hiç anne yok muydu? Önünde bir kişi kalmıştı ama bu hâlde kasadaki işleri nasıl yapacaktı? Aldıklarını geri mi bırakacaktı? *Olamaz*. Onları bırakmak zorundaydı. Daha utandırıcı ne olabilirdi başka?

Arkasındaki alışveriş arabasından hışkırtılar duydu. O korkunç kadın şimdi ne yapıyordu?

Olivia ona, kurabiye hamurunu müsait bir yerine sokması gibi şikâyet edecek daha büyük bir konu vermek üzere arkasını döndü ama kadın kuyrukta değildi.

Onun yerini uzun ve ince bir adam almıştı. Sırtındaki kaslar, alışveriş arabasında bir şeyler ararken bembeyaz gömleğini epey hoş bir şekilde dolduruyordu. Gömleğinin kolları kıvrılmış, güzel teni ve spor yaptığını belli eden kolları görünüyordu. Arkaya doğru daralan mükemmel kesimli pantolonu onun için dikilmiş gibi duruyordu.

Bu yakışıklı tip alışveriş arabasından bir rulo kâğıt havlu çıkarıp döndü. Olivia onun yüzüne bakınca nefesi ke-sildi.

Yo, hayır olamaz. Burada değil, böyle değil. Herhangi bir zaman ama şimdi değil.

Sanki onu uzun uzun ölçüp tartıp da standartları altında olduğuna karar vermişçesine kibirli ve kalkık kaşları tanımıştı. Aynı köşeli, sert, inatçı ve kararlı çene. Aynı parlak ve keskin bakışlı gözler. *Denizköpüğü gibi soluk yeşil renkli gözler ve kulaklarının arkasını yıkamayı unuttuğün büyükanneninki gibi memnuniyetsiz bakışlar.*

Eskiden onun dalgalı saçlarını keserdi çünkü hiçbir za-

man saçını kestirmeye para vermezdi. Ama şimdi saçları hafif kısa, koyu, dağınık ve tehlikeli bir görünümle yanları üst kısımlarından daha kısa olacak şekilde kesilmişti. Bu kesim için epey iyi ödeme yaptığı açıktı.

Çocukluğuyla şu anki hâlinin arasındaki fark, içinde hafiften bir pişmanlık dalgası yaratmıştı. Bir yanı, ona koşup ergen bir kız gibi güçlü kollarına atılmasını, diğer yorgun yanıysa sadece ne kadar harika bir değişim geçirdiğini söylüyordu.

Çizgili kravatı ve İtalyan derisi ayakkabıları bu erkeksi görünüşü tamamlamış, Olivia'ya onun epey zengin biri olduğunu hatırlatmıştı. Zagat listesine² girmiş beş restoran sahibi ve yakında bir restoran daha açılacağı söylentileri dolaşan bir girişimci. Böylesine sıradan bir işi yapacak çalışanları varken markette ne yapıyordu ki bu adam?

“Brad?” dedi tuttuğu nefesi bırakarak. Kaslı kollarından kayan uzun parmaklı ellerine bakarken kendine zar zor hâkim olabiliyordu. Bakışlarını o alışılmadık tondaki yeşil gözlere çevirdi. Ufak bir eğlenme belirtisi, daha ziyade bir anda kanını donduran dalga geçer bir hava vardı gözlerinde. Bu, ona bu adamın dışarıdan hoş ve karizmatik ama aslında bir zehirli su kurbağası gibi zehirli olduğunu hatırlatmıştı.

“Olivia,” dedi o da sonuç olarak, onu bir süredir seyrettiği belli eden bir ses tonuyla. Birkaç yaprak kâğıt havlu uzattı.

Olivia, ona bir başkasının yardımcı olmasını diledi. Neden Brad Rushford, neden ilk hoşlandığı erkek, ilk aşkı ve neden bu en savunmasız anında görmek isteyeceği son kişi?

² Zagat, Amerika'nın saygın restoran değerlendirme sitesi. (ç.n)

Ah ama buna alışsa iyi olurdu. Ne de olsa onu artık daha sık görecekti. Kendisi Annabelle'in amcası, Kevin'ın ağabeyi ve bu üzücü olayı onunla tamamen aynı şekilde paylaştığı kişiydi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Brad hayatına yeniden girmişti. Ve Annabelle'e bakmakla görevlendirilen kişinin kendisi olmasından hiç hoşnut görünmüyordu.

Kız kardeşi, Brad'in erkek kardeşi Kevin'la evlenmişti. En iyi arkadaşı Alex, onun bir küçüğü olan Tom'la evliydi. Ve diğer en iyi arkadaşı Meg ise, en genç kardeş olan Benjamin'e uzun yıllardır âşıktı. Ne mutlu ki Olivia, tanıdığı herkesin Rushford kardeşlerin etraftaki en seçkin erkekler olduğunu düşündüğü bu kasabadan ayrılmıştı.

Muhtemelen öyle seçkin de değillerdi ama en yakışıklı olan onlardı.

Tiksinme ifadesi sergilememeye çalışarak kâğıt havluları aldı. "Te-teşekkür ederim." *Lanet olsun*, ilk buluşmasına çıkmış liseli kız gibi gevelemişti. Bebeğin ağlaması, aşırı yorgunluk ve dayanılmaz stres onun dayanma sınırını zorluyordu.

"Biraz yardıma ihtiyacın var gibi."

Bu o kadar da hoş bir teklif değildi. Olivia, her şeyi bilir tonundan ve şüpheli kıvılcımlar saçan gözlerinden Brad'in sinirli olduğunu söyleyebilirdi. Tom'a Olivia'nın velayeti almasının büyük bir hata olduğunu söylemiş ve elbette Alex de bunu kendisine söylemişti. Olivia'nın anelik yapmaya uygun olmadığına inanıyordu.

Bir an için, şüphesi, acısı ve her türlü güvensizliği oyun parkındaki belalı tipler gibi yine etrafını sarmıştı. Bu adam, onun hikâyesini herkesten daha iyi biliyordu. Daha

önceden bu kadar yakın olduğu birinin onu bu şekilde yargılaması acı vericiydi.

Ama belki de haklıydı.

Olivia'nın midesi altüst olmuştu ama kendini tuttu. Brad Rushford'ın düşündüklerini umursayacak yaşta değildi artık. O, geçmişinin bir parçasıydı ve Olivia onu kolayca sandığa kilitleyip uzaklaştırabilmişti.

Tabii güzel, odunsu ve baharatlı kokması dışında. Bir de on iki yıl önce birlikte liseye gittiği zaman olduğundan çok daha uzun ve iriydi. Çekici, yoğun bir bitter çikolata gibiydi.

On iki yıl önce. Hafızasında bir anı canlandı aniden. En tuhaf anısı. Şehrin hemen dışındaki yerel havaalanının arka yollarından birine park etmişlerdi. Brad'in döküntü külüstüründelerdi. Pistin soğuk mavi ışıklarının yansımaları haricinde etraf zifiri karanlıktı.

Havada keskin bir soğuk vardı, ama yine de o küçük arabanın içindeki her şey yeterince sıcaktı. Arabanın tepesine çarpan yumuşak yağmur damlaları onları içeri hapsediyor, nefesleri de onlara mükemmel bir perde yaratarak pencereleri buğulandırıyordu. Art arda, yavaş ve ıslak öpüşlerle onun dudaklarını örtmüş, sonunda da dilleri birbirilerine dokunup karıştığında Olivia'nın tüm vücudu her yerinde yıldızlar yanıp sönüyormuşçasına ürpermişti.

Brad'in yüzü, onun yüzünün tam karşısındaydı. Şehvet, yoğun duygular ve bir zamanlar aşk olduğuna emin olduğu bambaşka bir şeyle dolup taşan o soluk yeşil gözler o kadar yakındı ki... "Seninle sevişmeme izin ver," demişti. Sesi ciddi, saygı dolu ve onu en derin noktalarına dek ürküten bir tondaydı.

İlk seferleri değildi ama hâlâ biraz tecrübesizlerdi ve

hâlâ birbirilerinin vücutlarını tanımaya çalışıyorlardı. Onunla o kadar özenli, şefkatli ve kontrollü sevişiyordu ki ona sadece *tamam, peki* diyebilmişti.

Kendilerini birbirilerine bırakmışlar, rahat ve özgür bir şekilde göklere ulaşmışlardı. O zamana kadar Olivia kimseyle böyle bir deneyim yaşamamıştı. “Seni seviyorum Olivia,” demişti tok bir fısıltıyla. “Seni sonsuza kadar seveceğime söz veriyorum.”

Gertie’s’in soğuk floresan ışıkları altında Olivia başını iki yana salladı, libidosunu ve duygusallığını bastırdı. Bir an için marketin ortasında kasa ödemesinde, perişan hâlde ağlayan bir bebekle birlikte öfkeli müşterilerin arasında olduğunu unutmuştu.

Brad ukala bir şekilde gülümsedi. Lanet olsun, onu süzdüğünü görmüştü. Daha dikkatli olması ve duygularını bu kadar açık belli etmemesi gerekiyordu, aksi takdirde ufacık bir zayıflık anında kesinlikle üzerine kartal gibi atlardı.

İş hayatında, onu sürekli alt etmeye çalışan agresif erkeklerle baş etmeye alıştı. Genellikle de üstesinden gelirdi.

“Zor durumda olan hanımlara yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım.” Brad biraz daha kâğıt havlu uzattı. Olivia bunu, onun yüzündeki o alaycı, kendini beğenmiş sırıtmayı silmek için kullanmayı istedi.

Onun yerine kâğıt havluları Annabelle’in sırtına koydu.

“Teşekkürler Brad.” Olivia sevimli bir şekilde gülümsedi. “Ama kimsenin yardımına ihtiyacım yok, özellikle de bir *Brawny* erkeğinin.”³

³Brawny, üzerinde kaslı ve iri bir erkek resmi bulunan bir kâğıt havlu markası. Brawny kelimesi de aynı zamanda kaslı, güçlü gibi anlamlara geliyor. Yazar ikisi arasında bir kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

Kalbim Askdan Yana

Megan ve Adam birbirlerinin okul aşkıdır. O günlerde Megan'ı açıklayamayacağını söylediği sebeplerle terk eden Adam bir süre sonra kasabadan ayrılır ve kendine şehirde başka bir hayat kurar. Yıllar sonra kısa bir süre için kasabaya geri döner ve merakına engel olamayarak Megan'ı görmeye gider. Bu buluşma onlar için süprizlere gebe dir. Genellikle kavuşmak imkânsız gelir insanlara ama o gün yaşananlardan sonra Megan ve Adam için ayrılık imkânsız olacaktır.

₺ 18